C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\J_P_GAREN-Mark_Stone_41-Doupe_demonovo.pdb

PDB Name: J_P_GAREN-Mark Stone 41 doupe_d
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

-: Doupě démonovo :-

L‘antre du démonGaren, Jean-Pierre13.7.2002Digitalizace: MozziM; MozziM@centrum.cz Korektura: MozziM, RECHT & Galenius Korektura třetíjmay282003-01-21T12:10:00Z2003-01-21T12:10:00Z128509162504sci-fiIŽ, s.r.o.13543251995669.2812216 b.6 b.03

JEAN-PIERRE GAREN
MARK
STONE
DOUPĚ
DÉMONOVO
PŘELOŽILA ERIKA RUMPLOVÁ IŽ PRAHA

© 1998, Editions Fleuve Noir
Translation © Erika Rumplová, 1999

ISBN 80-240-0811-4
ÚVOD

Pozemská unie, federace osmdesáti pěti planet, už pět století pokračuje v mocné expanzi po celé Galaxii.

Její vlády si však postupem času uvědomily, že sbližování s primitivními civilizacemi vede k ekologickým katastrofám. Domorodci se po kontaktu s pozemšťany přestávali sami vyvíjet, stávali se na nich závislými a žebrali o techniku, kterou nedokázali pochopit. V případě jedné planety to došlo dokonce tak daleko, že domorodci málem vyhynuli. Podařilo se zachránit pouze několik párů, které byly pak umístěny do přírodní rezervace, jako se to kdysi dělávalo se zvířaty.
Proto vznikl zákon o nevměšování. Když kosmická loď Průzkumné galaktické služby objevila planetu obývanou humanoidními bytostmi, měla rozkaz ji pouze zaznamenat, ale v žádném případě nesměla s obyvateli navázat kontakt, dokud se podrobně neprověřila úroveň její civilizace.
Pokud planeta byla na určité technické úrovni, navázalo s ní Ministerstvo galaktických vztahů diplomatické styky. V opačném případě byl případ svěřen Službě pro dohled nad primitivními planetami, která měla za úkol vypracovat a dvakrát za sto let předložit studii o vývoji domorodců.
Protože se však ukázalo, že taková pozorování z umělých satelitů jsou nedostatečná, byly přímo na místo vysílány posádky složené z agenta činné služby a z androida, kteří se nenápadně vmísili mezi domorodce.

Jedním z takových agentů byl i Mark Stone.

1

Mark Stone potlačil zívnutí. Ty mondénní večírky ho k smrti unavovaly. Díval se, jak Elsa hovoří s jakýmsi směšným pupkáčem, a k smrti se nudil.
Elsa Swensonová, vysoká zelenooká hnědovláska, se kromě nápadné krásy vyznačovala i tím, že patřila mezi nejbohatší ženy Galaxie. Mark se s ní seznámil před několika lety za situace, která je málem oba stála život. Od té doby spolu udržovali styky více než přátelské. Momentálně z ní nedokázal spustit oči. Model, který si vzala pro tuto příležitost, až příliš zdůrazňoval ladnost její postavy.
„Mám pocit, že se tady necítíš zrovna ve své kůži," poznamenala, když se konečně vysvobodila. „Určitě bys byl radši na nějaké té primitivní planetě, v pralese plném krvežíznivých potvor, viď?"
„Ty šelmy jsou na rozdíl od téhle zdejší smečky aspoň přímočaré a upřímné. Tady se všichni na sebe usmívají, a nejradši by si prokousli hrdla," odpověděl Mark.
„Máš pravdu, ve světě vysokých financí se vyskytují spíš tygři než králíčci."
„Když ses tady už ukázala, tak bychom se mohli nenápadně vypařit, ne?"
„Co tě nemá! Ještě ne! Náš hostitel Morgan Milligan trval na tom, že se s námi musí setkat. Chce prý s námi něco projednat."
Milligan byl významnou osobností Pozemské burzy. Objevil se na ní před dvěma lety a dokázal pořádně zahoupat kurzy. Za pár měsíců se o něm už hovořilo jako o finančním mágovi. O jeho soukromém životě se příliš nevědělo.
„Podívej, tamhle je," řekla Elsa.
Milligan byl vysoký štíhlý muž s mohutným hrudníkem. Nebýt bleděmodrých chladných očí, svými polodlouhými světlými vlasy by připomínal spíš cherubína, který už dávno zamával třicítce na rozloučenou.
Před Elsou se uklonil.
„Děkuji vám, že jste přijala mé pozvání. Nebude-li vám to vadit, promluvíme si v mé pracovně. Je tam větší pohodlí, a hlavně klid."
Prošli sálem a vešli do akusticky izolované místnosti. Milligan jim ukázal na dvě křesla a sedl si za stůl, na kterém měl bůhvíproč hned tři počítače.
„Nejlepší je přejít rovnou k věci," pravil s úsměvem a odhalil řadu bělostných zubů.
„Byla bych vám za to vděčná," přikývla Elsa.
„Vy a pan Stone jste majoritní akcionáři Cosmos Jetu. Máte celkem šedesát pět procent. Já zas nakupoval půl roku akcie, čímž jsem je zvedl více než o polovičku, a mám patnáct procent. Tato společnost mě nesmírně zajímá a rád bych ji kontroloval."
„Jenže není na prodej," odtušil suše Mark.
Milligan chlácholivě zvedl ruku.
„Jen mě nechte domluvit. Navrhuji toto: Koupím půlku akcií slečny Swensonové a půlku vašich, pane

Stone, a to za současnou tržní cenu, na čemž jedině vyděláte. Hodlám zavést nové metody řízení a uzavřít nové a výhodné smlouvy. Můžu vám zaručit, že ta půlka akcií vám jen na dividendách vynese tolik, jakou mají dneska cenu všechny, které vlastníte."
Elsa se zachmuřila. Cosmos Jet řídila osobně a nelíbilo se jí, že někdo zpochybňuje její schopnosti.
„Vytahujete se, drahý pane," pravila mrazivým hlasem.
„Jestli chcete, tak se ve smlouvě klidně zavážu, že zdvojnásobím dividendy."
Marka debata začínala nudit. „Jenže mě to tak jako tak nezajímá. Neprodávám," řekl téměř nezdvořile.
Milliganovi se zlobně zablesklo v očích.
„Nechte si čas na uváženou. Když se do zítřka nedohodneme, hodím na trh všechny vaše akcie, co mám. Ostatní mě napodobí a jejich hodnota prudce klesne."
Mark pokrčil rameny. „Ono je celkem jedno, jestli mají akcie hodnotu jednoho nebo sta dolsů, továrny pojedou dál a budou i nadále vyrábět ty nejlepší kosmické lodě Unie."
„Řekl bych, že finanční svět vidíte poněkud naivně. Banky vám odmítnou veškeré kredity, když uvidí, že už k vám nemám důvěru."
„Možná ne všechny," podotkla Elsa, protože kontrolovala Galaktickou banku. „Finančně je Cosmos Jet naprosto zdravý podnik. Nějaké dluhy sice máme, ale kdo je nemá, že? Až volné akcie spadnou na minimum, klidně je skoupíme. Nakonec na tom proděláte jedině vy sám."
Milligan se upřeně zahleděl na Marka a pokračoval: „Nechápu, že odmítáte tak lákavou nabídku. Ty peníze přece můžete investovat do jiných společností a do roka zdvojnásobit kapitál. Věřte mi, že momentálně je velice příhodná situace a milerád vám poradím."
„O vašich schopnostech nepochybuji ani v nejmenším," usmál se Mark, „ale na Jetu lpím. Věřím, že i nadále bude vyrábět ty nejúčinnější přístroje a že jeho nový ředitel neobětuje budoucnost podniku bezprostřednímu zisku."
„Taková koncepce vás jedině ctí," procedil Milligan mezi zuby. „Ale mrzelo by mě, kdybyste za pár dní litovali, že jste mou velkorysou nabídku nepřijali."
Mark vzal Elsu za loket a opustili místnost. Sotva se za nimi zavřely dveře, finančník stiskl tlačítko videofonu. Na obrazovce se vzápětí ukázal obličej s hrubými rysy.
„Rydere, plán číslo jedna. Odmítli spolupráci. Ostatně se nic jiného nedalo očekávat."
„Všechno je připravené, pane."
„Prima. A co ta druhá věc?"
Muž se zatvářil poněkud rozpačitě. „Tu dívku jsme dostali a odvezli na smluvené místo. Bohužel nebyla sama. Měla s sebou nějakou kamarádku, učiněnou slonici, babu od rány. Nepodařilo se nám dát jí injekci a utekla, ale ještě předtím jednoho našeho muže skoro přizabila."
„Tak jste ji měli sejmout."
„Piet na ni vypálil, zranil ji, ale stejně zdrhla."
„Najděte ji a zlikvidujte. Nechci žádné živé svědky."
„Nasadím na ni Pieta a Grega. Je to jen otázka hodin."
„To doufám. Zavolejte mi, až skončí. Hlavně ať nezůstanou žádné stopy."
2

„Ta poslední Milliganova poznámka se mi nelíbila," zavrčel Mark, když usedal za volant transu.
„Nemůže dohromady nic dělat, my dva zablokujeme kapitál a je to."
„Spíš jsem měl na mysli nějakou drsnější akci. Pár dní tě radši nespustím z očí. Zítra se už Ray vrátí z opravy."
Ray byl android, který Marka doprovázel na všechny mise Služby pro dohled nad primitivními planetami, a zároveň jeho kamarád, a to ten nejlepší.
Elsa se tiše zasmála. „Jenom to nedramatizuj. Finančníci bývají žraloci, ale zřídkakdy banditi."
Trans projel hlavní bránou a dva strážní jim zasalutovali.
Milliganova usedlost stála na samotě, sto kilometrů od znečištěného ovzduší města. Mohl si to ostatně dovolit.
Před nimi se táhla soukromá cesta, napojená na dálnici. Vtom z příkopu vyrazil trans a zahradil silnici.

Mark zaklel a dupl na brzdu. Vůz ještě nestačil zastavit a Mark už přeřadil zpátečku. Pozdě! Za nimi stál další trans a z něho se vyhrnuli tři chlapi s pistolemi.
„Tak lezte ven," ozval se drsný hlas.
Mark neochotně poslechl, nechtěl ohrozit Elsu. Ještě si stačil uvědomit, že to, co vidí, je injekční stříkačka, a potom ztratil vědomí. Elsa ho následovala.
„Seberte je a šoupněte do sanitky. Pořádně je přivažte k nosítkům, kdyby se náhodou vzbudili kapánek dřív. Alex jejich vůz odveze na smluvený místo. Marco, ty pojedeš za ním a pak ho vezmeš na základnu."

***

Mark se zvolna probíral. Blikající modré světlo a siréna mu napověděly, že bude patrně v sanitce. Elsa ležela vpravo od něj a byla velice bledá. Ňadra se jí však rytmicky zvedala, takže zřejmě jen spala. Zkusil se pohnout, ale magnetická pouta bránila jakémukoli pohybu.
Po dlouhých minutách jízdy trans konečně zastavil. Zadní dveře se otevřely a dva muži v bílém vyvezli vozík, ke kterému byl Mark připoután. Byla černá noc, ale podle pachu poznal astroport. Zakrátko už spatřil kosmickou loď. Výtah je vyvezl do přechodové komory. Mark zavřel oči, aby ho neoslepila prudká světla. Dlouhou chodbou ho přivezli do oslnivě bílé místnosti. Tam ho nechali a odešli.
Krátce nato přivezli také Elsu, která dál spala. Mark otočil hlavu na druhou stranu a spatřil třetí nosítka, na nichž – alespoň podle dlouhých plavých vlasů – ležela rovněž nějaká žena.
Zaburácely motory a loď se odlepila od země. Za hodinu přešla do subprostoru a Marka přepadla známá nevolnost.
Když se zase vzpamatoval, dlouho se nic nedělo. Potom se však otevřely dveře a vešli dva ošetřovatelé, kteří připomínali spíš chlapy z jatek.
Mark zavřel oči, aby na sebe příliš neupozorňoval. Kdysi před lety se setkal s půvabnou, i když dvousetletou prezidentkou Maraly a díky ní si osvojil zvláštní fyziologické schopnosti jejího národa. Buňky jeho organismu regenerovaly desetkrát rychleji a stejně snadno se tělo dokázalo zbavit toxických látek.
„Teď už je můžeme odvázat," slyšel. „Brzo se proberou. Dojdeme si pro ně po přistání."
Jakmile muži odešli, Mark slezl z nosítek a udělal pár prostocviků, aby si rozhýbal ztuhlé svaly. Ujistil se, že Elsa spí dál jako nemluvně, a jal se prozkoumávat jejich vězení. Měli tam sanitární blok a automat na potraviny. Nabídl si ovocný džus, který měl silnou syntetickou příchuť, a litoval jen, že si nemůže dopřát ani doušek whisky.
Elsa vzdychla a Mark přešel k ní. Otevřela oči, a když ho spatřila, usmála se. Po pár minutách si s jeho pomocí sedla.
Zaslechli tlumenou kletbu, to se probudila ona druhá žena. Posadila se na nosítkách a rozhlížela se. Byla to dáma přímo sošných tvarů.
„Magdo!" zvolal Mark. „Co vy tady děláte?"
Znal ji z tábora pro nepřizpůsobivé, známého jako lágr vyděděnců, kde si byl vyzvednout svého synovce Olivera Standmana. To ovšem bylo ještě předtím, než prezident tato kárná zařízení zrušil. Magda vedla skupinu dívek zvanou Amazky. Vlastně jim chtěla říkat Amazonky, ale dívkám chybělo klasické vzdělání, a tak se jejich název brzy změnil na Amazky. V krutém prostředí tábora každý zabíjel, loupil a násilnil, jak se mu zlíbilo – pokud byl ovšem silnější. Magdina skupina si díky skvělé organizaci získala ve svém sektoru respekt. Muži, kteří se jim postavili, dostali řádně za vyučenou. Mark jí tehdy pomáhal založit klub fyzické kultury. Přirozeně pouze pro dámy, neboť tyto krásky neměly muže pranic v oblibě.
„Co tu dělám? Ani nevím, Marku. Šly jsme s Miskou po chodníku kousek od našeho klubu. Vtom u nás prudce zabrzdil nějakej trans, vystoupili z něho tři mužský, jeden s injekční stříkačkou. Než jsem se na cokoli zmohla, vrazil mi ji do krku. Viděla jsem jen, jak Miška uskočila a pokoušela se bránit. Pak si ještě pamatuju, že jsem slyšela syčení laseru. Mám strach, že ji zabili. A co vy? Proč jste tady?"
„Patrně jsme překáželi jednomu finančníkovi."
„Nevíte, kde můžeme být?"
„Řekl bych, že na lazaretní lodi, ty startují s minimem úředních formalit."
„A kam myslíš, že letíme?" zajímala se Elsa.

„Těžko říct. Lazaretní lodi, co startují z New Yorku, lítají zpravidla na planetu Santa.“
Šlo o celkem nedávno objevenou planetu, která měla idylické klima, ale žádné surovinové zdroje, a proto nebyla kolonizována. Koupila ji jakási finanční skupina a vybudovala na ní supermoderní kliniku a zotavovnu pro majetné.
„Jestli přistaneme na Santě, jsme zachráněni,“ poznamenala Elsa. „Ředitel jedné z mých společností je tam zrovna na léčení, takže nám pomůže vrátit se na Zem.“
„Doufejme,“ opáčil pochybovačně Mark. „Naši únosci na to určitě mysleli. Neřekl bych, že nás nechají volně pobíhat mezi zazobanými klienty, kteří tě samozřejmě znají.“
3

Dva dny! Dva dny nudy a zatím žádná návštěva. Mark už prolezl kabinu snad stokrát a nenalezl sebemenší možnost úniku. Pomyslel na Raye. Co asi udělá, až zjistí, že mu zmizel parťák? Je známo a dokázáno, že roboti neznají city a jednají pouze podle programu. Avšak mezi Markem a Rayem se během akcí vytvořilo zvláštní pouto, jakási symbióza. Kdykoli Ray zjistil, že jeho přítel a pán je v nebezpečí, jako by se mu pobláznily elektronické neurony — programy se zablokovaly a zůstala jen velice nebezpečná aktivita. Nesčetněkrát už Marka zachránil před všelijakými lumpy, kteří pak skončili rychlou a bolestnou smrtí.
Mark zase naopak neváhal riskovat život, aby pomohl poškozenému androidovi. Jednou ho dva dny vláčel na primitivních nosítkách po planetě obydlené obrovskými agresivními pavouky. Ray byl vybaven psychickým zesilovačem, který mu umožňoval telepatické spojení s Markem. Tento typ androida se ale velice brzy přestal vyrábět, protože lidí s podobnými schopnostmi bylo málo. Mark měl přirozené telepatické vlohy, které si zdokonalil po setkání se zvláštní rostlinnou bytostí na jedné vzdálené planetě. Ta byla nyní pro lodě Unie zakázaná.
Lehká změna zvuku motorů vzbudila Markovu pozornost.
„Pozor, vystupujeme ze subprostoru,“ varoval Elsu a Magdu, které se bavily u automatu. „Radši si lehněte, budete to tak snášet líp.“
Pomohl jim uložit se na nosítka. Právě včas, nevolnost se už začínala dostavovat. Velice brzy však přešla.

„Tahle loď má všechna poslední vylepšení Cosmos Jetu,“ poznamenal Mark. „Přechodový šok byl velice mírný.“
„Ale že by byl nějak příjemný, to ne,“ stěžovala si Magda. „Tohle je můj první meziplanetární let a byla bych radši, kdyby probíhal za jiných podmínek.“
Otevřely se dveře a vešly dvě gorily převlečené za ošetřovatele. Jedna měla injekční stříkačku a druhá třímala v ruce masivní pistoli.
„Žádný blbosti,“ řekla ta s pistolí a namířila na Elsu.
„Stejně si nás netroufnete zabít,“ nedala se Elsa.
„To ne, jenom vám ufiknu nohy. K tomu, na co vás šéf chce, je stejně nebudete potřebovat. Takže bacha, s tímdle to umím perfektně. A vy, mužskej, si koukejte lehnout první. Jestli budete dělat nějaký ptákoviny, odnesou to ženský.“
Markovi nezbývalo než poslechnout. Jen vylezl na nosítka, už byl u něj ten se stříkačkou. Vpich a Mark spal. Elsa ho vbrzku následovala.
Když „ošetřovatel“ uspával Magdu, ohmatal jí prsa a prohlásil: „Holčičko, my dva bysme si měli popovídat. Pekelně mě rajcuješ a rozhodně nebudeš litovat, to ti slibuju.“ Jejího nenávistného pohledu si nevšiml.
***
Mark otevřel oči, ale plně se vzpamatoval až za pár minut. Nacházel se v jakési cele tři metry na čtyři. Stěny měla obložené pěnovou hmotou, která tlumila nejen nárazy, ale i zvuk. Ze stropu ostře svítila žárovka krytá mřížkou. Jediným vybavením byla matrace na rovněž pěnové podlaze. Větrání zajišťovaly malé otvory ve stropu. Dveře byly bez kliky.
„Cela pro agresivní blázny,“ konstatoval Mark. „Tady můžu řvát, až ochraptím, a stejně mě nikdo neuslyší.“ Ale kde je Elsa? uvědomil si s obavami. V sousední cele? To by byla ta lepší možnost. Na

jinou radši ani nemyslel.
Zmocnila se ho strašlivá zlost. Jestli se někdy vrátí na Zem, tak to dá tomu Milliganovi pěkně sežrat. Hlavně se nesmí nechat zlomit. Snažil se několik minut pravidelně dýchat. Udělal pár kliků, nějaké ty dřepy a potom zašel do kouta k miniaturnímu umyvadlu.
„V tomhle se teda určitě neutopím," ušklíbl se nahlas.
Dveře cely se tiše otevřely a vešel muž atletické postavy. Z rozhalené košile se mu draly chlupy.
„Pojďte se mnou," nařídil Markovi.
Dlouhá chodba bez oken měřila určitě třicet metrů a Mark napočítal aspoň desatery dveře. Z jedněch vyšla Elsa v doprovodu statného strážného. Na sobě měla ještě své večerní šaty, ale už poněkud pomačkané. Mark ji vzal za ruku a lehce ji stiskl. Prošli mřížemi, jež dozorce otevřel magnetickou kartou, a vešli do výtahu, který je vyvezl do posledního patra.
Dvě minuty nato je už strčili do honosné, až nevkusně zařízené pracovny. Za stolem ze vzácného dřeva trůnil korpulentní muž. Stačilo, aby se jen trochu pohnul, a křeslo zasténalo. Měl kulatý obličej a červeňoučké tváře. Kaštanové vlasy mu začínaly řídnout. Za ním stála skutečná hora svalů nažloutlé pleti a s šikmýma očima. Ruce měla založené na prsou.
„Posaďte se," pravil sedící muž mírně a ukázal na křesla.
„Mrzí mě, že jste se dostali do tak nemilé situace, ale můžete si za ni sami svou tvrdohlavostí. Říkal jsem Milliganovi, že na penězích nezáleží, jen když vás přesvědčí."
„Kdo vlastně jste?" zeptala se Elsa.
„Jmenuji se Frank Asano, ale mé jméno určitě neznáte. Nicméně řídím velikou společnost, jejíž obrat je vyšší než veškerý váš majetek, i když není na burze. Jsem zkrátka šéf Velké společnosti."
Mark se zachvěl, ale ironicky poznamenal: „Tuším, že před lety ta vaše nepříliš ctihodná organizace měla co do činění s Vesmírnou policií."
Asano se na něj zahleděl očima černýma jako uhly.
„Přesně tak! Nějaký čas mi trvalo, než jsem ji dal zase dohromady."
„Tenkrát téhle mafii šéfoval Kulpa."
„Vy jste ho znal?"
„Představoval si, že se uklidí na nějakou primitivní planetu. Když jsem ho viděl naposled, byl napíchnutý na oštěpu jednoho místního vladaře, který se chtěl vrátit na svůj trůn."
„Děkuji za informaci," ušklíbl se Asano. „Byl to vzdálený bratranec mé ženy. Nevěděli jsme, co se s ním stalo."
„Bylo to období, kdy měly hlavy členů vaší společnosti takový zlozvyk, že odpadávaly od krku."
„Jak to víte?"
„Svěřil se mi admirál Neuman, náčelník Vesmírné policie," usmál se Mark. Nemohl přiznat, že takhle řádil Ray, když si myslel, že jeho pán je mrtvý.
„Nevysvětlil byste nám, proč jste nás unesl?" zeptala se Elsa.
„Chci Cosmos Jet."
„A proč zrovna ten? Existují přece stovky jiných společností, stejně významných a velkých, a dají se pohodlně koupit na burze."
Asano si dlouze vzdychl. „Za všechno můžete vy. Nedávno jste vyvinuli nové pohony, které podstatně zvyšují rychlost lodí. Ale bohužel je dodáváte přednostně policii. Mám mezi společníky řadu pirátů, pro něž je tahle situace dost nepříjemná, protože takzvané pořádkové síly jsou pak ve výhodě. Přišli jsme už o řadu lodí, což nám způsobilo nezanedbatelné finanční ztráty."
Znovu si vzdychl a pokračoval: „Loni jsme podplatili vašeho ředitele a jednoho inženýra, aby nám dodali plány, ale všechno selhalo kvůli akci tady pana Stonea a policie na jedné planetě, kde jsme začínali budovat továrnu. Další těžká ztráta. Proto jsem požádal Milligana, aby se do toho pustil. Škoda, velká škoda pro vás, že jste jeho nabídku odmítli."
„A co nám navrhujete vy?" otázala se Elsa.
„Prostě podepíšete papíry, co vám připravil Milligan, a já vás zase pustím na Zemi."
Elsa pohlédla na Marka a zavrtěla hlavou.
„Myslím, že vím, jak vás přinutit, abyste změnili názor," pravil Asano mrazivým hlasem. „Pojďte se

mnou.“
Vstal a obrátil se k Markovi. „Rozhodně bych vám nedoporučoval nějaké násilí vůči mé osobě. Koura reaguje jak rychle, tak velice surově. Vynikající osobní strážce.“
„O tom nepochybuji.“
Pod Kourovým ostřížím zrakem opustili pracovnu. Chodba byla prosklená a nalevo viděli klidné modré moře, na bělostné pláži se povalovali turisté. Vpravo se zvedaly z rozkvetlých parků výškové stavby a v dálce bylo vidět astroport.
„Santa patří do mé domény,“ pravil Asano. „Přál bych vám, abyste mohli využít všechny její vymoženosti. Relaxační střediska, thalassoterapie, sportování, masáže a další možnosti relaxace.“ Suše dodal: „Máme tady i supermoderní kliniku. Spousta nemocných jí vděčí za navrácené zdraví. Naší zvláštní chloubou je transplantační centrum.“
Sešli po mramorovém schodišti a došli k dvojitým dveřím. Po stranách chodby byly teď zasklené boxy, na každém lůžku leželo jedno tělo a kolem něj se leskla spousta přístrojů.
„U transplantací je jedním z hlavních problémů dostatečný počet dárců. Víte, i když devadesát devět pacientů ze sta souhlasí s transplantací, jen deset procent je ochotno darovat část svého těla. Proto se na Zemi tak málo transplantuje. U nás jsme tento problém vyřešili. Nemocný zde vždy nalezne orgán, který potřebuje. Je to jen otázka ceny.“
„Jak to děláte?“ zeptala se Elsa.
„Dárců se na souhlas neptáme,“ zasmál se Asano. „Naše náborové středisko nám je posílá ze Země. Spí a o ničem nevědí.“
Před jedním boxem se zastavil. Na lůžku tam ležela nahá mladá žena. Z končetin jí vedlo do různých přístrojů množství hadiček.
„Jistě víte, že mezi dárcem a příjemcem musí existovat jistá tkáňová kompatibilita, abych tak řekl. Lékaři potřebovali v tomto případě srdce a plíce. Odebrali jsme je, ale aby se zboží nezkazilo, udržujeme je při umělém životě, dokud nebudeme potřebovat játra nebo ledviny. Podobně je tomu s ostatními. Tady soused zas nemá ledviny a tomu vedle chybějí játra.“
Elsa zbledla. „Kdo byla ta žena?“ zeptala se.
„Nevím. Příbuzné myslím už neměla. Myslela si, že sem letí jako budoucí hosteska.“
„To je hnusné!“
Asano jen ironicky pokrčil rameny. „Obchod je obchod. Nikdo z pacientů se neptá na původ náhradního orgánu. Tohle je taková naše sádka. Nu, nemá smysl se tady zdržovat. Obecný přehled už jistě máte.“
Když se vrátili do Asanovy pracovny, ten ničema se zeptal: „Tak co? Podepíšete a vrátíte se na Zemi?“
„Ne, ne a ne!“ vybuchla Elsa. „To si myslíte, že jsme úplní idioti? Jakmile získáte naše podpisy, rovnou nás zlikvidujete, abychom vás nemohli žalovat.“
„Uvažujte ještě, drahá dámo. Zatímco jste spala, odebrali jsme vám vzorky krve, které se teď analyzují. Dneska večer půjdou vaše vzorky do databáze. Při prvním požadavku našeho lékaře ze Země vás převedeme do transplantačního centra. Může to být za pár dní, zřídkakdy to trvá déle než měsíc, protože máme vynikající pověst a zákazníci se jen hrnou.“
„To si myslíte, že si nikdo nevšimne našeho zmizení?“
Asano se pobaveně zasmál.
„Jistěže ne! Už bylo ohlášeno. Policie po vás marně pátrá. Váš trans našli na pláži a zřejmě se budou domnívat, že jste se utopili v noci při koupání. Když není tělo, není zločin. Takový je už zákon!“
„Ale Cosmos Jetu se stejně nezmocníte nikdy.“
„Počítali jsme se vším. Než budete oficiálně prohlášeni za mrtvé, uběhne několik měsíců a soud patrně dosadí prozatímního správce. Milligan jako akcionář požádá o schůzi správní rady. Na ní navrhne, aby převzala řízení podniku. A vzhledem k jeho reputaci ho všichni s nadšením jmenují generálním ředitelem.“

„A vaši přátelé piráti budou mít konečně ty stroje!“
„Přesně tak!“ Asano se obrátil k Markovi. „A co vy, pane Stone, nebudete rozumnější než vaše přítelkyně?“
„Slečna Swensonová to řekla velice výstižně a já k tomu nemám co dodat. Nevím, co nám chystá

budoucnost, ale obávám se, že tahle akce bude mít za následek řadu mrtvých mezi vašimi přáteli. Rovněž je málo pravděpodobné, že byste se vy dožil vyššího věku.“
Asano se opět pobaveně zasmál.
„Vím, že se kamarádíte s admirálem Neumanem, ale moc na policii nespoléhejte. Nenajde jedinou stopu, která by vedla sem.“ Stiskl tlačítko interkomu. „Odveďte je do cely!“
Ukázali se titíž ošetřovatelé a Asano dodal: „Doufám, že pár hodin čekání vás přivede k rozumu. Uvědomte si, že každou chvíli může vejít do vaší cely ošetřovatel a odvést vás na operační sál. Jistě byste křičeli, o tom nepochybuji, a proto vás uspí rovnou v cele. Nedělejte si marnou naději, že byste v lékaři vzbudili nějaký soucit.“
4

Magda podřimovala na lůžku. Při zvuku otvíraných dveří se rychle posadila. Vešli oni dva „ošetřovatelé“ z lodi a tvářili se bujaře.
„Přišli jsme na návštěvu. Nemáš šanci. Šéf právě dostal urgentní zakázku. Je to jeden bohatý a velice vlivný politik, který měl příliš rád whisky a teď potřebuje nový játra. A má stejnou tkáňovou skupinu jako ty. Takže jdeš zítra na nůž.“
Druhý rozjařeně pokračoval: „Ale než usneš navždy, připravili jsme ti malej dáreček. Využij toho, protože to bude naposled!“
Magda je přejela pohledem a potom přistoupila k tomu většímu, který si už rozpínal kalhoty.
„Jestli tomu dobře rozumím, tak mě chcete znásilnit.“
„Ale nač ta silná slova? Je to jen taková diskrétní odměna, kterou nám šéf dává před operacemi. Doktor nikdy nebude zjišťovat, jestli měl králík před uspáním pohlavní styk. No, rozhodně nebudeš mít čas porodit.“
Magda jako by se na chvíli zamyslela. Potom se usmála.
„Ostatně proč ne? Proč se nepobavit s dvěma tak pěknými chlapy? Bude to pro vás nezapomenutelná vzpomínka,“ pravila potěšené.
Rozepnula si vestu a odhalila pevná, vysoká ňadra, která nepotřebovala podprsenku.
První gorilu ten pohled upoutal natolik, že nedávala pozor. Mladá žena okamžitě zaútočila.
Levicí popadla chlapa za pohlaví a surově je stiskla. Ochromila ho neskutečná bolest. Pravicí mu sevřela hrdlo jako v kleštích. Nepatrné křupnutí chrupavky nebylo ani slyšet.
Druhý, který se zrovna potýkal se zipem poklopce, měl ještě vteřinu na to, aby si uvědomil, co se děje. Magda svou oběť pustila, udělala ladnou piruetu a patou ho zasáhla do břicha. Úder připomínal kopnutí bujného koně.
Muž vydal tlumený zvuk, zlomil se v pase a odkryl nechráněnou šíji. Zaslechl ještě pochmurné prasknutí a spatřil krátký záblesk. Pak už nic. Když dopadl na zem, byl mrtvý.
Magda pohlédla na dozorce, jehož obličej naběhl do fialová. Ležel na zemi, rukama si svíral hrdlo a zoufale se snažil nabrat vzduch do bolavých plic.
„Nečekal jsi, že se oběť bude bránit, co?“ ušklíbla se. „Pozdravuj ode mě Lucifera a vyřiď mu, ať čeká ještě řadu podobných vejlupků, jako jsi ty.“
Kopancem do srdeční krajiny ho zbavila pozemského utrpení. Pak mrtvého vysvlékla a navlékla si jeho šaty.
Nahlédla do chodby a zjistila, že je prázdná. V jedné kapse našla magnetickou kartu. Tou otevřela sousední celu.
Mark se probudil a překvapeně na ni civěl.
„Honem,“ řekla, „padáme.“
„Nejdřív ale musíme najít Elsu.“
Ta naštěstí byla o celu dál.
„Pospěšte si,“ naléhala Magda a hodila jí bílý plášť. „Vemte si tohle. Vaše róba je sice úžasná, ale asi by se vám v ní špatně utíkalo.“
Zatímco si Elsa navlékala plášť, Mark zpovídal Magdu, jak se jí to podařilo.
„Dva směšní šašci,“ zasmála se, „si na mně chtěli vybít své sexuální choutky a ani se mě nezeptali, jak to

mám nejradši.“
„A co se stalo?“
„Mají to za sebou. Však víte, že mě mužští nikdy nezajímali.“
Trojice došla k zamřížovaným dveřím. Byly zamčené a karta na ně nezabírala.
„Ale nějak se sem ti dva přece museli dostat,“ uvažovala nahlas Magda. Začala se šacovat a vybídla Elsu, aby udělala totéž. Elsa nakonec našla jinou kartu, tu správnou. Dostali se k výtahu.
„Při ranní procházce,“ poznamenal Mark, „jsem si všiml, že jsme pod zemí. Východ by měl být tedy o patro výš.“
Dveře výtahu se otevřely do nepříliš osvětlené haly. Východ měli dvacet metrů před sebou. Za recepcí stála bohužel hosteska, která se zrovna vybavovala se statným ošetřovatelem.
„Mám použít násilí?“ zeptala se Magda.
„Radši to zkus diskrétně,“ zašeptal Mark. „Zůstaneme zatím tady ve stínu.“
Hovor pokračoval.
„Teď to nejde, mám službu,“ říkala hosteska.
„Jen na pár minutek. V noci se nic neděje, a kdyby něco, tak nám daj vždycky vědět. A když, tak můžeš říct, žes měla naléhavou potřebu, ne?“
Hosteska se nakonec dala umluvit a zašla s ošetřovatelem do sousední místnosti.
„Využijme milostného intermezza,“ usmál se Mark.
Tiše přešli halu.
Klinika stála v rozlehlém parku. K zamřížované bráně se táhla asi stometrová přímá cesta. Skupinka se zastavila a pozorovala okolí.
„Pozor,“ varoval je Mark. „Vidím dvě kamery a u vchodu ustavičně patroluje robot. Tudy neprojdeme. Hned si nás všimnou.“
Magda vytáhla z kapsy pistoli. „Moji hosté měli s sebou i tohle. Vezměte si ji, umíte s ní rozhodně zacházet lip než já. Zaútočíme?“
„Uvidíme, jestli by se nedalo zmizet nějakým elegantnějším způsobem.“
Park byl obehnán elektrickým oplocením, které jej na západě dělilo od hustého lesa. Po pěti minutách pochodu podél plotu Mark zašeptal: „Poslyš, Elso, nemají tvoje šaty zlatá vlákna?“
„Aspoň to tvrdili, když mi je prodávali za ty nekřesťanské prachy.“
„Dej mi je.“
Elsa beze slova svlékla bílý plášť a přetáhla si přes hlavu už poněkud omšelé večerní šaty. Když Magda spatřila její nahá ňadra, krátce se jí zablesklo v očích. Pomohla Else do pláště a zašeptala jí: „Kdyby vás Mark někdy zklamal, ráda vás utěším.“
Mark si mezitím prohlížel oplocení. Dva metry nad ním se táhly dva dráty položené na izolátorech. Rychle přehodil šaty přes dráty. Vyšlehl záblesk.
„A teď sebou hoďte! Za chvíli zjistí, kde došlo k poruše.“
Udělal z rukou schůdek a Magda se vymrštila přes plot.
„Teď ty, Elso!“
Elsa se pružně přehoupla a padla do Magdiny mocné náruče. Za ní zdolal plot i Mark.
Ulomenou větví strhl šaty z drátů. „Nemá smysl nechávat stopy.“ Drahý oděv byl nyní silně potrhaný.
„Zahodíme je o kus dál. Pochybuju, že by sis je ještě někdy vzala na sebe. Brzy bude svítat a my se musíme dostat na astroport, dřív než nás začnou postrádat. Ale vzhledem k tomu, že jsme tam měli automat na potraviny, asi se na nás hned tak podívat nepřijdou.“
„Je tu menší problém,“ poznamenala Magda. „Moji noční návštěvníci tvrdili, že mám ráno přijít o játra. Budou se divit, až pro mě přijedou s nosítky a najdou dvě mrtvoly.“
„V tom případě musíme pozměnit plán,“ rozhodl rychle Mark. „Jakmile zjistí, že jste pryč, všichni policajti, které má Asano na výplatní listině, budou v pohotovosti. A ze všeho nejdřív uzavřou astroport, to dá rozum.“
„Co tedy navrhuješ?“ zeptala se Elsa.
„Musíme do lesa, zůstaneme v něm tak den dva a potom půjdeme podél pobřeží, až se dostaneme na pláž. Mezi rekreanty nás tak snadno nenajdou. Tak se můžeme dostat k subspaciálnímu vysílači a

uvědomit Vesmírnou policii. A teď vzhůru na cestu, a svižně! Odpočineme si, až vyjde slunce.“
***
Asano vešel křepkým krokem do své pracovny, za ním jako vždy mohutný stín. S údivem pohlédl na svého tajemníka, milého a vždy bezvadně oblečeného mladého muže. Ten měl teď oděv poněkud v nepořádku a navíc vzrušeně mával rukama.
„Co se děje, Vincente?“ zeptal se suše.
„Je to nepochopitelné, pane. Na dnešek na ráno plánoval doktor Sacks urgentní transplantaci. Když ošetřovatelé dojeli s nosítky do sektoru dárců, našli v cele dva mrtvé ošetřovatele. Ta holka zmizela.“
„Tak ji najděte!“
„To právě děláme, ale na klinice nikde není a ven nevyšla. Službu měla Gina, ale ta nic neviděla. Osobně jsem ji vyslýchal.“
Frank Asano se zamyslel.
„Přiveďte ji!“
Za tři minuty vešla do pracovny půvabná brunetka. Vincent jí položil pár otázek a ona potvrdila svou výpověď.
„Tak dost!“ zařval Asano. „Jestli mi okamžitě neřekneš pravdu, pošlu tě na patro dárců!“
Dívka se rozplakala.
„Na chvilku jsem si odskočila na toaletu…“
„Sama?“
Zaváhala, ale bála se natolik, že radši kápla božskou. „S Mikem.“
„Aha, takže ta holka měla bohatě času,“ poznamenal ironicky Asano.
„V tom případě ještě bloudí v parku,“ řekl Vincent. „Vyjít nemohla, kamery by ji zabraly…“ Zamračil se. „V noci byl ale na pár minut zkrat v západním sektoru…“
„Takže tamtudy zdrhla,“ zavrčel Asano. „Vyhlaste hlídkám poplach. Ať střeží zvláště astroport a kabiny subspaciálních transmitorů. Kdyby se dostala na Zem nebo se s ní spojila, máme průšvih.“
Vincent chrlil do mobilu příkazy.
Asano se podíval na roztřesenou Ginu.
„Teď vypadni. O trestu rozhodneme později, ale bude stát za to! Neplatím vás, abyste se ve službě mrouskali!“
Když odešla, zeptal se znechuceně Vincenta: „Jaké jsou zprávy ze Země?“
„Volal jsem doktora Wooda, ale nesehnal jsem ho. A kontaktovat Milligana jsem nepovažoval za příliš rozumné.“
„Jednal jste moudře, Vincente. Zavolejte Woodovi znovu a řekněte mu, že jeho pacient dnes nemohl být operován.“ Nespokojeně si odfrkl. „Chci, aby tu holku našli ještě dneska. Nenápadně se zbavte těl těch dvou ošetřovatelů a jejich nadřízenému dejte pokutu, že jim dovolil, aby k ní šli. Jestli chlapi potřebují ženskou společnost, máme na to specializované domy. Tam to mají dokonce se slevou. Jinak je platím dost na to, aby si tuhle potřebu mohli ukájet jinde, a ne s mým personálem v pracovní době. Tím myslím toho náruživce, co doprovázel Ginu až na hajzl.“
5

Paul Steeman spojil kontakt a zavřel dvířka pod androidovým levým prsem.
„A je to, Rayi. Můžeš se obléknout.“
Android se dost podobal Markovi až na to, že byl přece jen o něco statnější. Androidi, používaní Službou pro dohled nad primitivními planetami, byli k nerozeznání od lidí. Provázeli agenty na mise, chránili je a nahrávali vše, co viděli a slyšeli. Filmy potom specialisté pečlivě vyhodnotili. Domorodci vůbec netušili, že mají před sebou roboty. Počítalo se se vším až do nejmenšího detailu. Teleskopické ochlupení simulovalo vousy a nepatrné otvory v kůži vylučovaly tekutinu podobnou potu.
„Takže jsi zase jako novej,“ poznamenal inženýr a usmál se. „Není to tak docela podle předpisů, ale ta různá vylepšení, co sis udělal, jsem ti nechal. Například možnost přerušit záznam a přemostění vypínače. Aspoň to nemusíš dělat znova.“
Android se velice lidsky rozesmál.

„Díky. Ta udělátka už několikrát zachránila Markovi život."
„To vím. Kapitán je kamarád a párkrát mi prokázal velkou službu. Proto jsem ti taky opravil laser v ukazováku a znovu napojil dezintegrátor v předloktí, i když Služba jejich používání při akcích zakázala."
„To si vymysleli ti z kanceláří, co nikdy nejdou do akce. Na primitivních planetách pořád ještě existují bestie, co se nedají uchlácholit drbáním za ušima. Lidi jsou pro ně něco jako jednohubky."
Ray si zkusil trochu zacvičit. „Naolejovaný jsem dobře," konstatoval.
„To bych řek! Vyměnil jsem v tobě, co se dalo. Dokonce i baterii. Jo, a příště si ji dobíjej dřív, než ji úplně vytřískáš. Byla v žalostným stavu."
Ray na okamžik zavřel oči.
„To je zvláštní. Nemám kontakt s Markem. Jste si jist, že mi funguje mentální vysílač?"
„Naprosto. Dokonce jsem mu posílil výkon."
Ray měl najednou velice naspěch, vyběhl z továrny a zastavil první taxi.
V bytě nebyl nikdo. Podle ustlané postele poznal, že Mark doma nespal. Nahlédl do záznamníku vedle videofonu. Našel záznam: Elsa večírek u Milligana. Znovu se soustředil, ale nikdo se mu neozval. Vytočil číslo do Elsiny pracovny.
„Slečna Swensonová se ještě nedostavila," odpověděla mu sekretářka. „Ale je to divné, protože měla mít schůzku se svým poradcem panem Whitcombem. Včera večer šla s kapitánem Stonem na nějakou recepci. Policie nás informovala, že našla jejich trans na pláži."
V Rayových elektronických neuronech došlo k náhlému přepětí.
Sekretářka mu ještě sdělila přesné místo nálezu transu. Android seběhl na parkoviště. Mark měl kromě sportovního transu ještě jeden starší, kterým jezdil Ray na nákupy.
Prudce nastartoval. Byla zrovna špička, takže se na pláž dostal až za hodinu. Přes cestu stály dva policejní transy a za nimi Markův vůz. Policista ho nechtěl pustit dál.
„Jsem pobočník generála Khova, ředitele Služby," lhal drze android.
„Víc vám stejně neřeknem. Vesmírná policie už po nás taky chtěla hlášení. Trans našel jeden člověk při ranní procházce. Byl zavřenej a prázdnej. Nikoho na pláži neviděl, a tak nám zavolal."
„A co si o tom myslíte vy?"
Šedivějící policista jen pokrčil rameny.
„Ti, co jeli v tom transu, se vraceli z nějaký zábavy, byli trochu pod vlivem alkoholu a zřejmě dostali chuť se vykoupat. Podcenili moře v těchhle místech. Víte, není to tady ani první, ani poslední neštěstí."
Ray přistoupil k transu a otevřel ho.
„Na nic nesahejte!" křičel na něj policista. „Čekáme experty od Vesmírný policie."
Android strčil do transu hlavu. Zachytil jemný Elsin parfém a ještě jeden neznámý pach. Za okamžik si uvědomil, že je to doutník. Ale Mark je nekuřák. Takže vůz sem zavezl někdo cizí. V neuronech mu opět stoupalo napětí.
Mlčky se vrátil k policistovi.
„Ty lidi z města jen pořád spěchají. Nevědí, co je slušný chování," vrčel policajt.
Ray se tryskem rozjel k Milliganově usedlosti. Kašlal na předpisy a za necelou hodinu zastavil před vjezdem do parku. Představil se jako poručík Johnson od Služby pro dohled nad primitivními planetami a neochotný strážný mu odpověděl:
„Pan Milligan je ve svý newyorský kanceláři a vrátí se až večer. Ale stejně vás nebude moct přijmout, protože pořádá recepci. Už vypovídal Vesmírný policii. Slečna Swensonová a pan Stone odtud odjeli krátce před půlnocí." Ukázal na dvě kamery nad vjezdem. „Policie se podívala i na záznam."
„Velice praktické," poznamenal Ray. „Mohl bych ten záznam vidět taky?"
„Pokud nám pan Milligan nenařídí jinak, tak to vždycky druhej den vymažeme."
„A včera vám nařídil, abyste nemazali?"
Strážný se zamračil. „Nic nevím. Jestli chcete vědět ještě něco, tak se zeptejte šéfa. Já jenom poslouchám rozkazy a neptám se proč. Teď radši vypadněte."
Ray pokýval hlavou. „Určitě se vrátím, ale jestli zjistím, že máš v tom únosu prsty, vykuchám tě jako kuře, to ti přísahám." Řekl to tak nenávistně, že se strážný bezděky zachvěl.
Když se Ray vrátil do bytu, pustil si záznamník, ale nebylo na něm nic. V televizi se dost mluvilo o zmizení

slečny Swensonové, hlavně o možné nehodě. Android ji vztekle vypnul. Trápil a mučil si neurony, ale nic ho nenapadalo. Nezbývalo než čekat a tahle nečinnost byla pro něj přímo utrpením.
Někdo zazvonil.
Na prahu spatřil ženu olbřímích rozměrů. Sto pětadevadesát centimetrů a víc než metrák živé váhy. Měla kulatou tvář a pod nosem jemný knírek.
„Miško!“ zvolal a chystal se ji obejmout.
Kupodivu mu uhnula a v té chvíli si všiml, že jindy červené tváře má nápadně bledé.
„Co se stalo?“
„Jsem raněná a potřebuju pomoc.“
„Pojď dál.“
„Kapitán Stone je doma?“
„Nevrátil se,“ zabručel Ray.
Všiml si, že Miška má blůzu od krve. Zavedl ji do pokoje. „Shoď to ze sebe.“
Pomohl jí při svlékání a spatřil zakrvácený obvaz.
„Včera jsme šly s Magdou po ulici. Zaútočili na nás tři muži. Magda upadla a odnesli ji do transu. Já se injekci vyhnula a jednomu jsem dala takovou přes hubu, že odletěl až k transu. Ten druhý vytáhl bouchačku a napálil to do mě. Bolest mě na chvilku ochromila, takže stačil i s komplici zdrhnout. Číslo vozu jsem neviděla. Dovlekla jsem se do klubu, ale tam bohužel zrovna nikdo nebyl. Debie je teď někde u potápěčů. Sama jsem si to trochu obvázala a pak jsem sebou praštila na postel. Před hodinou jsem se vzbudila bolestí.“
„Proč jsi nejela do nemocnice?“
„Nechci, aby mě tam zavřeli. Musím najít Magdu.“
„Ze všeho nejdřív tě ošetřím. Uvidíme, co se dá dělat.“
Sejmul jí obvaz a na pravé části trupu spatřil asi třiceticentimetrovou ránu.
„Měla jsi kliku, že to bylo jen do masa,“ řekl, když se podíval na rentgen.
Odběhl do vedlejší místnosti a vrátil se s všelijakými lahvičkami. Zručně ránu vydezinfikoval a umrtvil.
„A bude se šít. Bohužel odvedu jen hrubou práci, zůstane ti jizva. Nechtěla bys přece jen do špitálu?“
„Říkám ti, že ne. Dělej!“
Ray si jen vzdychl a stáhl ránu svorkami.
„Jsi šikovný,“ žertovala Miška. „Hotová švadlenka.“
„No, a je to,“ oddychl si Ray. „Teď si lehni a já ti přinesu něco na povzbuzení.“
„Bodla by skotská.“
Zrovna naléval skleničky, když se hlavní dveře prudce rozlétly a do místnosti vpadli dva muži. Blonďák a brunet. Brunet měl pistoli.
„Kde je ta holka?“ vyštěkl.
Ray kovovým hlasem domácích androida odvětil: „Vcházíte na soukromé území. Porušili jste zákon. Mám právo vás vyhnat.“
„Zavři tlamu, nebo skončíš ve šrotu. Odpověz!“
„Nelogická otázka. Jak můžu odpovědět, když mám nařízeno mlčet?“
Blonďák se zasmál.
„On si z tebe dělá srandu, Piete. Ale dost legrace. Chceme ji vidět.“
Miška se objevila na prahu pokoje.
„To jsou oni, co unesli Magdu!“
Když ji brunet spatřil, zvedl ruku s pistolí. Ray se naštěstí včas postavil mezi něj a cíl. Laserový paprsek mu jen směšně zajiskřil o silové pole.
Pak přišla odpověď. Prudká a ničivá. Než brunet stačil stisknout spoušť podruhé, Ray vypálil z ukazováku. Vrahovi upadla pistole i s prstem na lučíku spouště.
Blonďák se chystal tasit, ale Ray mu přerazil předloktí a zbraň odletěla na druhý konec místnosti.
Brunet mával zmrzačenou rukou a řval: „To není možný. Domácí robot nikdy nesmí ohrožovat lidský život! To je proti pravidlům!“
Mocný pohlavek, který mu uštědřila Miška, jej umlčel a uzemnil zároveň. Ray oba dva popadl za límec a

odvlekl do pokoje.
„A teď mi řeknete, kde je moje přítelkyně," obořila se na ně Miška.
„My nic nevíme," zasípal brunet. „Zavolejte si poldům. My se sem sice vloupali, ale zato můžeme podat žalobu na útočící stroj."
Miška k němu přistoupila, chvíli jej pozorovala a potom mu jednou ranou zlomila nos a roztřískla ret.
„Na to nemáte právo," zablekotal. Vyplivl krev a jeden zub. „Na vás taky podám žalobu."
„Jen si to zkus," pravila tvrdým hlasem. „Mám stejný práva jako ty, když jsi na mě střílel a unesl mi přítelkyni. Tak odpověz, ale honem!"
„Žádáme řádný soud!" ozval se blonďák. „Takový je zákon!"
Dostal od Raye pohlavek a zmlkl.
„Budeš mluvit, až se tě někdo zeptá."
Piet krvácel z úst a z nosu. Tupě se díval na rudé kapky, dopadající mu na kolena. V životě už mnohokrát jiné mučil, zabíjel, mlátil, znásilňoval, ale nikdy ho nenapadlo, že jednou dopadne takhle.
„Ztrácíme jenom čas," docházela Mišce trpělivost. „Tak kde je ta Magda?"
„Nevím!"
Roztrhla mu blůzu a sevřela mu prsní bradavku. Piet zařval bolestí.
„Nevím! Nevím!"
„V tom případě pro nás nejsi zajímavý," prohlásila ledovým hlasem.
Popadla ho oběma rukama za hlavu a trhla. Jen to křuplo.
„Vy… vy jste ho zabila," vydechl nevěřícně blonďák.
„To se ví. Ty sis myslel, že se tady jen tak kočkujem?"
„Ale proč?"
„Protože se mě taky pokoušel zabít, protože mi unesl kamarádku a ještě za spoustu dalších zločinů, o kterých nemám tušení. A teď uvidíme, jestli budeš hovornější."
Blonďák se před blížící se horou masa schoulil v křesle. Zmocnil se ho panický strach. Na čele se mu perlily kapky potu. Ale to už se zvedala mohutná, nestvůrná ruka.
„Ne! Ne!" zařval. „Nevím, kde momentálně je. Jenom jsme plnili rozkaz!"
„Čí rozkaz?"
Na okamžik zaváhal, ale pohled na napřaženou ruku ho rychle přivedl k rozumu.
„Rydera, Freda Rydera. Tu blondýnku jsme předali jemu. Když se dozvěděl, že vás jsme nedostali, rozkázal nám, abysme vás našli."
„Ale proč?"
„To nevím. Šéf prostě dostal kšeft. On rozkazuje a my posloucháme. To je nejlepší způsob, jak nemít problémy."
„Ale někdy je jeden přece jen má," ušklíbl se Ray. „A co si myslíte, že chtěl Magdě?"
„Někdy unášíme osoby, které nám Ryder označí. Co je s nimi pak, to nevím, ale nikdy se už neukážou."

„Kde najdeme toho Rydera?" zeptala se Miška netrpělivě.
„Má sklad na 126. ulici, číslo 4225. Jinou adresu neznáme."
„Díky!"
Na blonďákovu hlavu dopadla pěst a ozval se zvuk praskajících kostí.
„To bylo zbytečné," řekl znechuceně Ray.
„Unesl Magdu," pravila tvrdě Miška. „Je vinen. Jsem vyšetřovatel, soudce a kat zároveň."
Android jen zavrtěl hlavou. Podobné reakce míval taky, když si myslel, že je Mark mrtvý. Pohlédl na Mišku a na hodinky.
„Počítám, že vyrazíme na návštěvu. Kde máš trans?"
„Před domem."
„Pojedeme s ním. Vzpomínám si, že je rychlejší než můj. Ale nejdřív musíme poklidit. Dvě mrtvoly nadělají v udržovaném bytě pěkný binec."
„Ale kam s nima?"
„Vezmeme je s sebou a zahodíme někam do bahna, stejně odtud přišly."

„A nikdy ho neměly opouštět," dodala Miška.
Chtěla sebrat Pietovo tělo, ale zabolela ji rána.
„Nech toho. Tohle není práce pro slabou ženu," zasmál se Ray. „Doběhni pro trans a sejdeme se na parkovišti."
Popadl do každé ruky jedno tělo a, sledován Miščiným naštvaným pohledem, zamířil ke dveřím.
6

Večer zvolna přecházel v noc a Ray s Miškou už čtvrt hodiny sledovali barák na malém nezastavěném pozemku. V jednom okně se rozsvítilo a ukázaly se dvě siluety.
„Tak co? Jdeme na to?" hořela netrpělivostí Miška.
„Moje detektory hlásí jen dvě osoby a nevěřím, že tam mají poplašné zařízení."
Dvoukřídlé dveře skladu byly na závoru. Než je Miška stačila vykopnout, Ray ji zadržel.
„Nech to na mně. Trocha jemnosti nikdy neškodí."
Laserem opatrně vyřízl zámek a lehce dveře pootevřel. Uvnitř byl sklad plný všelijakého materiálu od obráběcích strojů až po trividea.
Do patra vedly kovové schody. Vyšli po nich nahoru a Ray přitiskl ucho ke dveřím. Hlasům bylo docela dobře rozumět.
„Co ty volové dělaj? Už tady dávno měli být."
„Asi jim do toho něco přišlo. Třeba zalezla někam, odkud ji nemůžou dostat. Důvěřujte jim. Jsou to profíci. Lepší byste těžko našel. Možná si chtěli trošku pošpásovat. Takovýhle ženský při těle pobaví často líp než nějaký vyzáblíny."
Ray stiskl kliku. Za stolem seděli dva muži se skleničkou v ruce. Jeden velký, s mohutným hrudníkem a vypracovanými svaly, druhý mladší a elegantně oblečený. Při zvuku otvíraných dveří ten větší vstal a sahal do kapsy. Pohyb už nedokončil, protože Ray ho srazil pěstí k zemi.
„Kdo jste?" vypískl elegán.
Přistoupila k němu Miška se zaťatými pěstmi.
„Mám pocit, že jste mě hledal, Rydere."
„Nevím, kdo jste, ale nařizuji vám, abyste odtud okamžitě vypadla, jinak riskujete, že…"
Miška se rozmáchla a Ryder dostal takovou facku, že se odrazil od stěny. Rukou se chytil za zakrvácená ústa a oči mu zaplály nenávistí.
„Vy jste mě udeřila," řekl nevěřícně. „Nebudete žít ani tak dlouho, abyste toho mohla litovat. Patřím k Velké společnosti a ta dovede své lidi ochránit. Půjdou po vás všichni a zemřete ve strašlivých mukách."

Na Mišku jeho slova příliš nezapůsobila. Popadla ho za krk. „Jestli chceš zůstat naživu, tak zamrkej."
Ryder se pokoušel o jakousi sebeobranu, ale modral stále víc. Zamrkal. Stisk povolil a on se nadechl.
„Co – co chcete?"
„Jednu otázku a jednu odpověď. Kde je Magda?"
„Nevím…"
Stisk zesílil a Ryder opět rychle zamrkal.
„Proč jste ji unesli?"
„Dostal jsem rozkaz."
„Od koho?"
„To nemůžu…"
Stisk se stupňoval.
„Od pana Milligana! Uspanou jsem ji předal dvěma mužům. Co bylo dál, nevím."
Jméno Milligan vyvolalo v Rayových neuronech přepětí. Položil Ryderovi ruku na rameno a mírně, až příliš mírně se otázal:
„A neunesl jsi náhodou i kapitána Stonea?"
Ryder neodpověděl, špatně si vyložil Rayovu mírnost a klid.
„Takže služební tajemství, že?" poznamenal android a začal mu drtit rameno. „Mluv, nebo z tebe udělám mrzáka."

Ryder už nedokázal myslet na nic jiného než na tu nesnesitelnou bolest.
„Taky na příkaz pana Milligana. Dostali jsme je s tou ženskou na silnici. Uspali jsme je. Přísahám vám, že jsme jim jinak nic neudělali. Když jsme je předali Milliganovým strážným, byli ještě naživu."
„Už se od něj nic zvláštního nedozvíme," ozvala se Miška. „Nemá smysl se tady déle zdržovat."
„Moje řeč. Nalož s ním, jak chceš."
Ryder klesl na kolena a držel se za zraněné rameno. Miška k němu přistoupila a úderem malíkové hrany mu zlomila vaz.
Druhý muž pořád ještě ležel na zemi a nehýbal se. Když ho míjela, prokopla mu hrudník.
„Byl to jen vykonavatel," vyčetl jí Ray.
„Komplic!" namítla. „Pojď, podíváme se na toho Milligana."
„Obávám se, že to nebude tak snadné. Už jsem měl s Velkou společností co do činění a nebyla to žádná sranda. Jejich sídla jsou hotové pevnosti. Ale něco mě napadlo. Sežeň mi někde nějaký pytel."
Za necelé tři minuty se Miška vrátila s průhledným plastikovým pytlem. Poněkud se jí zvedl žaludek, když spatřila, že Ray drží Ryderovu hlavu za vlasy a trup se válí opodál. Nastavila mu pytel a Ray do něj strčil hlavu.
Ujistili se, že na ulici nikdo není, a rychle vklouzli do transu. Ray zastavil u první automatické pošty.
„Sežeň něco na zabalení," řekl. „Pošleme balíček."
Když krvavou trofej pečlivě zabalil, nadepsal na obal Urgentní. Dodat ještě dnes! a položil balíček na pohyblivý pás.
„Teď máme chvíli čas. Vrátíme se ke mně, ty si dáš dvacet a já zatím připravím večeři."
***
Milligan se s uspokojením díval na své hosty. Večeře skončila v dobré náladě, k níž přispěla především vynikající vína. Shromáždily se tu všechny významné osobnosti burzy včetně ředitele kabinetu ministra průmyslu. Milligan si s ním pohovořil o problému, způsobeném zmizením slečny Swensonové, a o tom, jaké potíže čekají Cosmos Jet. Státní úředník jej ujistil, že pokud se Elsa Swensonová do týdne neukáže, bude ministr plně podporovat jeho kandidaturu na ředitele.
Milligan na okamžik zavřel oči. Za ty tři roky urazil pěkný kus cesty! Dokázal si ve vhodné chvíli udělat vhodné přátele, a tak se dostat až do uzavřených kruhů vysokých financí. Naprostý nedostatek skrupulí mu umožnil provést první, zvláště výnosné operace.
Pak už šlo všechno samo. Jeho bohatství narůstalo ze dne na den a on začínal uvažovat o vstupu do politiky. Věděl, že i zde může počítat s účinnou a diskrétní podporou.
Mezi pozvanými nechyběly ani půvabné dívky. Jedna z nich byla jeho momentální milenkou, s níž se rád ukazoval a kterou se nezdráhal zapůjčit, projevil-li zájem někdo dostatečně významný. Joy se rozmarům svého milence podvolovala bez zbytečných řečí.
„Spěšná zásilka pro pana Milligana," oznámil služebný robot.
Joy zamžikala a Milligan se zamračil. Určitě nic neobjednával.
„To bude jistě nějaké překvapení," zašvitořila milenka. „Já překvapení přímo zbožňuju. Rychle to otevři, Morgane."
Milligan váhal, ale když naléhali i ostatní, odstranil magnetický uzávěr. Na stůl vypadla Ryderova hlava a on ztuhl hrůzou. Hlava na něj hleděla skelnýma vytřeštěnýma očima.
Vzpamatoval se až s Joyiným hysterickým jekem. Několik hostů prudce vstalo a převrátilo židle. Teď už ječely všechny ženské a jemu dalo hodně práce, než nastolil jakýstakýs klid. Než mohl cokoli udělat, jeden bankéř už vyběhl z haly, že prý zavolá policii.
Následoval ho ministerský úředník. Před odchodem ještě Milliganovi zašeptal: „Bylo by krajně nevhodné, kdyby se mé jméno zapletlo do nějakého skandálu. Ne, nijak se neobtěžujte, vím, kudy se jde ven. Zítra vám zavolám. S mou podporou můžete počítat."
7

Ray se schoval s transem za křoví asi sto metrů od vjezdu na Milliganův pozemek. Kolem projel poštovní vůz.
„To jsou služby!" poznamenal. „Přesné jak hodinky!"

„Proč ztrácíš čas?“ zavrčela netrpělivě Miška.
„Odpoledne jsem měl příležitost si tenhle dům prohlédnout. Na střeše má radar a kamery, které pročesávají bezprostřední okolí. I kdybychom zneškodnili strážné u vchodu, nepozorovaně se dovnitř nikdy nedostaneme. Kolem navíc ustavičně hlídají roboti. Říkal jsem ti už, že musíme jednat diskrétně.“
„Ryderova hlava nám podle tebe poslouží jako propustka?“
„Tak nějak, aspoň doufám.“
Ukázala se světla rychle jedoucích transů.
„Krysy opouštějí loď,“ usmál se Ray.
O necelých pět minut později dorazily dva policejní vozy. Projely bez zpomalení branou.
„A teď ještě tohle,“ zabručela Miška zklamaně.
„Měj ještě chvilku strpení.“
Po deseti minutách se u vjezdu nakupily vozy různých televizních stanic. Reportéři začali živě debatovat se strážnými.
„Zamícháme se mezi ně,“ řekl Ray.
Tiše nastartoval a zařadil se za vůz TV Galaxie.
Strážný v budce zatím vzrušeně hovořil do telefonu. Potom vyšel ven a zamával rukama.
„Klid! Pan Milligan vás přijme!“
Novináři naskákali do vozů a rozjeli se. Ray je pohodlně sledoval. V jídelně stálo kolem Milligana několik policistů, ostatní filmovali Ryderovu hlavu na stole. Nakonec ji policejní lékař strčil do kontejneru.
Novináři se vrhli na Milligana. Mluvili jeden přes druhého a vznikl tak pěkný mumraj. Ray zatahal Mišku jemně za loket.
„Pojď, najdeme si nějaké klidnější místo.“
Prohlédli si několik prázdných místností, až objevili Milliganovu pracovnu. Bohužel se hned objevil robot.

„Jste v soukromé části domu, račte odejít.“
„Jsme novináři,“ odvětil klidně Ray a rentgenem si prosvítil robota. Byl to sice domácí robot, ale měl laser. „Račte nám ukázat, kudy máme odejít.“
Ve chvíli, kdy se robot otáčel, Ray na něj namířil ukazovákem. Tenký paprsek přeťal napájecí kabel a robot znehybněl. Ray ho popadl a strčil do skříně.
Za půl hodiny vozy odjely.
„Lovci senzací se vracejí s kořistí,“ poznamenala Miška.
Na chodbě se ozvaly spěšné kroky a dveře se otevřely. Milligan zamířil rovnou k baru a nalil si. Hodil do sebe skleničku a teprve pak si všiml obou hostů.
„Interview skončilo,“ osopil se na ně. „Zmizte!“
Miška se na něj upřeně zadívala. „Toho chlapa jsem už někde viděla. Aha, už to mám! Bylo to v lágru.“
Milligan zezelenal.
„Vy jste se zbláznila. V životě jsem vás neviděl.“
Ray ho popadl za klopy saka a odexpedoval do křesla.
„Chceme jen odpovědi na naše otázky,“ pravil, „a ty nám ve vlastním zájmu na ně hezky rychle odpovíš.“

„Maxi, pomoc!“ zaječel Milligan. „Vyžeň je!“
„Pokud voláš ten mobilní hrnec, co byl na chodbě, pak se ti asi neozve. Měl zkrat,“ poznamenal Ray.
„Čas běží,“ upozornila Miška a plácla Milligana přes tvář.
„Tohle vás bude stát život,“ vyhrožoval Milligan. „Já totiž patřím k…“
Přerušila ho druhá facka a Ray si vzdychl: „Ano, k Velké společnosti, to už víme. Taky víme, co nás čeká. Ryder nám to už vyprávěl, ale stejně přišel o hlavu, jak jsi viděl.“
Milligan zpopelavěl, zdravou barvu měl pouze na místech, kam dopadla Miščina pádná dlaň. Na čele se mu leskly kapky potu.
„Podrž mi ho,“ požádala Miška.
Ray přidržel Milligana za ramena a Miška mu rozepnula opasek, stáhla kalhoty a slipy. Chvíli si pohrávala

s jeho varlaty.
„Dobře si na tebe vzpomínám," řekla. „V lágru jsi vedl bandu vzteklých psů, tlupu sadistů, kteří zabíjeli jen pro potěšení."
Stiskla mu varlata a Milligan zaječel bolestí.
„Tam jsem patřila mezi Amazky. Určitě jsi o nás slyšel. Dokázaly jsme se bránit. Založila jsem si tam hezkou sbírku těchhle směšných kuliček. Dneska večer bych docela uvítala přírůstek."
Teď se Milliganovi potilo už nejen čelo.
„Co chcete?" zasténal. „Peníze?"
„Kde je moje přítelkyně Magda?"
„Nevím, o kom to mluvíte. Au!"
Miška mu drtila varle mezi palcem a ukazovákem.
„Tak povídej! Víme, že ji Ryder odvezl sem a předal tvým lidem."
„Dost! Tady není. Odvezli ji na kliniku doktora Wooda."
„Proč jste ji vlastně unesli?" zeptal se Ray.
„Taková nešťastná náhoda. Narazili jsme na sebe na jedné recepci. Podle jejího pohledu jsem si hned uvědomil, že mě poznala. Byl jsem v lágru pro mladickou nerozvážnost a podařilo se mi odtamtud dostat ve chvíli, kdy ho policie evakuovala. Začal jsem nový život pod novým jménem a nechtěl jsem, aby se mi všechno zhatilo. Tvrdě jsem dřel, vypracoval jsem se…"
Přerušil ho další stisk.
„S řečičkami o polepšeným lotrovi si na nás nepřijdeš. Víme přece, že pracuješ pro zločineckou organizaci," přerušil ho Ray. „Kde je kapitán Stone a jeho přítelkyně?"
Nastalo na okamžik ticho. Milligan však dlouho neváhal, protože nastoupila další bolest.
„Taky u Wooda. Au! Nechtěli mi prodat Cosmos Jet. A nabídl jsem vážně dobrou cenu! Tak výhodný návrh, že by do roka zdvojnásobili kapitál. Nechápu, proč to nevzali."
„Jsou pořád na klinice?" zeptal se android netrpělivě.
„Přísahám vám, že nevím. Wood své vězně zpravidla brzy posílá na Santu."
„A proč tam?"
Milligan mlčel. Rozpovídal se teprve při dalším nešetrném stisku.
„Nevím. Pořád potřebuje dárce orgánů…"
Miška zaryčela. „To chceš říct, že mi přítelkyni naporcuje na kousky a roztransplantuje ji po pacientech?"
„Pusťte mě, to moc bolí," zasténal. „Já s tím mám společného jen to, že dodávám lidi, ale dělám to jenom bokem."
„Takže tvoje hlavní práce je praní peněz, co?" zavrčel Ray. „Kde máš archiv?"
„V počítači…," zašeptal bolestí zlomený Milligan.
„Přístupové heslo?"
„Frankie, tak se jmenuje šéf."
Ray zapnul počítač a opřel se do klávesnice.
Přístup odmítnut, ukázalo se na obrazovce.
„Máme tady tajnůstkáře, Misko," poznamenal Ray.
Dívka z Milligana vyloudila jekot přecházející do sopránu.
„Je třeba k tomu přidat zítřejší datum…"
Ukázal se seznam jmen a čísel.
„Tohle bude pro Vesmírnou policii náramně poutavá četba," pochvaloval si Ray.
„Ne, to ne! To nemůžete dát policii! To by byla má smrt!"
„Stejně umřeš," odtušila Miška a pohlédla na Raye.
Android pouze přikývl. Dívka uvolnila sevření a Milliganovi se ulevilo. Místo toho mu dlaněmi stiskla hlavu. Jen to křuplo a Milligan už nebyl mezi živými.
„Půjdeme," řekla netečně.
„Ještě moment. Musím připravit překvapení pro poldy."
Ray rychle ťukal do klávesnice. Po třech minutách se mu na tváři objevil spokojený úsměv.

„Počítačoví lidé u policie nemají dost fantazie. Ani moc nezměnili přístupové kódy!“
Na obrazovce stálo: Organizační schéma Velké společnosti. Nebylo tam příliš jmen, ale Ryderovo se skvělo hned nahoře i se seznamem jeho zločinů, jak skutečných, tak domnělých.
„Pěkný darebák, nezasloužil si žít,“ konstatovala Miška. „Myslím, že jsem udělala dobře.“
„Všimni si, že Milligana neevidují. Takže jim ho tam hezky přidáme i s komplici.“
Ray chvíli pracoval a potom řekl: „První, kdo se do seznamu podívá, zažije pěkné překvapení.“ Vypnul počítač. „A teď padáme. Nejdřív si ale vezmeme něco na památku.“
Sebral u stolu elegantní koš na papír. Byl z kůže a s pěknými ornamenty. Laserem uťal Milliganovi hlavu a zachytil ji do koše. S košem v podpaždí vyšel na prázdnou chodbu.
Cestou k východu nepotkali jediného robota ani sluhu.
Rychle nasedli do transu.
Brána byla už zavřená a strážný se k otvírání neměl. Android tedy vystoupil a vešel do budky, kde se strážný díval na trivideo. Dávali zrovna nějaké porno a muž film sledoval se zjevným zaujetím.
Ray mu nařídil, aby jim otevřel bránu. Strážný se otočil a podezřívavě se na něj podíval.
„Vy nejste novináři. Musím se zeptat šéfa.“
Ray ho popadl za košili a zvedl ho. Chvíli s ním potřásal a mrazivě cedil mezi zuby: „Hezky si vzpomeň, sliboval jsem ti, že tě vykuchám, jestli ses podílel na únosu kapitána Stonea.“
Muži se ve tváři ukázal strach.
„Nechápu…“
„Nelži,“ přerušil ho Ray. „Šéf nám povídal, žes ho vezl na kliniku.“
„Plnil jsem jenom rozkaz,“ zablekotal strážný.
„Tak mi dej adresu.“
„7. avenue, 3832.“
„Děkuju. Máš kliku, že nejsem pomstychtivý. Takže ti střeva zůstanou na místě. Ale stejně nemám rád, když si ze mě někdo dělá šoufky.“
Pustil ho a hned nato mu přerazil nos a rozbil tvář. Následovala rána do brady, která muže odeslala do říše snů. Ray stiskl tlačítko a otevřel si bránu sám.
8

Trans se blížil k městu. Ray zastavil u videofonní budky. Nahlédl do elektronického seznamu a vytočil číslo kliniky. Na obrazovce se ukázala rozespalá sestra.
„Tak pozdě nemůžu pana doktora vyrušovat.“
„Je to velice naléhavé, slečno. Řekněte mu, že volám z pověření pana Milligana.“
Takové doporučení zřejmě stačilo, protože za chvilku se na obrazovce ukázal sám doktor Wood. Kulatá tvářička a počínající pleš.
„Nerad vás vyrušuji v tak pozdní hodinu, pane doktore, ale Morgan mi říkal, že se můžu na vás kdykoli obrátit. Mám přítele, který nutně potřebuje transplantaci.“
„To je smutný případ mnoha pacientů,“ odvětil suše Wood.
„Tenhle ale může zaplatit dvacet milionů.“
Částka doktora zjevně zaujala.
„Zítra, se u mě stavte a popovídáme si.“
„To by bylo příliš pozdě. Nemůžu přijet teď?“
Wood okamžik váhal a potom souhlasil.
„Vjeďte bočním vjezdem a pak výtahem do posledního patra. Vezměte si s sebou pacientův spis a… zálohu.“
„Máme s sebou deset milionů v hotovosti.“
„To je skvělé. Čekám vás.“
Trans prudce vyrazil. V tak pozdní hodinu byl řídký provoz, ale Ray dodržoval předepsanou rychlost, protože neměl chuť, aby ho stavěl nějaký horlivý policajt.
„Lžeš náramně snadno,“ poznamenala Miška. „Jako všichni chlapi.“
„Počkej, až tohle skončí, a ukážu ti, že se skutečně dovedu chovat jako právej chlap.“

„Vzpomínám si, jak jsi jednou zbaběle využil mé slabosti," odsekla.
Když dojeli k luxusní klinice, Ray zaparkoval v postranní ulici. Bez potíží našli boční vchod a vyjeli výtahem k Woodově pracovně.
Wood byl pomenší mužík s očima jako lasička. Pohlédl na ně s jistým překvapením.
„Posaďte se," řekl. „Ukažte mi ten spis. Zpravidla přijímám pacienty jen na lékařské doporučení, ale příteli Milliganovi rád vyhovím."
Ray strčil ruku do koše na papír, který měl stále v podpaždí.
„To je báječné, protože právě on potřebuje celkovou transplantaci," pravil a položil hlavu na stůl.
Lékař jen škytl a zbledl. Natahoval ruku k tlačítku, ale Miška ho chytila za zápěstí a zkroutila mu je.
„Zasmáli jsme se a teď nám řekni, kde najdeme Magdu."
„A kapitána Stonea a slečnu Swensonovou," dodal Ray a popadl ho za volné zápěstí.
„Nikoho z nich neznám," odvětil zarytě Wood.
Oba současně zatlačili.
„Ne! Dost, prosím. Ruce ne, jsem chirurg!"
„Tak mluv!" vybídla ho Miška a zesílila stisk.
Zápěstní kůstky zapraskaly a Wood zaječel.
„Na tohle nemáte právo. Žádám, abych byl postaven před řádný soud," křičel. „Milost…"
„S nějakou milostí z naší strany nepočítej," zasupěla Miška. „Když přijde na věc, polámu ti všecky kosti, hezky jednu po druhý, a pak si vycucám morek."
„Hned je naložili na loď. Touhle dobou by se už měli blížit k Santě."
„Aby jim odebrali orgány?"
„To nevím. Šéf, pan Asano, si s nimi chtěl nejdřív promluvit. A potom…"
Miška povolila stisk.
„Víc nám už asi neřekne," usoudil Ray.
Miška ukázala na Wooda. „Ale když ho necháme naživu, dá avízo komplicům na Santě a ti naše přátele zabijou, aby zametli stopy. Není-li důkazu, není zločinu, tak zní zákon."
„Ne, ne, dávám vám své slovo," sténal Wood. „Zaplatím, co chcete…"
Nedořekl. Miška to skončila velice rázně a účinně.
„Dělej, teď už nesmíme ztrácet čas," pospíchal na ni Ray.
Opustili kliniku a nastoupili opět do transu.
Když dojeli na astroport, už svítalo.
„Ty myslíš, že najdeme nějakou loď na Santu?"
„Vezmeme si Markova Merkura," navrhl Ray. „Je rychlejší než běžné lodě."
Za čtvrt hodiny už byli v pilotní kabině. Ray zapnul generátor a spojil se s řídicí věží.
„Tady Merkur. Žádám o povolení ke startu."
„Cíl?" zeptal se unavený operátor.
„Venusie," odpověděl android po krátkém zaváhání.
Venusie byla idylická planeta, kterou přeměnili v rekreační středisko pro zámožné zákazníky. Postupem času se z ní stalo kasino a luxusní nevěstinec. Starty lodí na tuto planetu byly tajné, aby se zachovalo soukromí klientů, takže si policie nikdy nemohla kloudně ověřit, kdo tam vlastně letěl.
„Merkure, nejste na seznamu plánovaných odletů. Ale mám tady za pět minut okno, jinak si musíte počkat dvě hodiny."
„Jsme připraveni. Můžete zahájit odpočítávání."
„Dobrá. Šťastný let!"
Muž to řekl nenávistně, určitě jim přál, aby všechno prohráli a chytili všechny možné a nemožné pohlavní nemoci.
Potom se loď odpoutala od země. Miška si sedla do křesla kopilota a zápasila s magnetickými úchyty, které nebyly seřízeny pro její mohutné tělo. Ray jí pomohl.
„Zůstaň ležet, než přejdeme do subprostoru. Při přechodu ztratíš vědomí, ale jinak se ti nic nestane."
Když se Miška probrala, spatřila, jak se nad ní android naklání s plastikovým kalíškem.
„Napij se. Pomůže ti to."

Nápoj ji osvěžil a ona se brzy vzpamatovala. Zívla si.
„Pojď, ukážu ti kabinu, ale cestou se ještě stavíme na ošetřovně, podívám se ti na tu ránu."
Rána už vypadala mnohem lépe.
„No, docela se mi to povedlo," pochvaloval si Ray a aplikoval jí zajizvovač.
Když se chtěla obléknout, popadl ji do náruče a políbil na krk.
„Ne, Rayi, já nechci, ne…"
„Já vím, že na mužský nejsi, ale já jsem android."
„To není rozumný, musíme myslet na přátele…"
„To můžeme i tak. Merkurtam bude za čtyřiadvacet hodin. Zasloužíš si trošku odpočinku. Umím báječné relaxační masáže, uvidíš."
Její odpor slábl a Ray ji nakonec navzdory její váze přenesl do kabiny jako pírko.
***
Vincent naklusal do šéfovy pracovny. Mladý asistent byl celý rudý a udýchaný.
Asano se na něj znechuceně podíval. Neměl rád, když k němu někdo vpadl tak náhle. Připomínalo mu to mládí, kdy museli každou chvíli očekávat vpád policie.
„Pane, právě jsem zachytil zprávu, bohužel starou už dva dny. Subspaciální přenosy, když nemají prioritu, přicházejí dost pozdě…"
„To vím taky," zavrčel Asano. „K věci."
„Byl hrozný skandál u Milligana. Pořádal recepci a pošta mu doručila balík. Ten blbec ho přede všemi otevřel."
„A co v něm bylo?"
„Čerstvě useknutá lidská hlava. Ryderova."
„Kdo je Ryder?"
„Náš člověk v New Yorku. Dodal nám pěknou řádku dárců a Milligan ho často používal jako uklízeče…"
Asanovi blýsklo v očích.
„A co na to Milligan?"
„Netroufal jsem si ho přímo kontaktovat. Co když ho odposlouchávají?"
„Požádejte někoho z našich na Zemi, ať to udělají. Chci přesné a podrobné informace, a to co nejdřív."
Asano se zamyslel a zeptal se: „To on unesl Stonea a Swensonovou?"
„Patrně ano. To byl přesně jeho způsob práce."
Asano udeřil pěstí do stolu a Vincent sebou leknutím trhl.
„Okamžitě sežente Stonea! Určitě o tom něco ví. Nelíbila se mi ta jeho poznámka o nehodách našich přátel."
„Myslíte si, že policie…"
„Ta neřeže hlavy. Připomíná mi to jisté nehody před několika lety."
Na obrazovce se ukázal zděšený ošetřovatel.
„Nechápu to! Cela pana Stonea i slečny Swensonové je prázdná. Zřejmě utekli současně s tou holkou."
Asano jen zaklel. „Copak jste nezkontrolovali všechny cely?"
„Tyhle ne. Nařídil jste, abychom je drželi v izolaci…"
Asano vztekle přerušil spojení a obrátil se k Vincentovi.
„Hlídání města a astroportu nestačí. Můžou být někde v lese."
„Pokud nechtějí umřít hlady, musí se rychle dostat do města," podotkl Vincent. „V lese by dlouho nepřežili."
„Nezapomeň, že Stone je specialista na primitivní planety. V přírodě vydrží hodně dlouho a klidně si počká na pomoc svých kompliců. Ustavičná pohotovost by vzbudila u našich klientů podezření a mohlo by to prasknout. Musíte je najít do zítřka. Pošli tam osmičlennou hlídku."
„Ta celý les nepročesá."
„Vemte si mého ypaxe."
Ypax byl cosi jako kříženec mezi vlkem a levhartem, s černou srstí, obrovskou hranatou hlavou a pořádnými čelistmi. Navíc měl zcela výjimečný čich a dokázal jít po stopě několik dní bez odpočinku.

„Vemte ho nejdřív do Stoneovy cely, ať chytí stopu. Pak ho zaveďte na to místo, kde došlo ke zkratu.“
Za deset minut se Vincent vrátil.
„Poslal jsem Conwaye se sedmi muži. Umí s ypaxem zacházet nejlíp. Jen by mě zajímalo, kdo z nich je krutější. Jestli ypax, nebo Conway.“
„No, v jistých případech dokáže Conway velice překvapit.“
„Tohle safari ho jistě potěší. Ale upozornil jsem ho, že chcete Stonea živého.“
„Fajn. Průběžně mě informujte.“
Asano se opřel v křesle a vzpomínal na své první setkání s Conwayem. Byl to ještě takový hubený mladíček, ale v očích měl cosi divokého. Moc chtěl pracovat pro Společnost. Tou dobou měl Asano ve svém rajónu problémy se skupinkou dealerů, kteří mu nechtěli platit. Slíbil Conwayovi, že ho vezme, když ho těch lidí zbaví.
Za týden všechny televizní stanice ukazovaly jakési skladiště, kde za ruce visely čtyři mrtvoly. Měly rozříznutá břicha a střeva vyhřezlá až na zem.
A Conway byl přijat. Když se Asano usadil na Santě, vzal ho zcela samozřejmě s sebou. Navíc se o Conwaye tou dobou začínala zajímat policie.
„Conway mi ho přivede možná už do večera,“ řekl Asano a usmál se.
9

Elsu probudil pach kouře. Mark seděl u ohně a opékal kus masa. Magda prudce foukala do uhlíků.
„Vidím, že oběd je hotový,“ poznamenala Elsa a protáhla se.
Když opustili nemocnici, šli několik hodin, dokud Mark nepovolil přestávku. Elsa pak na místě usnula.
„Co máme k jídlu?“ zeptala se teď s úsměvem.
„Nevím, jak se to zvíře přesně jmenuje, ale připomínalo bažanta. Dostal jsem ho dost nesportovně. Štěstí že nás neprohledali a že mi zůstal nůž, kterým jsem ho mohl vykuchat. Pokud se chceš osvěžit, tak máš k dispozici potok, je deset metrů napravo.“
Elsa udělala pár kroků, aby se protáhla. Klekla si k potoku, namočila si ruce, neobratně nabrala vodu do dlaní a pocákala si obličej. Po jistých potížích se jí dokonce podařilo napít se z dlaní.
Mark zatím usoudil, že maso je dostatečně propečené, položil je na velký list a začal je krájet. Jedno křídlo dal Else a druhé Magdě.
Magda se ironicky zasmála.
„Já tedy nevím, jestli bych si vás na Zemi najala jako kuchaře, ale uznávám, že je lepší něco než nic.“
Maso bylo tvrdé, houževnaté, připálené a uvnitř syrové.
„Příště se určitě zlepším. Omlouvám se, ale zpravidla vaří Ray.“
Zaslechli zvláštní ostré štěknutí a zmlkli. Mark zvážněl.
„Takhle štěká ypax,“ šeptl. „Pochybuji, že by tady žili volně v přírodě. Určitě patří Asanovi.“
„Čím se ypax vyznačuje?“ zeptala se Elsa.
„Je krutý a má vynikající čich. Musíme rychle zmizet, ale nejdřív bych mu rád připravil menší překvapení. Magdo, budu potřebovat vaši pomoc.“
***
Roztřesený Vincent vstoupil do Asanovy pracovny. Byl popelavý a na čele se mu leskly kapky potu. Bez dovolení se svezl do křesla a otřel si čelo obrovským kapesníkem.
„Pane,“ pravil sklesle, „to je… katastrofa.“
„No tak mluvte!“ osopil se na něj Asano netrpělivě.
„Právě jsem hovořil s jedním z našich informátorů. Je to strašná katastrofa.“
„To jste už povídal!“ zaječel šéf. „Seberte se. Já chci fakta, ne komentáře!“
„Milligan zemřel několik hodin nato, co dostal poštou Ryderovu hlavu. Ráno stráž našla jeho tělo v pracovně. V jeho bytě nebyl nikdo cizí, jen dívka, se kterou žil, a ta spala, byla omámená silnou dávkou uspávacího prostředku. Ten si vzala po tom šoku s Ryderovou hlavou.“
„Už se ví, kdo je vrah?“
„Ne. Policie ještě nemá žádnou stopu. Ale jednu věc jsem vám neřekl. Milliganovi usekli hlavu taky a ta hlava zmizela.“

Asano zaklel nějakou neznámou řečí.
„Takže táž metoda… Pokračujte!“
„Další průšvih,“ blekotal nešťastný tajemník, který by se byl nejradši propadl do země. „Tu hlavu, tu našli…“
„Kde?“ vykřikl Asano, který pomalu začínal ztrácet nervy.
„V ruce… v rukou doktora Wooda. Ten byl taky zavražděný, ale hlava mu zůstala…“
Asano pár minut mlčel. Nemohl strávit špatné zprávy.
„Nedaleko máme přece jednu přátelskou pirátskou loď, že?“
„Velitel Haong dokončuje přípravy ke startu. Za dvě hodiny by měl být hotov.“
„Vyřiďte mu, ať se ukryje za pátou planetou.“
„Chtěl se ale co nejdřív vrátit na Solan.“
„Tak mu řekněte, že o tuhle službu ho žádám osobně, a zaplaťte mu, cokoli si řekne, a nesmlouvejte.“
„Jaká to bude mise?“
„Zničit každou loď, která se ukáže v soustavě Santy.“
„Ale příští týden má přiletět několik lodí s turisty.“
„Tak ty lety zrušte! Vymyslete si třeba, že astroport je z bezpečnostních důvodů uzavřen a že se na něm pracuje.“
„Jak dlouho má být Haong na místě?“
„Tak dva tři dny. Za tu dobu stačí přiletět další dva pirátské stroje. Určitě mi pomůžou, protože naše planeta jim slouží jako zásobovací základna.“
„Vážně si myslíte, že nás může ten neznámý vrah napadnout?“
Asano zavrtěl hlavou. „Uvažujte aspoň chvíli. Stonea a tu holku unesl Ryder, ten je předal Milliganovi a Milligan zase Woodovi. A všichni tři jsou mrtví. Další na řadě jsme my, protože Wood určitě mluvil.“
„Ale co jsou zač, že přišli tak rychle na stopu, zatímco policie pořád ještě prohledává pláže?“
„To by mě taky moc zajímalo. Přátelé Stonea nebo ještě spíš té Swensonové. Když má někdo dost peněz, může si dovolit přepych tak skvělé bezpečnostní služby.“
„Ale únosu zabránit nedokázala.“
„Kontaktujte opět naše informátory, ať dál nenápadně vyšetřují. I když nejjednodušší by bylo vyslechnout Stonea. Jak je Conway daleko?“
„Vaše hypotéza byla správná. Uprchlíci se skutečně dostali z objektu a zdá se, že ypax je na stopě. Jejich polapení je otázka hodin, ne-li minut.“
„To doufám.“
Vincent se vzdálil. Necítil se ve své kůži. Když vystudoval školu pro manažery, nastoupil u Asana, který nabízel velice dobrý plat. Prokázal své vynikající schopnosti v otázkách řízení, které jeho šéf pojímal dosud velice staromódně. Věděl sice, že se nejedná o zrovna nejčistší obchody, ale byly to pro něj jen sloupce cifer. Nikdy se nesetkal s násilím a nynější epidemie vražd ho zneklidňovala o to víc, že se jí obával i sám Asano. A Asano normálně nedával strach najevo. Ale co když jejich protivníci půjdou i po něm, po Vincentovi? Neklidně si sáhl na hrdlo. Představa, že by o hlavu přišel i on… Už ji viděl, jak se kutálí po zemi…
***
Conway byl skutečně kus chlapa. Kráčel ráznými kroky a jen stěží držel ypaxe na obojku. Za ním šlo sedm mužů v uniformách bezpečnostní služby.
Skupinka dorazila na jakousi paseku. Ypax se na chvíli zastavil a potom se vrhl do křoví. V okamžiku pohltil vnitřnosti nešťastného ptáka, kterého vyvrhl Mark.
„Naši klienti se chovají jako turisti,“ ušklíbl se Conway. „Tady si zřejmě udělali piknik.“
„Popel je ještě teplý,“ prohlásil muž se šikmýma očima a žlutou pletí. „Jdeme dál?“
„Nevíme, jak dlouho tahle procházka potrvá. Radši si budeme šetřit síly. Deset minut přestávka,“ rozhodl Conway.
Muži, většinou městští lidé, nezvyklí na delší pochody, se usadili na mechu a odpočívali. Než se nadáli, uběhlo deset minut.
„Končit!“ zavelel Conway. „Čím dřív ty ptáčky dostaneme, tím dřív se vrátíme domů. Li, teď veď ypaxe

ty. Táhne tak prudce, že mi div neurve ruku.“
Šikmooký popadl kožené vodítko. Ypax zavětřil a vyrazil po stezce. Náhle Li o cosi zakopl. Hned nato se mu kolem pravé boty zasekla smyčka. Mladá jedlička se vzpřímila a on vyletěl do vzduchu. Jeho tělo se chvíli houpalo a potom prudce narazilo na kmen starého dubu. Náraz by nebyl tak strašný, kdyby nějaká zlomyslná ruka nezarazila do kmene naostřený kolík, na který se Li se strašlivým křikem nabodl. Ostatní vyjeveně zírali na nešťastného kamaráda a nechápali, co se stalo.
„Co čumíte?“ rozeřval se na ně Conway. „Sundejte ho!“
Trvalo to několik minut, protože muži nedokázali na dub vylézt. Když kolegu konečně položili do trávy, byl už mrtvý.
Conway zapnul vysílačku a hned se spojil s Vincentem.
„Máte je?“ zeptal se Vincent nedočkavě.
„Máme problém. Ten hajzl Stone nám připravil past.“
Vincent poslouchal, co se stalo, a potom zklamaně řekl:
„Není divu, je to specialista na primitivní planety. Pošlu pro tělo helijet. Vy pokračujte v lovu.“
„Až ho dostanu, tak ho nasekám na nudličky.“
„Šéf ho chce živého. Chce se ho na něco zeptat.“
„V tom případě doufám, že mi dovolí, abych ho vyslýchal. Já ho rychle rozpovídám!“
„To není vyloučeno,“ odpověděl Vincent. „Pan Asano si velice cení vašich schopností.“
Conway schoval vysílačku a zavrčel: „Jdeme! Pomsta bude sladká!“
Všiml si, že ostatní nesdílejí jeho nadšení, a dodal: „Liova odměna se dělí.“
Muži se zatvářili o něco ochotněji.
„A kde je ypax?“
Šelma uběhla asi sto metrů a nyní se vracela ke Conwayovi. Poštěkávala a zcela jasně dávala najevo zklamání, že za ní nikdo neběžel.
Conway popadl vodítko a ypax prudce zatáhl. Musel zvíře držet zkrátka, protože ostatní kráčeli velice obezřetně. Dávali pozor, kam kladou nohu, každý keř jim připadal podezřelý, každý strom skrýval nebezpečí. Potili se, ale ne horkem.

10

Plukovník Still rázoval chodbou tak rychle, jak jen mu to krátké nožky dovolovaly. Byl maličký, břichatý, tučný a červenolící. Vypadal by jako docela obyčejný hodný taťka, nebýt krutých modrých očí. Energicky zaklepal na dveře a vstoupil do pracovny nadřízeného.
Admirál Neuman byl jeho pravým opakem. Vysoký, štíhlý, s prošedivělými skráněmi. Díval se právě do počítače. Když plukovník vešel, obrátil se k němu a ukázal na křeslo.
„Rád bych vás, pane admirále, informoval o jedné podivné věci. Všechno začalo, když policie našla těla těch dvou bezvýznamných mizerů. Nevíme, kde byli zabiti, ale podle výsledků pitvy musela být těla přenesena na ulici krátce po smrti.“
Všiml si, že Neumana jeho zpráva příliš nezajímá, a proto dodal:
„Věděli jsme, že často dělali pro jistého Freda Rydera, o kterém máme záznam, že je členem Velké společnosti. Dva inspektoři si ho chtěli vyslechnout. Našli u něj jen jednoho mrtvého chlapa a Ryderovo tělo bez hlavy. Tu hlavu někdo poslal Morganu Milliganovi.“
Admirál Neuman na něj pohlédl.
„Viděl jsem to v televizi. Co na to Milligan?“
„Policie dorazila krátce před novináři a nedostala z něj skoro nic, byl ještě v šoku. Nechápal, co se děje. Druhý den se tedy policie vrátila, ale v domě bylo pozdvižení. Milligana v noci někdo zavraždil a rovněž mu uřízl hlavu.“
„Co o něm víme?“ zeptal se Neuman už se zájmem.
„Nic moc. Záznam u nás nemá. Je to skandál jako hrom, protože patřil mezi nejvýznamnější osobnosti burzy a finančního světa. Nepotrvá dlouho a vláda na nás bude tlačit, abychom to co nejdřív vyšetřili. Místní policie je z toho zjevně naprosto vedle.“
Neuman se na chvíli zamyslel.

„Myslím, že se ta uříznutá hlava brzy najde."
„Nemýlíte se. Právě jsem dostal informaci."
„A kdo je tou další obětí?"
„Doktor Wood. Jedna sestra našla jeho tělo, ale hlavu měl ještě na ramenou."
Neuman se na minutu zahleděl do stropu.
Plukovník zatím pokračoval: „Nemáme sebemenší stopu, ale přepokládáme, že se jedná o jednoho vraha."
„Nevím, jestli ho už nyní můžeme nazývat vrahem," pokrčil rameny Neuman. „Ten, co za tím je, hraje s námi zajímavou hru, něco jako hon za pokladem."
Still se na něj nechápavě podíval.
„Ví, že my víme, že Ryder byl členem Velké společnosti," pokračoval Neuman. „Poslal jeho hlavu Milliganovi, abychom začali uvažovat."
„Milligan nemá s mafií nic společného," namítl plukovník.
„Vsadil bych se, že má. Prozkoumejte důkladně jeho minulost a podívejte se taky na jeho obchody. Jeho hlava dorazila k Woodovi. To znamená, že Wood je komplic. I na toho se pořádně podívejte. Zvláštní je, že tomu hlava zůstala."
„Takže stopa tady končí."
„Pokud to neznamená, že máme hledat někde dál…"
„Ale kde?"
„Wood byl akcionářem oné společnosti, která vlastní planetu Santa."
Plukovník vzdychl. „To bude těžké. Tamní klientela asi nebude nadšená, když tam začneme vyšetřovat."

Admirál jen mávl rukou.
„Než se do tohoto choulostivého vyšetřování pustíme, můžeme prozkoumat jinou stopu. Nalezl jsem v archivech popis stejných vražd, které spáchali členové Velké společnosti. Tehdy se usuzovalo, že si gangy vyřizují mezi sebou účty."
Neuman se lehce pousmál. Vzpomínal si na ten případ, některé prvky byly tak tajné, že se nedostaly ani do archivu. Pak sebou trhl.
„A co kapitán Stone a slečna Swensonová?" vykřikl.
„Místní policie pokračuje v pátrání, ale moře těla zatím nevyplavilo. Zítra nastoupí další oddíl potápěčů a prozkoumá jeskyně pod útesy."
„Nic tam nenajdou," zavrčel admirál. „Okamžitě mi najděte Raye, to je android kapitána Stonea."
Still vydával příslušné rozkazy a Neuman zapnul jeden počítač. Stiskl několik kláves. Když se obrazovka rozsvítila, jen hvízdl.
„Kdy jste se naposled díval na seznam členů Velké společnosti?" zeptal se.
„Tak před týdnem, pane admirále. Je tam jen deset malých ryb."
„Nějak se nám ten seznam nafoukl," poznamenal Neuman. „Pojďte se podívat."
Plukovník vytřeštil oči na obrazovku.
„Máme nějakého zvláštního informátora," podotkl admirál.
„Ale to přece není možné!" žasl Still. „Tenhle seznam je dvojnásob chráněný!"
„Máte podivné podřízené," zavrčel admirál.
„Okamžitě dám změnit přístupový kód."
„Počkejte pár dní. Nemá smysl komplikovat našemu informátorovi práci."
Still si četl seznam a bručel: „Bude to chtít ověřit, ale pokud jsou tyhle informace pravdivé, pak můžeme provést řadu zatčení, která dají Společnosti pěkně zabrat. Už vidím několik pěkných skandálků, až se ukáže, kdo všechno pral pro mafii peníze."
„Nemá smysl čekat," řekl admirál Neuman. „Klidně se s vámi vsadím, že ten seznam odpovídá skutečnosti. Jednejte okamžitě. Všechna zatčení musí proběhnout zároveň, aby nám zvěř neuplachla. Taková příležitost se nám už hned tak nenaskytne."
Stillův komunikátor zabzučel.
Plukovník si jej přiložil k uchu, chvíli mlčky poslouchal a potom řekl: „To je divné, pane admirále.

Android v kapitánově bytě není. Zdá se, že odletěl s Merkurem.“
„Víte kam?“
„Kontrolní věž tvrdí, že na Venusii. Ale tohle půjde jen těžko ověřit. Pokud si myslíte, že je to důležité, můžu se spojit s naším agentem.“
„To není třeba. Tam nebude.“
„A kde tedy je? Já myslel, že takový robot je velice oddaný svému pánovi. Byl bych očekával, že bude pátrat společně s potápěči.“
„Znám Raye a jeho vazby ke Stoneovi velice dobře. Jestliže nepátrá na pobřeží, pak je přesvědčen o tom, že kapitán je někde jinde.“
„Ale kde?“
Neuman se na chvíli zamyslel. „Na Santě! To je jediná logická vazba s doktorem Woodem.“ Podíval se na obrazovku počítače, opřel se do klávesnice a pokračoval:
„Plukovník Parker, který velí křižníku Orion, je právě teď v soustavě jen pár parseků od Santy. Nařiďte mu, aby se přesunul k Santě a schoval se za pátou planetou. Ať Santu pozoruje a čeká na mé rozkazy. Pokud by ale zachytil nějaké Stoneovo volání nebo volání z Merkura, ať bez prodlení odpoví. V případě nepředvídané situace je oprávněn jednat podle vlastního uvážení.“
11

Mark, který šel v čele, dal oběma ženám znamení, aby se zastavily. Deset metrů před nimi stál mohutný jelen s ještě mohutnějším parožím. Přinejmenším dvanácterák.
„Nemyslím, že je nebezpečný,“ zašeptala Elsa.
„Já si to taky nemyslím, ale rád bych věděl, co dělá na tom skoro holém místě, zatímco o pár metrů dál má nádhernou čerstvou pastvu.“
„Třeba je krátkozraký,“ pokusila se Magda o vtip.
„Spíš bych řekl, že instinkt ho nutí, aby se té pastvině z nějakého důvodu vyhnul. Radši bych udělal totéž.“
Zaposlouchal se na chvíli. „Naše past pronásledovatele zdržela jen chvilku. Teď pojďte opatrně za mnou a klaďte nohy do mých stop.“
Tak postupovali asi půl hodiny. Přibývalo nahnědlých hustých keřů, které museli obcházet. Pak se náhle tvář lesa změnila. Duby a jedle zmizely a s nimi i hnědé keře. Před sebou měli jen křoviny s větvemi zdvihajícími se do výšky dvou metrů. Jako by lomily rukama.
„Některé z těch keřů skoro připomínají člověka,“ poznamenala Elsa. „Vypadají jako skupina tanečníků. Podívej, jak jsou elegantní. Ty ladné pohyby…“
Pozemšťany zachvátil nepříjemný, tísnivý, iracionální pocit. Mark na chvíli zavřel oči, aby otevřel svou mysl všem vnějším podnětům.
Vtom zaregistroval cizí myšlenku, která reagovala stejně překvapeně jako on. Po nějaké chvíli se na sebe naladili.
„Netušila jsem, že lidé jsou telepati.“
„Někteří ano a já patřím mezi ty výjimky. Kdo jste?“
Neznámou bytost Markova otázka zřejmě pobavila.
„Před chvílí vaše přítelkyně obdivovala naši eleganci.“
„Jste rostliny!“
„Ano, ale zdá se, že vás to příliš nepřekvapilo.“
„Při svých výpravách jsem se už několikrát setkal s myslícími rostlinnými druhy. Byly stejné jako lidé – některé přátelské a jiné zase agresivní.“
„Dobře jste udělali, že jste se vyhnuli tem hnědým keřům. Chrání nás před madisy, to jsou ta zvířata připomínající vaše jeleny. Kdyby k nám pronikli, okusovali by nám listy. Ničí nás to.“
Mark postřehl v nitru oné bytosti strach a bolest. Dal znamení svým družkám, aby se nehýbaly.
„Promiň, zašeptala po chvíli neznámá bytost, ale démon z hlubin mi zaútočil na kořeny. Je to velmi bolestivé, ale dnes dal naštěstí brzy pokoj.“
Z dálky se ozvalo zaštěkání a Mark sebou trhl. Jejich pronásledovatelé se blížili.

„Cítím v tobě značný neklid. Zdá se, že ne všichni lidé jsou moudří a že někteří z vás dokážou být velice krutí. Bohužel ti nemůžeme pomoci, jakkoli bychom rády. Ledaže vás ukryjeme v našich větvích."
***
Conway poháněl své muže, kteří postupovali mnohem pomaleji, než potřeboval, protože ypax ho táhl za sebou.
„Hejbněte kostrou!" zařval. „Jinak je do tmy nedostaneme!"
Muži přidali do kroku a brzy ho dohnali. Conway se zastavil a hleděl na mohutného jelena. Zvíře mělo zvednutou hlavu a větřilo, celé tělo se mu chvělo. Chtělo uprchnout před ypaxem, ale instinkt mu bránil vrhnout se do hnědých křovin, jež mu stály v cestě. Zvolilo jedinou možnost: prudce vyrazilo přímo proti lidem.
Muže to překvapilo, ale zůstali stát, protože se domnívali, že jelen se jim na poslední chvíli vyhne. Nestalo se tak. První muž odlétl na několik metrů. Trup měl rozdrásaný parohy, protože madis na poslední chvíli sklonil hlavu a nabral ho. Teď už zvíře mizelo v dáli.
Nejdřív zareagoval Conway. Předal ypaxe muži vedle sebe a převrátil raněného naznak. Muž byl bledý jako stěna a chřípí se mu chvělo. Z ran se mu valila krev.
„Nehýbej se, zavolám pomoc."
Conway zapnul vysílačku a okamžitě se mu ozval Vincent. Požádal ho o záchranný helijet.
„A ať sebou hodí! Dick je na tom moc blbě!"
„Už je to jedno," ozval se jeden z mužů. „Je po něm."
„V tom případě," rozhodl Vincent, „pošlu helijet večer. Tělo vezme přímo do krematoria. Nemá smysl, aby se to rozneslo. Pokračujte v akci."
„Je nás už jenom šest."
„To na jednoho mužského a dvě ženské bohatě stačí. Neumím si představit, jak by byl pan Asano zklamaný, kdyby se vám to nepodařilo."
Conway se zašklebil, dobře znal Asanovy záchvaty vzteku.
„Slyšeli jste, ne?" obrátil se k druhům. „Kupředu!"
Ypax zavětřil, otáčel hlavu všemi směry. Lehký vánek mu přinesl hledaný pach. Vyrazil jako střela a vlekl za sebou strážného.
V letu zvíře zavadilo o hnědý keř. V té chvíli se odehrálo nečekané a kruté drama. To, co se ještě před chvílí zdálo spletencem větví, náhle ožilo. Z keře vyšlehlo snad dvacet lián, obtočily zvíře a člověka, zastavily je a znehybněly.
Muž se zpočátku pokusil bránit. Z hrdla se mu vydral výkřik bolesti. Měl pocit, že mu kůži spalují desítky rozpálených želez. Další liána mu sevřela hrdlo, připravila ho o hlas, ale nezbavila ho bolesti, jak o tom svědčily prudké křeče.
Conway hrůzou ztuhl, potom tasil pistoli. Neodvažoval se však střílet ze strachu, aby kolegovi neublížil. Jeden z mužů mu chtěl přispěchat na pomoc. Také jeho zachytila jedna liána a vtáhla ho do keře.
Conway vztekle stiskl spoušť. Laserové paprsky přeťaly několik větví, ale rostlině to nijak neublížilo. Ypax sebou ještě párkrát zaškubal a zůstal nehybně ležet.
Muži nevěřili vlastním očím. Připadalo jim, že těla obětí se smršťují, že splaskávají jako nafukovací panny, když se jim vypustí vzduch. Mrtvoly byly teď velké asi jako desetileté děti.
Conway sledoval tu hrůzu a ničemu nerozuměl. Viděl, jak se těla ztrácejí. Protřel si oči, ale bylo tomu tak. Rostlina je zcela pohltila. Nezbylo z nich dočista nic. Ani kůstka, ani cár uniformy. Roztřesenou rukou zapnul vysílačku.
***
Velitel lodi Haong se líně rozvaloval v křesle. Byl to korpulentní muž s kulatým krutým obličejem. Šedá barva jeho pleti svědčila o solanském původu. Solan, planeta pozemského typu, obíhala kolem vzdáleného slunce v jednom cípu Galaxie. Hlásila se k Pozemské unii spíše v důsledku zájmu než z přesvědčení. Značně odlehlá poloha ji chránila před zvědavými návštěvníky, navíc povolení k přistání na jejím astroportu se udělovala jen výjimečně. Místní obchodníky nezajímal původ zboží, nakupovali vše, co lodě přivážely, a hned to prodávali dál s velice zajímavým ziskem, to vše naprosto legálně. Solan byl prostě útočiště kosmických pirátů. Vesmírná policie mohla piráty pronásledovat pouze v kosmu, na

astroportu neměla žádné pravomoci, ty příslušely toliko místním úřadům.
„Jak dlouho máme lítat kolem týhle planety?“ zeptal se otráveně Haongův zástupce Kao.
„To nevím, ale za sto tisíc dolsů denně tady vydržím hodně dlouho. Starej dobrej Asano musí bejt v pěkným průseru, když ani nesmlouval. Jestli to takhle bude pokračovat dál, můžeme se pak klidně vrátit na Solan a cestou ani nemusíme nikoho přepadat.“
„Pozor, veliteli, nějaký objekt se vynořil ze subprostoru na dvě stě dvaceti.“
Pirát okamžitě zareagoval a nasměroval lokátory.
„Pěkná civilní jachta,“ poznamenal Kao. „Vezmem si ji?“
„V žádným případě. Rozkaz zní zničit každou loď, která se ukáže. Dostaneme za to prémii.“
Haong zabušil do klávesnice počítače. Podíval se na obrazovku a spokojeně stiskl odpalovací tlačítko. Čtyři střely zamířily přímo na jachtu.
„Je to sranda,“ zalykal se smíchy Kao. „Zařvou dřív, než se vzpamatujou z přechodu do normálního prostoru.“
„Sakra,“ zaklel velitel. „To není možný! Odpověděli a posílají na nás taky čtyři střely!“
„Civilní jachty nebejvaj ozbrojený,“ vrčel Kao. „Tohle je proti zvyklostem.“
„V tom případě se jedná o nějakýho nonkonformistu,“ odtušil Haong.
„Pilot by musel být z plastotitanu, aby se tak rychle vzpamatoval z přechodu.“
„Naštěstí vystřelil příliš zbrkle. Míří na nás jenom jedna střela, ostatní mají rozptyl a minou nás.“
„Ta loď prudce mění směr, veliteli.“
„Samonaváděcí hlavice ji snadno najdou,“ opáčil Haong a pokrčil rameny.
„To je zvláštní, že naše střely ten směr nemění.“
Velitel znovu zaklel.
„Je vyzbrojenej stejně dobře jako bojovej člun. Má i fantomy.“
Fantom bylo zařízení, které vytvářelo perfektní iluzi lodě, prostorovou, magnetickou i termickou, a dokázalo zmýlit řízené střely. Ty se navzdory své elektronické chytrosti dál domnívaly, že letí přímo na cíl, a když vyčerpaly palivo, bloudily vesmírem, dokud si je nepřitáhla gravitace nějaké planety.
Haong horečně připravoval další salvu.
„Nepřátelská střela je od nás deset tisíc metrů,“ hlásil Kao.
Velitel zapnul ochranný štít na plný výkon. Za necelou minutu střela odskočila od neviditelné překážky a vybuchla.
„A teď jsem na řadě já,“ prohlásil spokojeně Haong.
Ve chvíli, kdy vypínal štít, aby mohl vystřelit, ozval se signál bezprostředního nebezpečí. Tři střely, které se podle jejich očekávání měly ztratit v hlubinách kosmu, radikálně změnily směr a hnaly se přímo na ně. Haong s vyvalenýma očima sledoval ty hrozivě rudé šípy, řítící se závratnou rychlostí. Narazily na štít a vybuchly současně. Loď se zazmítala jako suchý list ve větru. Na můstku zhaslo světlo a vystřídalo je nouzové osvětlení.
Nárazem velitel naletěl na pilotní desku a natrhl si o tlačítka obočí. Vztekle si otřel krev z obličeje a pak s hrůzou zíral na řadu blikajících havarijních kontrolek.
„Taková přesnost palby je skoro nemožná,“ vydechl Kao a vrávoral ke svému křeslu.
„Generátor dvě ve zkratu,“ ozval se počítačový hlas. „Komora C ztrácí tlak.“
Haong okamžitě zareagoval. Prsty se mu rozběhly po klávesnici, izoloval poškozené sektory a spouštěl jiné. Světlo se opět rozsvítilo a vše bylo, jak má být.
„Zajímalo by mě, kdo to pilotuje, někdy pozdějc to musíme zjistit. Teď musíme honem pryč, protože generátor je nadoraz.“
Přepnul na ruční řízení a otáčel.
„Veliteli, střely před náma!“ zařval v té chvíli Kao.
Jejich protivník neztrácel čas a odpálil další salvu. Na obrazovce měli střely jako na dlani. Tentokrát první dvě explodovaly současně. Loď sebou škubla a vzápětí zhasla všechna světla, i nouzová.
„Gene… rátor… mimo… pro… voz… dochá… zí… ener…,“ skomíral počítačový hlas.
„Honem do člunu!“ vyštěkl vyděšený Haong.
V té tmě narazil do klávesnice a upadl na zem. Pud sebezáchovy ho nutil, aby rychle vstal, ale rozum mu

už našeptával, že se do přechodové komory nedostane. Obrazovky zhasly, takže neviděl, jak přilétávají poslední střely a explodují přímo na plášti lodě.
Ozval se pekelný hřmot, rozzářilo se jakési mrazivé slunce, nepříjemný pocit dušnosti a poslední lítost, že nevědí, kdo tak snadno zničil jejich loď…
12

Miška se zkusila narovnat a jen zasténala. Přejela si rukou přes obličej a zjistila, že jí teče krev z nosu.
Po chvíli už viděla jasněji a spatřila Raye, jak křečovitě svírá řízení.
Koutkem oka zaregistroval její pohyb. „Lež ještě, pěkně to s tebou házelo," poradil jí.
„To všechny přechody jsou takhle nepříjemné?"
„To ne! Mám jenom takový menší problém."
„Vážný?"
„Však se vyřeší," odpověděl android a zle se zašklebil.
Na obrazovce se rozptyloval žhnoucí mrak.
„Kdo to byl?"
„Nevím, ale určitě nám nepřál nic dobrého. Jakmile jsme se vynořili, hned na nás začal pálit. Kdybych byl jen člověk, a ne vylepšený robot, měli jsme to za sebou, dřív než bychom se probrali z bezvědomí."
„Chceš přistát na astroportu?"
„Neřekl bych, že je to dobrý nápad. Místní policie je určitě celá na výplatní pásce Velké společnosti. Půjdeme na to zlehka, ale trošku to s tebou bude házet. Hezky si zase lehni a přitáhni si magnetický řemen. Tahle planeta má jenom jeden astroport a pouze jeden kloudný radar. Takže obsáhne jen určitý sektor. Musíme se držet ve stínu. Pomůže nám ten ohromný putující mrazák, tedy pátá planeta."
Na obrazovce se ukázala obrovská šedá koule, z níž stoupala oblaka bílého dýmu.
„Ztuhlý čpavek a vodík. Páry, které unikají vlivem slunečních paprsků, jsou silně ionizované, což ruší radarové vlny. A my toho využijeme. Pozor, zákruta!"
Ray stáhl směrové kormidlo a Merkurprudce změnil směr. Mišce připadalo, že jí oči vylézají z důlků, že se jí někdo pokouší odervat hlavu od krku. Po dvou vteřinách měla pro změnu pocit, že se propadá do bezedné studny. Žaludek jí vyběhl kamsi mezi hlasivky, takže ani řvát nemohla.
„Tak a teď zpomalíme," oznámil Ray, klidně a uvolněně, jako by konverzoval v salonu se skleničkou v ruce.
Mišce teď dopadla na ramena strašlivá tíha, drtící její tělo jako nějaký starožitný parní válec, který zamačkává do asfaltu vše, co mu přijde do cesty. Pocit však přešel stejně náhle, jako nastal.
Zvedla hlavu. Na obrazovkách spatřila modrou mořskou hladinu.
„Lituju, že jsem ti tak ubližoval, ale jinak to nešlo," omlouval se Ray. „Teď jsme na druhé straně planety a radar nás nemůže zaměřit."
„Kdybys pilotoval výletní loď," poznamenala Miška, „pasažéři by ti určitě zdrhli při prvním mezipřistání."

„No tak! Nejsi přece žádná křehotinka, která úpí pro nic za nic."
To zabralo.
„Podívej," ozval se znovu. „Tamhle je nějaký ostrov a zdá se pustý, to by mohlo být něco pro nás."
Podezřívavě se na něj podívala. „Doufám, že si nechceš hrát na Adama a Evu v ráji. To, že jsi zbaběle zneužil mého zranění a zatáhl jsi mě do kabiny, ještě neznamená, že ti budu pokaždé po vůli."
„Rád přijímám tvůj návrh hrát si na otce a matku lidstva, ale nezapomeň, že nejdřív musíme najít naše přátele."
Merkurpřistál na skalní plošině asi padesát metrů nad mořem.
Miška se s úlevou odepnula a vstala. Teprve v té chvíli si uvědomila, že je zpocená jako myš.
„Dáš mi pár minut, abych se osprchovala? Takhle jsem se snad v životě nezpotila. Musela jsem ztratit několik kilo."
„To je normální," kývl Ray a bleskově ji přejel pohledem. „Já ti zatím připravím něco na posilněnou."
Za čtvrt hodiny se Miška, osprchovaná a svěží, vrátila na velitelský můstek. Ray ji hned hnal do výsadkového modulu. Sám usedl za řízení a zvolna vylétli z Merkuru. Už se setmělo a mořská hladina se

leskla ve svitu bledého měsíce.
„A co když tvou loď najde policie?“
„Má zapnutou automatickou obranu a je neviditelná pro letecký průzkum.“
Modul jako by klouzal po vlnách, ve skutečnosti letěl pár metrů nad nimi. Miška se několikrát ošila a potom se zeptala: „Proč to nevezmeš výš? Tohle surfování mi přijde poněkud nebezpečné.“
„Jen klid, mám to v rukou. Aspoň nás nezachytí radary.“
Dvě hodiny letěli mlčky. Miška napjatě sledovala obzor, na němž se začala rýsovat světlejší čára.
„Ono už svítá,“ podivila se.
„Není divu, letíme proti slunci nadzvukovou rychlostí.“
„Kde chceš přistát? Podle Wooda jsou zavřeni na nějaké klinice, ale tam asi stěží pronikneme.“
Ray byl už delší dobu zahloubán v myšlenkách a zdálo se, že je duchem někde úplně jinde. Neodpovídal a Miška si netroufala zeptat se podruhé. Sledovala, jak se přibližuje pobřeží. Náhle se Rayova tvář rozjasnila, ale jen nakrátko, pak radost vystřídala zjevná úzkost.
***
Asano neklidně přecházel po pracovně. Překvapovalo ho, že člověk tak schopný jako Conway ty tři ještě nedostal. Instinkt mu napovídal, že Stone a ony dvě ženské pro něj představují značné nebezpečí.
Videofon zabzučel. Natáhl ruku a zapnul ho. Naději vystřídalo zklamání. Nebyl to Vincent, ale operátor z kontrolní věže. Tvářil se ustaraně.
„Pane Asano, velice nerad vás vyrušuji, ale…“
„Tak co je?“
„Žádal jste, abychom kontrolovali přístupy k Santě. Registrovali jsme pouze Haongovu loď, obíhala kolem páté planety. Každou hodinu je bylo vidět na pět minut.“
„No a?“ vyštěkl Asano.
„Že se už dvě hodiny neukázali,“ vydechl operátor.
„Tak se s ním spojte!“
„To jsem už udělal, ale Haong neodpovídá.“
„To znamená co?“
„Buď odletěl, nebo byl… zničen.“
Asano vyskočil od stolu. „Pochybuji, že by se vzdal tak tučné odměny. Ukázala se nějaká jiná loď?“
„Nic jsme nezjistili, ale dobře víte, že jediným radarem nepokryjeme všechno. Už dávno jsem žádal o další stanici na druhém kontinentu. Ale kdyby někdo přiletěl, musí přistát na astroportu. Jiná možnost tady není.“
„Sledujte prostor dál a informujte mě o sebemenším incidentu!“
Obrazovka zhasla, ale hned se rozsvítila nanovo.
„Pane,“ oznamoval Vincent, „Conway má problémy. Tvrdí, že mu nějaká masožravá rostlina sežrala dva muže a vašeho ypaxe.“
Asanovy rysy se zkřivily vztekem. Ty dva mohl vzít klidně čert, ale ne ypaxe! Ypaxe, kterého si dal za tolik peněz dovézt ze vzdálené planety!
„Co je to za nesmysl?“ vyštěkl.
„Zdejší flóru nikdy nikdo pořádně neprozkoumal. Jenom jsme vyčistili okolí města a obehnali je elektrickým plotem. Do džungle z našich klientů nikdo nevychází.“
Asano ho přerušil vzteklým gestem. Ztráta ypaxe v něm vzbudila neblahou předtuchu.
„A co uprchlíci?“
„Nedohnali je, ale s trochou štěstí můžeme doufat, že rostliny sežraly i je.“
„Všechny tři? Tomu nevěřím! Stone je určitě naživu. Koukejte ho rychle najít.“
Vincent se na něj rozpačitě podíval. „Conway mi připadal poněkud v depresi. Má už jen tři muže a ti odmítají poslušnost.“
„Slibte jim dvojnásobnou odměnu. A přidám deset tisíc dolsů, když Stonea přivedou živého.“
Vincent na dvacet sekund zmizel.
„Chlapi jsou pro, ale Conway už neví, kde by hledal,“ hlásil. „Bez ypaxe se nechytne. Je to městský člověk a nemá zkušenosti v přírodě. V desetimilionovém městě najde kohokoli, ale v lese je ztracený.“

Asano se zamyslel.
„Čert vezmi nějaké utajování. Dejte dohromady čtyřicet chlapů s helijety. Ať obklíčí sektor, kde by se měl Stone nacházet. A musí ho dostat do setmění!“
„Ale jak jim to vysvětlíme? Ti chlapi se budou ptát. K naší organizaci nepatří zdaleka každý.“
„Tak jim namluvte, že se jedná o zuřivého šílence, který zabil dva ošetřovatele! A dělejte!“
13

„Tví nepřátelé mají problémy,“sdělovala Markovi rostlina. „Zurkové, tak říkáme těm hnědým keřům, chytili dva muže a jedno zvíře. Ostatní to zřejmě vyděsilo a nehýbají se z místa.“
Mark informoval Elsu a Magdu.
„Doufejme, že nás přestanou honit,“ vzdychla si Elsa.
O omylu ji přesvědčil hvizd několika helijetů. Stroje se zastavily a utvořily kruh o průměru dvou kilometrů.
„Vysadí jednotky, které nás obklíčí,“ zavrčel Mark. „Potom začnou pročesávat terén.“ Pohlédl na slunce, které se zvolna snášelo k obzoru. „Naše jediná šance je počkat na noc. Proklouzneme mezi nimi. Tolik jich zase není, aby neprodyšně uzavřeli celý okruh.“
Další zklamaná naděje. Na obloze vybuchla zelená raketa a následoval křik.
„Oni si snad myslí, že jsou na honu na kance,“ zavrčela Magda. „Mě teda živou nedostanou. To radši zařvu, než aby mě někdo rozporcoval jen kvůli tomu, aby mohlo přežít pár prachatejch samců!“
„Momentálně bude asi rozumnější se schovat,“ poznamenal Mark. Zavřel oči a myslel na Raye.
„Rayi, Rayi,“ šeptal. „Teď bych tě tolik potřeboval…“
Náhle zbledl jako stěna.
***
Ray zvýšil rychlost. Les se hnal kolem modulu jako ve zrychleném filmu.
Miška zděšeně zavřela oči. „Co se stalo?“
„Měl jsem kontakt s Markem. Je s Magdou a Elsou. Utekli z kliniky a jsou v lese asi deset kilometrů od ní. Bohužel v obklíčení.“
Modul prudce zabrzdil a Miška naletěla na palubní desku. Znovu se opřela v křesle a zavrčela: „Typicky mužský chování! Hrc prc!“
Ray nereagoval, protože zrovna komunikoval s Markem a snažil se ho lokalizovat.
„To je ono, bráško, zrovna jsi přeletěl nad námi. Schováváme se v těch světlezelených keřích.“
„Už je mám!“
Prudce zatočil a ze stromů vyšlehlo několik výstřelů. Tři zasáhly modul a okamžitě se rozsvítilo několik kontrolek. Android velice lidsky zaklel.
Pustil řízení a otevřel dveře, které málem urval vítr. Popadl mladou ženu kolem pasu a křikl: „Chyť se mě kolem krku, skočíme.“
Miška tupě uposlechla a Ray se odrazil.
Jejich pád zastavila koruna mohutného dubu. Potom pomalu klesali k zemi.
Miška se Raye nepouštěla, chvěla se jako osika.
„Nemyslím, že by byla zrovna nejvhodnější chvíle na laškování,“ podotkl Ray. „Ale určitě ti to vynahradím.“
Miška zrudla. „Ty hnusnej, namyšlenej samče! Můžeš mi vysvětlit, jakým zázrakem jsme ještě naživu?“
„Mám tak silné antigravy, že v případě nutnosti unesou i agenta.“
Nad jejich hlavami se ozvala detonace a spatřili oblak kouře. Modul explodoval.
„Doufejme, že nás považují za mrtvé,“ podotkla Miška.
„Jen aby si to nechtěli ověřit. Dělej, musíme je teď dohnat pěšky. Je to tímhle směrem.“
Ušli sto metrů a Ray dal Mišce znamení, aby se schovala za silný kmen. Za necelých deset vteřin spatřili pět ozbrojených mužů. Šli za sebou, pušky připravené k výstřelu, a bavili se nahlas.
„Ten stroj nemůže být už daleko. Bude to jen hromada spečeného plastiku. Proč nás tam ženou?“
„Sklapni. Conway nařídil, abysme zjistili, co je to zač, a podívali se na případný mrtvoly. Jestli chceš nějak diskutovat, vyřiď si to pak s ním, ale v lepším případě ti strhne prachy a v horším rozmašíruje

ciferník.“
Minuli je o necelý metr, potom Ray zmizel v podrostu.
„Drž se za mnou. A vyhýbej se těm hnědým keřům. Mark nás varoval, že jsou velice nebezpečné.“
Po deseti minutách se Ray zastavil. Prstem ukázal na postavu, která šla pomalu před nimi.
„Další jsou nalevo a napravo. Rojnice. Tudy neprojdeme.“
Miška kývla hlavou na keř. „Jestli je tohle křoví doopravdy tak nebezpečný, pak mám nápad. Počkej.“
Přidala do kroku. Pohybovala se zcela neslyšně, ani větévka pod ní nezapraskala, což bylo vzhledem k její váze s podivem.
Hlídka se blížila a hleděla přímo před sebe. Vtom jí ohromná ruka zakryla ústa a druhá sevřela hrdlo. Muž překvapením upustil pušku. Nesmírná síla ho zvedla nad zem. Krátký let vzduchem a už přistál v křoví. Liány ho okamžitě obtočily. Následovala známá scéna: nesnesitelná bolest a táhlý jek.
Miška sebrala pušku a doběhla k Rayovi. Seběhlo se několik dalších ozbrojenců a s hrůzou sledovali agónii svého kolegy.
„Tímhle se nějakou chvíli zabaví,“ prohlásila Miška. „A my radši padáme.“
Konečně doběhli k přátelům. Ray se vrhl Markovi do náruče, Magda zase Mišce.
„Která šťastná náhoda vás přivedla až sem?“ podivila se Elsa.
„To je dlouhá historie,“ odpověděl Ray. „Miška zabodovala. Měli bychom co nejrychleji zmizet. Je jich moc a metodicky to tady pročesávají.“
„Jak jste se přes ně dostali?“
„Miška jim připravila menší rozptýlení. Jednoho hodila do křoví. Jestli chceme projít těmi zbývajícími pěti, bude to chtít asi násilí. Dezintegrátor.“
Mark se nesouhlasně zašklebil.
„Tomu bych se radši vyhnul. Jestli se Asano dozví, že jsme tak dobře vyzbrojeni, klidně to tady pokropí zápalnými bombami. Tím by ublížil našim přítelkyním rostlinám, které utéct nemohou. Musíme se někam schovat a počkat na noc.“
„Obávám se, že to nepůjde,“varovala ho jedna rostlina. „Jediná možná skrýš je démonovo doupě, leží asi pět set metrů napravo od vás. Ale lézt tam by bylo šílenství.“
„Pochybuji, že ten váš démon by byl krutější než naši pronásledovatelé,“opáčil Mark. „Ukaž nám kudy.“

„Je to odvážné rozhodnutí. Vím, že to děláš jen kvůli nám. Jdi za sluncem.“
Mark informoval ostatní o tom, co se dozvěděl, a vyrazili. Za deset minut došli k jakési jámě. Ray do ní skočil první. Nebyla hlubší než dva metry.
„Vede odtud nějaká štola,“ hlásil. „Pojďte za mnou.“ Natáhl ruce a pomohl ženám dolů. Poslední sestoupil Mark.
„Jdi napřed a sviť nám,“ požádal Raye.
Z androidova hrdla vyšlehlo světlo.
„Praktické,“ poznamenala ironicky Miška.
„To budeš ještě koukat, co dovedu,“ ujistil ji Ray.
Kráčeli kruhovitou štolou, vysokou asi dva metry. Vzduch v ní byl těžký, vlhký a zatuchlý. Ušli asi padesát metrů. Ze stropu visely kořeny. O sto kroků dál se chodba větvila.
„Tak co? Napravo, nebo nalevo?“ zeptal se Mark.
Ray váhal, všechny detektory mu běžely naplno.
„Dal bych se spíš vlevo. V té druhé chodbě je něco, co nedokážu analyzovat, a rychle se to blíží.“
Ušli deset kroků a přitiskli se ke stěně. Bylo slyšet jakési škrábání.
Uplynuly dvě dlouhé minuty. Vtom ve světle reflektoru spatřili děsivou příšeru. Vlnila se tam gigantická housenka. Měla ohromné černé chlupy, kterými brousila o stěny a strop chodby. Občas se zastavila a užrala nějaký ten kořínek.
Mark zavřel oči a z dálky vnímal bolest rostlin. Housenka pokračovala v cestě, ale až příliš pomalu na jejich vkus. Elsa se přitiskla k Markovi a ten ji vzal ochranitelsky kolem ramen.
14

Muži teď postupovali v sevřenější rojnici. Conway zuřil, protože na svou kořist pořád ještě nenarazili.
„Pane Conwayi! Tady je nějaká díra do země!“ hlásil jeden z mužů.
Hned se k tomu místu rozběhli.
„Určitě se schovali tady!“
Conway ukázal na tři muže. „Vlezte tam. A nezapomeňte, že pan Asano chce toho chlapa živýho. S holkama se můžete klidně pobavit. Docela stojí za to. Ale myslete i na kamarády.“
Muži se rozchechtali a naskákali do jámy. Za chvíli jeden vylezl.
„Ta chodba je dlouhá, potřebujeme světlo.“
Conway zaklel a nařídil, aby jeden helijet dovezl dva reflektory. Sám je pak spustil do jámy.
Muži se vydali na cestu.
Vtom jeden z nich vykřikl: „Tamhle něco je!“
Ve světle reflektoru se objevila ohromná, hnusná hlava. Pár velkých černých očí, kruhovitá tlama a v ní zuby. Hlava se netušenou rychlostí vymrštila vpřed. Tlama popadla prvního muže. Jako ve zlém snu sledovali, jak se mu chvilku třepetají nohy. Potom zmizel.
Sousto nestvůře patrně zachutnalo, protože postupovala dál kupředu a zmocnila se druhého muže, který se zděšením nemohl ani hnout. Jeho tělo se ztratilo v jícnu stejně rychle jako předešlé. Třetí muž odhodil pušku a reflektor a uháněl k východu.
„Netvor! Netvor!“ ječel.
Conway mu podal ruku, aby ho vytáhl. Vtom spatřil nestvůrnou hlavu. Hned se vzpamatoval z překvapení a vykřikl:
„Střílejte! Všichni najednou, rychle!“
Laserové paprsky zasáhly hlavu nestvůrné housenky, která právě pohlcovala dalšího muže. Z hlubokých ran vytékala nazelenalá tekutina. Housenku to však nezastavilo a mužům nezbylo než ustoupit. Jeden zakopl a to byl jeho konec. Než stačil vstát, hlava už byla nad ním. Odporný pach, zející otvor, prudká bolest, tma, nicota.
Muži nepřestávali střílet. Tělo housenky už bylo na několik kusů, ale svíjelo se dál.
Nakonec všichni vyčerpaní padli na zem.
Ten, který unikl z jámy, poznamenal: „Jestli se chtěli schovat v tom doupěti, pak nemá smysl je dál hledat. Leda v žaludku ty potvory.“
„To je dost možný,“ souhlasil Conway. „Ale dal bych přednost jistotě. Spojím se se šéfem.“
***
Asano se zachmuřeně díval na roztřesenou dívku před sebou.
„Tvá nedbalost a opuštění stanoviště nám způsobily řadu nepříjemností. Kdybys byla okamžitě vyhlásila poplach, uprchlíky jsme dostali a já bych nepřišel o tolik lidí. Koura tě nyní po zásluze potrestá.“
Obr, který celou tu dobu stál za Asanem, se pohnul. Rázem byl u vyděšené dívky, která se nezmohla na sebemenší odpor. Přirazil ji ke stolu, přimáčkl obličejem k desce, přidržel a druhou rukou jí vyhrnul sukni. Serval z ní titěrné kalhotky a obnažil kulatý bílý zadeček. Ozvalo se plácnutí, po němž následovala další. Kůže nabývala stále červenější barvy. Výprask pokračoval dál navzdory Gininým nářkům.
Konečně obr ustal. Gina se nehýbala, protože obrova ruka jí dál spočívala na zádech.
Asano se tou podívanou očividně bavil. „To byla jen část první,“ poznamenal. „Teď ti Koura ukáže, co všecko dovede. Určitě se ti to bude líbit, když se tak ráda milkuješ na toaletách.“
Obr si rozepnul kalhoty. Popadl Ginu za stehna a roztáhl jí nohy. Její výkřik oznámil, že zdolal poslední překážku.
„Ne! Dost! Jsi moc velkej! To bolí!“
Koura nedbal jejích protestů a pokračoval v pravidelných pohybech, které nešťastné Gině připadaly nekonečné.
Když ji konečně pustil, Gina pomalu sklouzla na podlahu.
„Jestli uděláš ještě jednou něco takového, Koura na tebe už nebude tak něžný,“ varoval ji Asano.
Dívka se pracně zvedla. Pomalu, s roztaženýma nohama, se dopotácela ke dveřím.
Asano se rozchechtal. Ta scéna mu připomínala mládí, kdy jako pasák krotil neposlušné holky. To bylo už dávno, od té doby stoupal po žebříčku, až se dostal na samý vrchol organizace. Nutno přiznat, že

hodně mu pomohlo, když zmizel velký šéf a jeho syn a když řada menších šéfů, kteří po něm mohli nastoupit, za záhadných okolností zahynula nebo byla zatčena. Nicméně musel tvrdě dřít, aby organizaci postavil znovu na nohy a udržel si postavení. Spousta malých ničemů si myslela, že bude pracovat jen pro sebe, a ne pro celek. Ale Conway je nakonec přivedl k rozumu.
Vešel Vincent s vysílačkou v ruce.
„Už toho Stonea máte?“
„Je zřejmě mrtvý. Radši si poslechněte přímo Conwayovo hlášení.“
Conway hovořil pomalu, hlas měl ještě zastřený prožitým strachem. Když se zmínil o stroji, který nad nimi přeletěl, Asano se otázal: „Byl to helijet?“
„Spíš se to podobalo člunu z kosmické lodi. No, ale moji hoši byli tak duchapřítomní, že ho sestřelili. Poslal jsem jedno družstvo, aby prozkoumalo trosky. Všechno shořelo, nic nezůstalo a nenašli jsme jedinou stopu, z níž bychom zjistili původ člunu.“
„Nějaká shořelá těla?“
„Nic nehlásili.“
Conway líčil potíže s obrovskou housenkou, která mu sežrala tři muže.
„No dobře, ale to nijak nedokazuje, že ta potvora sežrala i uprchlíky,“ zavrčel Asano.
„A kde by potom byli? Pročesali jsme celé okolí a nenašli jsme jedinou stopu.“
Asano se netvářil příliš přesvědčeně.
„Můžeme už jít?“ zeptal se Conway. „Brzo už bude tma a chlapi jsou utahaní.“
„Připomeňte jim, že je občas platím i za práci, a ne za chlastání a žraní.“ Asano se na chvíli odmlčel a pak dodal: „Vincent vám pošle helijety.“ Potom přerušil spojení. Několik minut stál nehybně a díval se kamsi do dáli. „Co na to pirátská gilda, Vincente?“ zeptal se.
„Posílá nám dvě těžce vyzbrojené lodě.“
„Kdy dorazí?“
„Za pár hodin. Jakmile se vynoří v naší soustavě, ozvou se.“
„V tom případě ať hledají loď, která se skrývá někde poblíž a z dosahu radaru.“
„To je skoro nemožné…“
„Ale je to tak. Stonea hledal nějaký člun. Z našeho astroportu neodstartoval, to bychom věděli. To znamená, že vyletěl z nějaké lodi, která pro nás představuje nebezpečí. Je třeba ji najít a sestřelit.“
„Provedeme, pane.“
„Máš poslední zprávy ze Země?“
„Místní policie dál vyšetřuje Milliganovu a Woodovu vraždu, ale zatím na nic nepřišla.“
„A co Vesmírná policie?“
„Oficiálně se o případ nezajímá, dokonce ani o zmizení slečny Swensonové. Nevíme nic. Můj informátor mi má zavolat večer.“
***
„Tví nepřátelé právě odletěli létajícími stroji,“oznamovala rostlina. „Co nejrychleji byste měli opustit démonovo doupě.“
„Ten tvůj démon byla jen obrovská housenka, která se usídlila pod vaším keřem a ožírala kořeny. Než se ji podařilo zabít, sežrala i několik mužů. Na nějaký čas budete mít pokoj.“
„To je skvělá novinka, příteli.“
Nebylo snadné dostat se z doupěte té zrůdy. Pozemšťanům v cestě bránila mohutná mrtvola. Ray nakonec musel prorazit cestu dezintegrátorem.
Ven vylezli až v noci. Elsa se s úlevou nadechla čerstvého lesního vzduchu.
„Pořád ale stejně cítím smrad toho zvířete.“
Posadili se ke kmeni starého dubu a Ray z dutiny ve stehně vytáhl posilující tabletky.
„Nic lepšího vám momentálně nabídnout nemůžu. Jestliže bychom v tomhle lese měli zůstat déle, musíme se nějak zorganizovat.“
„Momentálně by mě spíš zajímalo, kde ses tady vzal tak rychle.“
„Především díky Mišce, která hledala Magdu. Dva ničemové nás navštívili u nás doma. Od nich jsme se odpíchli, ptali se a postupovali dál.“ Vyprávěl Markovi celý krvavý příběh.

Mark si jen vzdychl. „Doufejme, že Vesmírná policie si to nespojí s naším nedávným dobrodružstvím. Pochybuju, že by Neuman tentokrát přimhouřil oko.“
„Dodal jsem mu informace, které zatím neměli. Za to by nám měl být vděčný.“
„Zapomínáš, že nevděk světem vládne.“
„Navíc jsem zanechal dostatečně zřetelné stopy, aby se brzy začali zajímat o Santu.“
„Podle mého byste měli myslet spíš na to, jak se dostaneme co nejdřív do civilizace,“ ozvala se Elsa. „Máte nějaký nápad?“
Ray se zatvářil poněkud zmateně, skoro lidsky. „Merkurmá jen malý záchranný modul. Když ho přivoláme, můžeme letět jen v průměrné výšce a radar ho zaznamená.“
„To je pravda,“ souhlasil Mark. „Musíme počkat, až ostraha poleví. Ale to může trvat několik dnů, ne-li týdnů.“
„A to zůstaneme celou dobu tady?“ polekala se Magda.
„To by nebylo příliš prozíravé. Obávám se, že Asano v naši smrt příliš nevěří. Nedá se vyloučit, že sem pošle další hlídky. Rozumnější bude, když se odtud vzdálíme.“
„Ale kam půjdeme?“
„Velice zajímavá otázka, ale nemám na ni zatím odpověď. Zeptám se přátel.“
Mark zavřel oči a navázal spojení s rostlinnými bytostmi. Několik minut uběhlo v naprostém tichu.
„Těžko ti poradit, protože my se nepřemisťujeme. Máme ale spojení s druhy, kteří žijí daleko na západě. Od nich se třeba něco dozvíš. Dáme jim vědět, že za nimi přijdete.“
„Děkuji!“
„Dneska přespíme tady,“ rozhodl Mark. „Ale už před svítáním se vydáme na cestu.“
Připravili se na noc. Magda a Miška se k sobě přitulily a zdálo se, že jim to dělá dobře. Když si Miška všimla androidova ironického pohledu, zrudla jako pivoňka.
Elsa se přivinula k Markovi a zašeptala: „Jestli se někdy vrátíme na Zem, tak ti slibuju, že strávíme celý týden v pohodlné posteli.“
Usnuli klidně. Věděli, že nad nimi bdí Ray.

15

Asano se vzbudil v prachmizerné náladě. Plácl přes zadek dívku, kterou si večer zavolal, aby mu dělala společnost. Poskytla mu jen průměrnou rozkoš, třebaže se podvolila všem jeho rozmarům, i těm nejzvrhlejším.
„Vypadni. Vrať se na cimru. Šéfové řeknu, že za moc nestojíš. Musíš se ještě hodně učit. Na Santě má být klient vždy plně uspokojen. Asi tě málo trestali.“
„Ne, jen to ne! Žádné bičování prosím, to moc bolí. Udělám vše, co kdo bude chtít!“
„Na to jsi měla myslet dřív. A teď už vážně vypadni, nebo na tebe zavolám Kouru.“
Dívka honem vyběhla z místnosti, protože dobře znala Kourovu surovost.
Asano se odebral na delší dobu do sprchy a potom osvěžen zavolal Kouru, aby mu donesl snídani.
Do pracovny už vešel v té nejlepší náladě. Chvíli přemýšlel, potom si dal zavolat Conwaye.
Conway vypadal jako někdo, kdo strávil ošklivou noc. A vskutku, trápily ho sny plné odporných nestvůr.
„Mám takový pocit, že by tu někde měl být helijet s biodetektorem. Byl to Vincentův nápad, když se začala Santa osidlovat. Dal ho pořídit pro případ, že by se nějaký klient ztratil v džungli. Nikdy jsme ho nepoužili, ale měl by být funkční. Takže ty teď do něj nasedneš a poletíš se přesvědčit, jestli ti šmejdi nejsou pořád ještě naživu.“
Conway se ošil. „Já se v tom sice moc nevyznám, ale řekl bych, že takový biodetektor bude reagovat na všechny teplokrevné živočichy. Může se stát, že se budu honit hodiny za nějakým zvířetem.“
„Tak poslouchej. Jednak momentálně nic lepšího na práci stejně nemáš, a pak to chce taky krapet myslet. Jsou tři a pochybuju, že by se rozdělili. Takže každý jednotlivý signál je bezcenný, rozumíš? Vezmi si s sebou čtyři chlapy, to pro případ, že bych měl pravdu. Pokud je chytíte, dám vám dvakrát víc, než jsem slíbil původně. Vzhůru do práce!“
Sotva Conway odešel, ukázal se ustaraný Vincent. „Žádné zprávy ze Země. Informátor se neozývá.“

„Tak zkuste jiného. Máme tam přece dost přátel, ne?“
„Zkoušel jsem všechno možné, ale úspěch žádný.“
„No tak to zkoušejte znovu. Přece se nemohli vypařit všichni.“
***
Ještě před svítáním vyrazili na západ, jak jim rostliny doporučily. Cestou Ray zabil ptáka podobného tetřevu, takže měli o oběd postaráno. Les byl stále hustý, ale masožravých keřů ubývalo, čímž ubylo i zdržení s hledáním cesty. Marka zklamalo, že nikde nevidí jiné rostlinné bytosti. Budou patrně ještě mnohem dále. Vrtalo mu hlavou, jak daleko jejich mentální vlny dosahují.
„Rayi, jsi rozhodně lepší kuchař než Mark. Upečené to bylo skvěle,“ pochvalovala si Magda.
„Bohužel toho bylo moc málo,“ dodala Miška. „Klidně bych snědla dva sama.“
„Příliš mnoho jídla škodí linii,“ upozornil ji android.
„Potřebuju zesílit,“ ohradila se Miška.
„Nehádejte se jako děti,“ napomenul je Mark.
Ray náhle vyskočil, rozhrábl ohniště a udupal uhlíky. Potom je zasypal hlínou.
„Rychle, schovejte se pod tím stromem,“ křikl. „Slyším helijet.“
Nemýlil se, stroj se zakrátko ukázal. Kroužil stále blíž místa, odkud přednedávnem vyrazili.
„Asano se nevzdává,“ povzdychl si Mark.
Helijet se zvolna vzdaloval.
„Jestli to tady bude prohledávat,“ poznamenal Ray, „můžeme jít nejvýš půl hodiny a musíme se zase schovat.“
Ve chvíli, kdy chtěl Mark vyrazit, Miška zrozpačitěla. „Jděte napřed, já musím, no víte co, hned vás doženu.“
„Lidská mechanika není zas tak dokonalá,“ zažertoval Ray. „Ale pospěš si. Kdybys potřebovala pomoc, tak zavolej.“
Uplynulo deset minut. Bylo vedro k nesnesení. Ray se náhle zastavil.
„Před námi je nějaké nebezpečí.“
Varování však přišlo příliš pozdě. Z lesa se vynořil Conway s dvěma muži a namířili na ně pušky.
„Ani hnout!“ přikázal Conway. Namířil na Elsu a Markovi řekl: „Stačí jeden pohyb a ji zastřelím jako první. Jenom vás chce šéf živého.“ A protože se Mark ohlédl, ještě dodal: „Nemá smysl uvažovat o útěku. Dva jsou za vámi. Odhoďte pistoli. Pomaloučku, hezky ji uchopte za hlaveň…“
Mark poslechl a Conway se obrátil na Raye: „A kde se tady berete vy? Z kliniky utekli jen tři.“
„Měl jsem cestu kolem a najednou jsem potkal přátele. Tak jsem se k nim přidal.“
„Velice vtipné. Uvidíme, jestli vám humor vydrží, až si vás podám já.“
Conway se spokojeně díval na skupinku, která mu měla vynést nikoli zanedbatelnou odměnu.
„No, dali jste mi zabrat. Ale já na vás vyzrál. Jakmile vás biodetektor helijetu lokalizoval, vydal jsem se po vaší stopě a stroj pokračoval v letu, aby vás ukolébal v jistotě. Teď už mi stačí jen ho zavolat,“ řekl a poklepal na vysílačku v kapse. „Ale nejdřív mají hoši právo na trochu zábavy. Koho byste radši nejdřív? Blondýnku, nebo brunetku?“
„Takovýhle chcípáci mě nikdy neukojí,“ pravila Magda hrubě. „Ti jsou dobrý leda tak na to, aby si to udělali sami, a ještě se přitom musej dívat na obrázky.“
Po takové urážce muži zaryčeli, odhodili zbraně a vrhli se na ni.
Miška mezitím dohnala přátele. Když zaslechla hlasy, zastavila se a dál postupovala křovinami. Zakrátko spatřila ozbrojenou hlídku. Stála k ní zády a zřejmě se dívala na něco náramně poutavého. Miška bez váhání zaútočila. Jednou rukou chlapovi ucpala ústa, druhou trhla. Muž se skácel k zemi se zlomeným vazem.
„Same!“ zavolal někdo blízko ní. Leknutím sebou trhla. Objevil se další chlap.
Spatřil rozšklebenou ženskou tvář, potom ho zasáhla malíková hrana do hrtanu. Padl na kolena a marně se snažil popadnout dech. Následoval kopanec do hrudníku a měl to za sebou.
Miška dorazila k přátelům právě ve chvíli, kdy se jeden z Conwayových mužů pokoušel znásilnit Magdu. Užuž jí tiskl ramena k zemi, ale Magda sebou mrskla. Muž odletěl, a než se vzpamatoval, vyfasoval jednu do vazu. Svalil se pod nohy svého kolegy. Magda vykopla a kolegu zasáhla do obličeje. S rozbitým

úsměvem se skácel naznak.
„Vztyk!“ křičel Conway a v té chvíli udělal chybu, na kterou všichni čekali.
Přestal na okamžik mířit na Elsu.
„Teď!“zavelel telepaticky Mark.
Ray zasáhl Conwaye laserem do ruky. Ten zařval a upustil zbraň. „Střílejte!“ vykřikl.
„Ti už nevystřelí,“ ozval se Miščin klidný hlas. „Usnuli navěky.“
Conway se zmateně podíval na ty dva, kteří se chtěli pobavit s Magdou. Leželi na zemi a nehýbali se…
„Zrovna jednají s Luciferem,“ poznamenala Magda. „Ze znásilnění jsem měla vždycky strach, a to se pak neznám a občas přeženu úder.“
„Ale to není možný,“ hlesl Conway. „Neměla jste právo…“
„Proč po nás Asano jde?“ přerušil ho Mark.
„Nevím. Slíbil nám odměnu, když vás přivedeme živého. Vím jen to, že vás chtěl vyslechnout.“
Jak Conway mluvil, sjížděl rukou zvolna ke kapse, v níž měl ukrytou maličkou laserovou pistoli. Ve chvíli, kdy ji chtěl tasit, se na něj vrhla Miška a ruku mu zlomila. Zbraň spadla na zem. Conway zařval jako zvíře, ale to už ho Miška popadla za hrudník. Chtěl vydat poslední rozkaz. „Ty tlustá babo, okamžitě mě pusť, jinak se ti Velká společnost strašlivě pomstí.“
Stisk sílil. Conway téměř nemohl dýchat a jakoby z nesmírné dálky slyšel: „Kdy vám už konečně dojde, že nejsem tlustá, ale svalnatá?“ Konec věty už neslyšel, protože mu Miška trhla hlavou, což jeho páteř nevydržela.
„Nepřipadají vám ti mužští srandovní?“ prohlásila přezíravě Magda. „Takže všechno je zase v pořádku. Co navrhujete dál, Marku?“
Mark se zachmuřil. „Pilot určitě čeká na zavolání, aby se pro nás stavil. Brzy poletí opět nad námi.“
„Kdyby přistál, je náš,“ nadhodila Magda.
„Je to dost riskantní, ale za pokus to stojí. Taky bychom se mohli přiblížit k Merkurua zavolat modul. Rayi, budeš mít práci. Ukryj těla a stáhni z nich uniformy. Převlečeme se. A nezapomeň na tuhle vysílačku.“
„Kdybys našel nějaké menší číslo bot, beru je,“ ozvala se Elsa. „Tyhle šlupky mi už pomalu vypovídají službu a nerada bych šla lesem bosá.“
Za hodinu bylo vše připraveno. Pouze Mark s Magdou se nepřevlékli, aby vyvolali dojem, že jsou zajatci. Seděli uprostřed palouku s rukama za hlavou a ostatní stáli kolem nich.
Minuty míjely, Mark byl stále nervóznější. Konečně zaslechli helijet. Stroj nad nimi několikrát zakroužil, ale nepřistál. Pilotovi bylo patrně divné, že ho Conway nevolá. Ray, který měl podobnou postavu jako Conway, začal poskakovat a mávat v ruce vysílačkou, aby naznačil, že nefunguje.
Pilot konečně pochopil a přistál dvacet metrů od nich. Otevřel dvířka, vystrčil hlavu a křikl:
„Proč jste neodpovídali? Kde máte Conwaye?“
Byla to jeho poslední slova. Na čele se mu zničehonic udělala malá černá dírka a jeho tělo zvolna kleslo do křesla. Ray opět odvedl čistou práci.
Pozemšťané doběhli k helijetu. Ray si hned sedl k řízení. Mark nastrkal dovnitř ženy a naskočil za nimi. A vzápětí už se Ray vznesl a letěl k ostrůvku, kde zanechali Merkur.
Pasažéři se začínali uvolňovat, ale jejich radost neměla dlouhého trvání.
„Sleduje nás jiný helijet. Je rychlejší, a hlavně má bojový laser.“
Palubní vysílačka zapraskala. „Jeffe, co se děje?“ tázal se hrubý hlas. „Hned to otoč, slyšíš?“
Minutu bylo ticho.
„Poslední varování! Ať jste, kdo jste, dávám vám rozkaz k návratu na základnu, jinak vás sundám.“
Helijet je rychle doháněl a za chvíli byl od nich pouhých sto metrů.
Velení se ujal Ray.
„Pozor, držte se pevně, teď to bude s námi házet. Marku, vezmu to prudce vlevo. Jak nás bude míjet, zkus ho dostat.“
Mark otevřel okno a dovnitř vnikl proud chladného vzduchu.
„Připraven!“
Ray stočil helijet tak prudce, že protivník nestačil zareagovat a dál pokračoval původním směrem. Mark

okamžitě zahájil palbu. Zasáhl helijet do boku, ale nijak vážně jej nepoškodil.
„Na takovou vzdálenost to puškou nezvládnu," zavrčel.
Protivník se už otočil proti nim a mířil přímo na ně. Ve chvíli, kdy Ray opět měnil směr, vyšlehl rudý záblesk. Paprsek nařízl kabinu.
Ray provedl další zoufalý manévr a řítil se na nepřítele, jako by se s ním chtěl srazit. Pilota to tak překvapilo, že rychle uhnul a nestačil vystřelit. Helijety nebyly od sebe ani dvacet metrů. Ray prokopl sklo a vystrčil ruku. Ze zápěstí mu vyšlehl fialový paprsek.
Přední část nepřátelského helijetu kamsi zmizela, jako by ji někdo přejel obrovskou gumou. Ocas ještě chvíli pokračoval v letu a potom začal padat.
Ray snížil rychlost a v kabině zavládl na chvíli klid.
„Bylo to o fous," vydechl. „Musel jsem použít dezintegrátor na maximální výkon."
„Byl jsi skvělý," pochválila ho uznale Elsa.
„Bohužel nás čeká další problém. Tenhle stroj se drží ve vzduchu už jen zázrakem. Musíme nouzově přistát."
Helijet se začal otřásat a zdálo se, že se každou chvíli rozpadne. Letěl těsně nad vrcholky stromů.
„Tamhle je paseka," upozornil Mark.
„Vidím. Snad tam doletíme. Držte se, nebude to hladké přistání."
Motor škytl a zhasl. Stroj se řítil k zemi z desetimetrové výšky. Teleskopické nohy sice náraz ztlumily, ale kabina několikrát poskočila a nakonec se převrátila. Nastalo ticho. První zareagoval Ray. Vyrazil zkřivené dveře a potom pomohl přátelům ven.
Miška padla na mech a tvářila se zničeně.
„Jsi raněná?" zeptal se s obavami Ray.
Odpověděla až po chvíli: „Jen jsem počítala."
„A co?"
„Žebra a tak. Po tomhle romantickém výletu není divu. Nutno přiznat, že tvoje výlety jsou plné překvapení, ale v pilotování máš ještě co dohánět."
„Velice vtipné," ušklíbl se Ray. „Ale radši bych odtud zdrhal, než to bouchne."
Rozběhli se od helijetu a krátce nato se ozval výbuch a vyšlehly plameny.
„Prima," vydechl Mark. „Aspoň nás nenajdou."
„Půjdu ulovit něco k snědku," nabídl se Ray.
Zanedlouho se vrátil s jelenem. Maso bylo poněkud tužší, ale požívatelné.
Miška se pořádně nacpala, opřela se o kmen stromu a začala počítat na prstech: „Vzrušující let lodí, akrobatický sestup v modulu, dvě pozemní bitvy a jedna vzdušná. Mám takový pocit, že lágr byl proti tomuhle úplná selanka."
„Nemůžu tvrdit," ušklíbl se Mark, „že by naše situace byla nejrůžovější."
„Jistěže není," souhlasila Magda. „Na druhou stranu je to pořád lepší než být ve špitále a nemít játra nebo ledviny."
„Shrňme si to. Jsme teď asi dvě stě kilometrů od astroportu a několik tisíc od Merkuru. Musíme předpokládat, že nás dál budou hledat helijety. Asano se jen tak nevzdá."
„Kéž by pukl vzteky," zatoužila Magda.
„To se ti asi nesplní," usmála se Elsa. „Když ví, že jsme naživu, nedá si pokoj. Co navrhuješ, Marku?"
„Snažil bych se vzdálit co nejdál od helijetu. Zítra ho určitě najdou a začne nám zase maratón."

16

Velkým oknem pronikaly dovnitř poslední sluneční paprsky a zaplavovaly celou místnost. Asano chodil po pracovně jako tygr v kleci. Nechápal, co se děje. Ve své kariéře už zažil dost krušných chvil, ale vždycky věděl, koho má proti sobě. Dnes tomu tak nebylo. Dal by přednost, kdyby měl proti sobě Vesmírnou policii, jejíž reakce a metody se daly předvídat. Namísto toho stojí proti němu neznámý protivník bez tváře, krutý a neváhající použít ty nejkrvavější metody. A co když je to konkurence? Co když ho někdo chce vystřídat v čele organizace? Ne, drží ji přece pevně v rukou.
Vztekle si zavolal tajemníka. Vincent okamžitě přiběhl.

„Situaci už nemáme pod kontrolou," referoval. „Conway hlásil, že má jejich stopu a že jim chystá léčku. Od té doby se neozval. Nevíme nic o jeho helijetu, ani o bojovém helijetu, který jsem pro všecky případy poslal za nimi jako krytí. Nikdo neodpovídá. Já to zkrátka nechápu. Muž a dvě ženy, ztraceni v džungli, beze zbraní, bez zásob… Ti přece nedokážou bojovat s vycvičeným komandem!"
„To znamená, že nejsou sami," zavrčel Asano. „Někdo jim přišel na pomoc v tom sestřeleném modulu."
Ozval se mobil. Vincent chvíli tiše poslouchal a potom přiškrceným hlasem řekl:
„Jeden helijet přelétával oblast, kde Conway lokalizoval uprchlíky. Našli šest mrtvých těl. Mezi nimi Conwaye. Pilota zastřelili laserem, ostatní byli zabiti holou rukou."
„Stejně jako ti dva v cele té blondýny. Zjistěte, co je vlastně zač. Proč ji dal Milligan unést."
„Ty dva helijety ještě nenašli."
Asano udeřil pěstí do stolu. „Zítra ráno se pátrání rozběhne nanovo! Dva stroje budou pořád ve vzduchu a budou střežit sebemenší pohyb v lese."
„Už jsme ztratili dvanáct mužů plus posádky dvou helijetu," nadhodil nesměle Vincent. „Nevím, jestli chlapi budou ochotni pokračovat v honičce. Přestávají věřit, že by šlo jen o blázny."
„Já se jich na jejich názory neptám. Já je platím za práci. Vyřiďte jim, že ti, kteří odmítnou poslušnost, budou okamžitě posláni na Zem a vydáni policii. Rychle dostanou rozum, uvidíte. Navíc chci čtyři muže, kteří budou ve dne v noci střežit halu kliniky."
„Stone je přece daleko," namítl bázlivě Vincent. „Snad si nemyslíte, že by se vrátil a zaútočil…"
„To nevím, ale sichr je sichr. Lodě gildy už přiletěly?"
„Ještě ne, ale mají tady být brzy."
„Dejte mi pak vědět."
***
Vzbudila je libá vůně opékaného masa. Ještě se nerozednilo a okolí zalévala zář ohně. Elsa se protáhla.
„Mít tady tak antigravitační matraci. A co bych dala za pořádnou sprchu…"
„Moje řeč," souhlasila Magda. Podívala se na Marka, který si mechanicky přejel rukou po třídenním strništi, a dodala: „Mužům takové věci zas tolik nevadí."
„Máme v tomhle víc zkušeností," odsekl Mark. „Na primitivních planetách si často musíme vystačit s kýblem studené vody."
„Nehádejte se a pojďte se radši najíst," přerušil je od ohně Ray.
„Ještěže nejsem vegetariánka," libovala si Elsa. „Ale stejně si nemyslím, že to věčné maso by příliš prospívalo zdraví."
Miška se zrovna pouštěla do třetí porce. „Lepší víc masa než žádný," zahuhlala.
Když konečně dojedli, vydali se na cestu. Zrovna svítalo. Šli několik hodin a Mark povolil jen jednu desetiminutovou přestávku.
Před polednem se Ray zastavil. „Pozor, dva helijety!" upozornil ostatní.
Měl pravdu, blížily se dva stroje.
„Doufejme, že nemají biodetektory," zavrčel Mark.
Helijety je patrně neměly, protože je přeletěly a nijak neměnily směr.
„Myslím, že si můžeme dopřát menší přestávku, ale rozhodně bych nerozdělával oheň. Jíst se bude až večer," rozhodl Mark.
Posadili se na mech. Ženy si masírovaly lýtka a závistivě pohlížely na Marka, na němž se dlouhý pochod nijak nepodepsal. Magda to uštěpačně komentovala.
„Zkrátka vedu zdravý život," opáčil Mark.
„Nebo máte velké schopnosti regenerace," poznamenala Magda.
Tvář lesa se teď změnila, duby uvolňovaly místo vysokým jedlím. Podrostu bylo pomalu a nikde jediný hnědý keř. Ale ani inteligentní rostliny, které jim doporučily tento směr.
Nalezli potůček s křišťálově čirou vodou a uhasili v něm žízeň.
„Zdá se, že terén stoupá," konstatoval Mark. „To znamená, že jsme na úbočí nějakého kopce."
Vydali se znovu na cestu, tentokrát však postupovali mnohem pomaleji, protože svah byl stále prudší.
Asi po hodině vyšli z lesa. Před nimi se tyčil skalnatý kopec, na němž jen tu a tam rostly různobarevné keře.

Přibližně padesát metrů před sebou spatřili skupinku asi deseti stromů. Měly podivný tvar. Černý válcovitý kmen, vysoký asi metr padesát a o průměru padesáti centimetrů, vyrůstal ze čtyř kořenů silných jako lidské stehno. Na vrcholu kmen končil černou koulí a z jeho středu vybíhaly čtyři zelené, asi metrové větve, zakončené asi dvaceti stonky.
„Něco takového vidím prvně v životě," řekl překvapeně Mark.
„Nediv se," ozval se Ray. „Tyhle rostliny nejsou v našich archivech registrovány. A jedna se navíc pohnula."
„Větrem?"
„Neřekl bych. Postoupila k nám asi o metr."
V té chvíli Marka zasáhla prudká mentální vlna.
„Spát… spát…"
Ženám se zavíraly oči a poklesávaly jim hlavy. Mark se pokoušel vzdorovat, vybudovat si mentální hráz, ale bylo příliš pozdě. Zmocňovala se ho nesmírná únava. Ještě naposledy zavzdoroval a potom se propadl do černé tmy.
Mentální vlna zasáhla i Raye. Stačil ještě odpojit přijímač. Má použít dezintegrátor? uvažoval. Ne, radši počká. Napodobil tedy Marka, trochu se zapotácel a potom klesl k zemi.
Uplynuly dvě minuty. Stromy se k pozemšťanům začaly přibližovat. Popadly nehybná těla a odnášely je do soutěsky mezi dvěma skalisky.

17

Za stolem s několika počítači seděla postarší tlustá žena, hnědovlasá a vrásčitá. Když do místnosti vstoupil Asano, usmála se.
„Dobrý večer, šeříku," pravila hlasem poznamenaným léty strávenými v barech. Mohla si takovou důvěrnost dovolit, znali se už čtyřicet let. To on vedl její první kroky a nakonec ji nechal řídit několik podniků.
„Dobrý večer, Liso."
Žena se zvedla a ze skříně ve zdi vyndala láhev a dvě sklenice. Nalila oběma.
„To je domácí."
Mlčky se napili a vychutnávali rubínové víno.
„Vypadáš unaveně," konstatovala.
„Mám nějaké problémy," zavrtěl hlavou. „Jak jdou kšefty?"
„Skvěle. Dneska večer se doslova hejbou. Ten nápad s psychotropní terapií byl skvělý. Lidi se k nám jenom hrnou."
Žena stiskla několik tlačítek a na obrazovkách se ukázaly milující se páry a skupinky.
„Tahle si vždycky představovala," řekla a ukázala na ženu milující se se dvěma muži, „že bude znásilněná neznámými maskovanými muži. A nemůže se toho už týden nabažit. Chodí sem večer co večer."
„Má na to?"
„Neboj se, ověřila jsem si její konto. Nevedu dobročinej podnik. Mimochodem, omlouvám se za Taniu včera večer. Myslela jsem, že je profesionálka. Mladý holky dneska nic nechápou. Potrestala jsem ji."
Ukázala na obrazovku, kde za zápěstí visela od stropu nahá dívka. Jakýsi hubeňour ji tloukl důtkami střídavě do zadku a do zad. Po každém úderu na kůži přibyly nahnědlé pruhy, dívka se svíjela bolestí a marně se snažila vymanit z pout. Hubeňoura to očividně bavilo.
„Ale nepřeháněj to," řekl Asano. „Až ji zkrotíš, může docela vynášet."
„Neměj obavy. Důtky jsou z pěnové gumy napuštěné barvivem. Kůži neproseknou. Navíc si zaplatil jenom padesát úderů. To mu stačí na vzrušení a potom si bude namlouvat, že ji znásilňuje."
Žena namířila prstem na další obrazovku, kde se v přítmí milovalo v různých polohách dobrých deset párů.
„Teď to nazývají skupinová relaxační terapie," uchechtla se. „Za našich časů jsme tomu říkali obyčejně grupáč."
Asano pokýval hlavou. „Vypni to. Nebaví mě na to čumět. Ukaž radši účty."
Vytáhla sešitek a podala mu ho.

„Nemám počítače ráda. Nikdy nevíš, kdo se ti na něj napíchne."
„Velice rozumné," pochválil ji.
Rychle zalistoval a notes jí vrátil. „Kdyby byli všichni tak výkonní jako ty, měl bych po starostech. Měj se, Liso. To víno bylo jako vždy vynikající."
Když vycházel z podniku, spatřil Vincenta, který na něj zřejmě čekal.
„Už jsme ty dva helijety našli. Jejich trosky. Podle našeho názoru jsou Stone a ty ženské po smrti."
„Já chci jistotu," osopil se na něj Asano. „Předtím jste mi namlouval, že ho sežrala nějaká velká housenka, a hned nato se ukázal a zlikvidoval Conwayovo komando."
„Trosky jsou víc než dvě stě kilometrů odtud. I kdyby nakrásně přežili, takovou vzdálenost bez jídla neujdou."
Asana to příliš nepřesvědčilo, jen pokrčil rameny. „Dodržujte i nadále bezpečnostní opatření včetně ostrahy astroportu."
***
Mark pomalu otevřel oči. Hlavu měl těžkou jako po flámu. Posadil se a rozhlédl se kolem. Ženy ještě spaly. Ray ležel, ale oči měl otevřené a mrkl na Marka.
Nacházeli se v jakési prostorné jeskyni. Strop byl vysoký dobrých dvacet metrů. Stěny vyzařovaly modré světlo. Jeskyní kdysi protékala řeka, protože dno pokrýval jemný písek. O třicet metrů dál se lesklo jezero a na jeho břehu stálo několik, podivných stromů.
Elsa se probrala a usmála se na Marka. Miška se dala do klení, ale když spatřila Rayův ironický pohled, hned přestala a pomohla Magdě si sednout.
Blížil se k nim jeden strom. Postupoval pomalu na čtyřech kořenech, trup vzpřímený, zdálo se, že se skoro nehýbá. Zastavil se pár kroků od pozemšťanů.
„Promiň, pozemšťane, že jsem tě musel uspat. Kvůli naší bezpečnosti jsem ti musel prozkoumat mozek. Děkuji tvému robotovi, že nezasahoval. Vím, že má účinné zbraně, které by nás vyhladily. Nebojte se, tady vás vaši nepřátelé určitě nenajdou."
Myšlenka byla jasná a přesná.
„Kdo jste?"
„Odpověď je těžká, ale vím, že věc je třeba pojmenovat, aby existovala. V našich myslích jsme Merkové, bytosti, které jsou podle vašich představ rostliny, ale můžeme se pohybovat, a především myslet. Věděli jsme, že sem přijdete, ale nečekali jsme vás tak brzy. Naše sestry nám to řekly. Ale jsou příliš naivní a my chtěli mít jistotu. Vy jste nepřišli, abyste nás zničili, jak to udělali jiní pozemšťané, kteří vymýtili velkou část našeho lesa, aby se na ní mohli usadit. Naštěstí se omezili jen na pobřežní pásmo."
„Kdybychom o vás věděli, tato planeta by nebyla nikdy kolonizována."
„Naše nejbližší sestry se pokoušely o kontakt, ale v myšlenkách lidí nacházely jen touhu ničit."
„Lidé nejsou bohužel telepati. Nemohli zachytit vaše vlny. Nyní je tomu jinak. Jakmile se dostanu nazpátek na Zem, podám hlášení svým nadřízeným a uvidíme, co se dá dělat."
„Tuším, že narazíš na řadu překážek, neboť tato planeta se vašim lidem zřejmě velice zamlouvá."
„To je pravda, ale za pokus to stojí. Můžeš mi říct o vašem národě víc?"
Merka jako by váhal.
„Ne že bych ti nedůvěřoval, ale zatím nemáme písmo. Předáváme si informace z generace na generaci. Původně jsme byli jen obyčejné stromy. Potom jsme se postupně začali otvírat poznání a komunikovat mezi sebou. Později se nám podařilo odpoutat se od země a přemisťovat se na kratší vzdálenosti, což se našim sestrám, které jste již poznali, dosud nepodařilo."
„Čím se živíte?"
„Kořeny nám ze země dodávají potřebné výživné látky. Vody podzemního jezera jsou rovněž bohaté na minerální soli. Proto se odtud příliš nevzdalujeme."
Merka chtěl pokračovat, ale Mark ho přerušil.
„Počkej pár minut. Moji přátelé umírají zvědavostí, protože nemohli sledovat rozhovor."
Pak tlumočil ostatním obsah rozhovoru. Na závěr řekl Rayovi: „Můžeš si zase zapnout psychický přijímač. Podle mého názoru nám tady nehrozí žádné nebezpečí a já budu ty nahrávky potřebovat, abych přesvědčil generála Khova a členy komise pro nevměšování."

Potom pokračoval v hovoru s Merkou.
„Pokud tomu dobře rozumím, všechny vaše potřeby kryje příroda.“
„Z toho důvodu jsme nikdy nepotřebovali zemědělství nebo řemesla.“
„Odkud se bere to světlo ze stěn jeskyně?“
„Je to směs spor hub a kapradin. V kontaktu s vlhkou atmosférou svítí.“
„Čím trávíte čas? Předpokládám, že žijete velice dlouho.“
„Tři nebo čtyři století vašeho času, ale nikdy se nenudíme. Jsme to, čemu vy říkáte kontemplativní filozofové. Bytosti jako vy, jež žijí krátce a jsou ustavičně v pohybu, to jen stěží pochopí.“
Nyní už Ray simultánně tlumočil.
„Žijí v téhle džungli ještě jiné vám podobné bytosti?“
„Nikoli na dosah našich psychických vln. Nevím. Jak už jsem ti řekl, my se pohybujeme málo.“
„Budu-li mít příležitost, pomohu vám v průzkumu.“
„To je od tebe milé, ale bylo by pro nás kruté dozvědět se o druzích, s nimiž nemůžeme komunikovat. Lepší je zůstat v nevědomosti a myslet si, že jsme jediné myslící rostliny na této planetě. Nyní si odpočiň, vím, že dlouhé telepatické rozhovory jsou pro tebe vyčerpávající. Bohužel nemáme potravu, která by byla pro vás vhodná.“
„Máme nějaké zásoby, až dojdou, budeme muset na lov.“
„Zapomněl jsem, že jíte maso zvířat, a dokonce i některé rostliny. Bylo to pro nás nepříjemné zjištění, ale takový je zákon vaší přírody. Zurkové zase loví jeleny.“
Mark zavřel oči, aby zmírnil bolest, která se mu zaryla do mozku. Bolest okamžitě pominula. Ray jim rozdělil posilující tabletky.
„To je tedy hodně ubohá strava pro mý hladový tělo,“ poznamenala Miška.
„Nicméně obsahuje dost kalorií pro normálního člověka. I kdybys během našeho dobrodružství přišla o několik kilogramů, na tvé postavě se to nepozná.“
Miška chtěla ještě něco namítnout, ale Magda ji umlčela.
„Nechte Marka odpočinout. Jen on může s těmi rostlinami vyjednávat o našem osvobození.“
Uplynula půlhodina v tichu rušeném pouze zvukem kapek, dopadajících ze stropu na hladinu podzemního jezera.
Vrátil se Merka ještě s jednou rostlinou.
„Rád bych se tě na něco zeptal…“Myšlenka byla váhavá, jakoby ostýchavá.
„Co si přeješ?“
Jedna větev ukázala na Mišku.
„Propůjčila by se tvá přítelkyně k jednomu pokusu? Je bez jakéhokoli nebezpečí a docela příjemný.“
„Jaký je to pokus?“
„To ti nemůžu vysvětlit, ale je pro náš národ životně důležitý.“
Mark sdělil Mišce, co po ní rostliny požadují. Dívka chvíli váhala, ale nakonec souhlasila.
„Co mám udělat?“
„Nejdřív se musí svléknout,“vysvětlila rostlina.
„To jsem netušila, že jsou taky fandové striptýzu,“ poznamenala Miška jedovatě a rozepnula si ukořistěnou uniformu.
Dělalo jí trochu potíže stáhnout si ji přes stehna, protože dole byla poněkud objemnější než její oběť. Nenávistně šlehla pohledem po Rayovi, který jí chtěl pomoci. Nakonec si zula boty a napřímila se. Měla mnohem harmoničtější tělo, než se v šatech zdálo.
„A teď?“ zeptala se a vypnula prsa.
„Jděte za naším přítelem.“
Druhý Merka jemně položil jednu větev na Miščino rameno a zvolna ji vedl do temného kouta jeskyně. Tam jí naznačil, aby si lehla, a natáhl se vedle ní. Miška s napětím čekala, co bude dál, a pociťovala spíš zvědavost než strach. Větve ožily a něžně ji hladily po krku a po ramenou. Byly něžné jako ruce s množstvím prstů, dotýkaly se jí na břiše, na zádech, na stehnech. Trvalo to několik minut a dívka cítila, jak ji zaplavuje vlna neskonalé slasti. I ona začala hladit kmen. Černá kůra nebyla hrbolatá a drsná, ale hebká a příjemná k pohlazení.

Miška se přitiskla k Merkovi, jehož větve jí nyní hladily stehna. Cítila, jak jí břicho zaplavuje podivné teplo. Rty se instinktivně dotkla černé koule a začala se chvět. Zdálo se jí, že se chvěje i Merka. Zvolna rozevřela stehna a přitiskla se co nejvíce k té měkké kůře, třela se o ni ňadry. Všemi póry do ní vstupoval úžasný pocit.
Ztratila jakýkoli pojem o čase. Byl to jediný vjem tisíců prstů, jež se s ní něžně mazlily. Pánev se jí křečovitě škubala, ten pocit byl stále silnější, stále příjemnější. Zvrátila hlavu dozadu a nedokázala potlačit táhlý výkřik, když dosáhla orgasmu.
Potom ležela dlouhé minuty a čekala, až se zklidní vichřice, jež se jí zmocnila. Postupně dýchala pomaleji a pravidelněji. V přítmí sledovala Merku, který obtočil větve kolem svého trapu. Koule, která připomínala hlavu, se hýbala pomalu, zatímco trup se chvěl jakoby v křeči.
Tak uplynula skoro hodina. Kmen se chvěl stále víc.
„Marku, Marku, pojďte sem, nechápu, co se děje!“ vykřikla ustrašeně.
Mark byl hned u ní a pomohl jí na nohy. Pokusil se o psychický kontakt s rostlinou, ale zaznamenal jen pocit bolesti spojené s nesmírnou radostí. Pohlédl na Merku. Ve střední části kmene se rozevřel otvor, z něhož vyklouzla černá koule o velikosti pingpongové míčku. Za ní rychle následovaly další. Ten zvláštní jev jako by se nechtěl zastavit. V té chvíli ho dostihla myšlenka onoho Merky, s nímž hovořil poprvé.
„To je fantastické, náš pokus se podařil. Bratr vytlačuje semena. Něco takového se podařilo poprvé po mnoha a mnoha letech. Vidím, že ti to musím vysvětlit. K rozmnožování si vytváříme semena uvnitř svého těla. Abychom je dostali ven, potřebujeme velice silný impulz. Dlouho jsme tyto záležitosti zanedbávali, věnovali se jen sami sobě, a když jsme se jednoho dne chtěli rozmnožit, zjistili jsme, že už nejsme schopni větších citů.“
Větví ukázal na Merku, ležícího stále ještě na zemi.
„Bratr si myslel, že nějaká vnější bytost by nám mohla pomoci najít ztracené emoce. Byl to dobrý nápad a vaše přítelkyně skvěle spolupracovala. Vnímat rozkoš, která ji zaplavovala, byl velice silný stimul.“
Přiblížil se jiný Merka a opatrně sbíral černé kuličky.
„Kdyby tvé přítelkyně chtěly, mohly by rovněž… Tím by bylo definitivně zajištěno blaho našeho národa…“
Když Mark přetlumočil jeho prosbu, Elsa se rozesmála. „Proč ne? Aspoň se dřív dostaneme na svobodu, ne?“
„Jsem téhož názoru,“ prohlásila Magda a začala se bez okolků svlékat.
Elsa ji napodobila a odhalila se v plné nahotě, děsivě krásná a žádoucí. Marka lehce píchlo u srdce, když viděl, jak jeden Merka objal Elsu větví něžně kolem pasu a vedl si ji stranou.
Sám si lehl na písek, ale nemohl usnout. Musel si ucpávat uši, aby neslyšel vzdechy a tiché sténání z koutů jeskyně.

18

Vincent čekal na Asana přede dveřmi jeho pracovny. Jakmile se Asano dostavil, hned na něj vychrlil:
„Stroje gildy přiletěly, ale chce s vámi mluvit osobně velitel Li-Ko.“
Asano přikývl. Li-Koa znal velice dobře, byl to tvrdý muž bez jakýchkoli skrupulí, velice razantní. Přesně takového v nynější situaci potřeboval.
„Spojte mi ho.“
Za tři minuty se na obrazovce ukázal obličej s jemnými pravidelnými rysy, neurčité barvy pleti, výsledek míšení desítky ras. Černé oči zářily jako diamanty.
„Nazdar, starý piráte,“ řekl Asano. „Jsem rád, že gilda poslala tebe.“
„Byl jsem zrovna volnej a odměna mi nepřipadala nezajímavá. Co máš za problém?“
„Obávám se útoku na astroport.“
„Vesmírná policie?“
„Ne, ti šašci jsou pořád ještě na Zemi. Spíš nezávislí, co hledají svou šéfku, kterou mi sem poslal Morgan.“
„V tom případě by to mělo být bez problémů.“
„Chci, abys zůstal na oběžné dráze a sledoval astroport. Případně abys zjistil, jestli někde nepřistála cizí

loď. Další loď pošli k páté planetě, jestli se někdo neskrývá za ní.“
„Jasně, šéfe. Zaujmeme postavení. A ty pro nás připrav penízky. Až to skončí, docela rád bych si skočil v některým z tvejch podniků. Z poslední návštěvy mám nezapomenutelný dojmy. Tvý holky jsou fantastický a děsně přítulný.“
„Když mi pomůžeš, máš volný přístup do všech podniků. A holky se ti budou věnovat tak, až budeš řvát rozkoší.“
„To jim dá ale hodně práce,“ poznamenal pirát. „Bude jich na mě muset bejt víc.“
Obrazovka zhasla a znovu se ohlásil Vincent.
„Chce vás vidět doktor Sacks. Zdá se mi poněkud naštvaný.“
„Ať jde dál.“
Lékař byl vysoký, distingovaného vzezření, tento dojem ještě zvyšovala velká pleš.
„Taková situace je naprosto nemožná,“ rozkřičel se hned ve dveřích. „Mám na programu tři urgentní transplantace a ani jednoho dárce. Kde je ta holka, co měla dát játra?“
„Zatím jsme ji nenašli. Vezměte si někoho z rezervy.“
„Jenže on se nikdo nehodí. Už jsem vás upozorňoval na to, že potřebuji další sál. Máme čím dál víc zákazníků a je třeba je uspokojit. Navíc jste nedovezli žádné nové dárce. Nutně je potřebujeme. Musím si zachovat reputaci. Jestli nebudeme transplantovat co nejdřív, tak mi dva klienti exnou. Jsou to významné osobnosti, a když umřou, bude to těžká rána pro naše zařízení a značná finanční ztráta.“
„Je mi líto, doktore, ale několik dní tady nic nepřistane. Musíte si poradit z místních zdrojů. Vezměte si tedy někoho z personálu.“
Sacks poskočil.
„To… to přece není možné! Potřebuji všechny své spolupracovníky!“
„Nějak si poraďte, momentálně to není můj problém.“
„Dejte tedy aspoň vědět Woodovi. Ten už vám vysvětlí, jak je to důležité.“
„Obávám se, že to nepůjde. Je po smrti. A nám nezbývá než doufat, že se policie nebude příliš hrabat v jeho záznamech.“
Lékař zbledl jako stěna.
„Policie by do toho lézt neměla. Je to přece lékařské tajemství…“
„Pokud nejde o vraždu, jenže Wood zavražděn byl. A teď se vraťte ke své práci, já mám své dost.“
Sacks odešel celý zmatený. Začínal se zneklidňovat. Kdo mohl zavraždit Wooda? Troufne si policie vyšetřovat na Santě?
***
Když Mark otevřel oči, našel Elsu schoulenou vedle sebe. Byla už oblečená a spala jako neviňátko. Tvář měla klidnou a slavnostní. Na čele se jí ještě leskl pot. Dlouze si ji prohlížel.
Nakonec se probudila a posadila se.
„Jak se cítíš?“
„Velice uvolněně. Bylo to moc zajímavé, docela příjemné. Možná ti o tom budu někdy vyprávět,“ dodala trochu zlomyslně.
„Mít v klubu takové masérky,“ prohlásila Magda, „je ze mě za chvíli milionářka. Udělala jsem se hned dvakrát.“
„A já byla třikrát,“ přiznala Miška.
Byla ještě nahá a v tváři se jí zračila únava. Ženy na sebe pohlédly a rozesmály se.
„Nemůžete se zeptat, jestli smíme do jezera? Koupel by nám teď udělala dobře,“ obrátila se Magda na Marka.
Mark se zeptal a Merka souhlasil, ale upozorňoval, že voda bude hodně studená.
„Máš fantastické přítelkyně.“
„Jim se to taky líbilo,“zašklebil se Mark.
„Naše budoucnost je nyní zajištěna. Tentokrát si už dáme pozor. Semena vysadíme v pravidelných intervalech po padesáti. Jakmile se naši potomci osamostatní, přesvědčíme je, aby využili svého mládí a vytvořili nová semena. Zachránili jste nás a budeme vám navždy zavázáni.“
„Myslím, že vám můžu slíbit, že lidé vás už nikdy nebudou ohrožovat.“

Elsa zrovna vylézala z vody a Mark jí podal šaty. Třásla se zimou a on jí začal třít záda. Přitiskla se k němu.
„Vážně to bylo dost studené, ale příjemné. Zvlášť když mě teď zahřeješ.“
Vyrušila je však Magda s Miškou.
„Je čas, abyste šli, jestli chcete najít něco k snědku,“pobídl je Merka. „Následujte mě.“
Vykročil před nimi, pomalu a vrávoravě. Za čtvrt hodiny spatřili záblesk denního světla.
Museli zamhouřit oči, jak bylo ostré. Bylo totiž právě poledne.
„Sbohem, příteli,“loučil se s Markem Merka. „Ještě jednou děkuji tvým přítelkyním. Závidím ti, že máš takové tři manželky.“
Mark se rozesmál a ženy se na něj nechápavě podívaly.
„Jenom nám popřál hodně štěstí,“ zalhal na vysvětlenou.
Elsa ukázala na les před nimi a poznamenala: „Po jeskynním intermezzu je před námi pořád tentýž problém.“
Mark pohlédl na vrchol kopce. „Jak je to vysoko, Rayi?“
„Tak tisíc metrů.“ Android se hned opravil: „Přesně devět set sedmdesát dva.“
„To by radar zastínilo, ne?“
„Za předpokladu, že by se tak stalo v omezeném prostoru a nikdy se nepřekročila výška devíti set metrů. S dálkovým řízením je to nemožné.“
„Myslím, že mě něco napadlo, ale museli bychom být na druhé straně.“ Mark se obrátil k ženám a jedovatě prohlásil: „Slečny, zvu vás na menší výlet do hor.“
„Snad po nás nechceš, abychom vylezly nahoru?“ vzdychla si Elsa.
„A slezli zase na druhé straně, a to ještě do večera. Můžete se do toho dát!“
Za dvě hodiny byli teprve v polovině výstupu. Elsa už nemohla a Mark ji vzal za ruku. Magda stoupala vytrvale, zato Miška se táhla vzadu. Potila se a v obličeji byla celá rudá.
„Mohu nabídnout slabé ženě pomoc?“ zeptal se Ray. „Takhle to dopadá, když si to někdo rozdá se stromem, což?“
Nenávistně po něm šlehla pohledem, ale nabídnutou ruku přijala.
Po posledním, dosti strmém výstupu konečně stanuli na vrcholu.
„Tady si zasloužíte přestávku,“ prohlásil Mark, „ale jen na čtvrt hodiny.“
„Na tomhle holém vršku asi těžko něco ulovíme,“ poznamenala Miška. „To znamená, že jsme bez večeře.“
„Půst a zdrženlivost prospívají zdraví,“ opáčil Ray.
Odvrácený svah byl rovněž pustý a les začínal až v polovině svahu. Kousek před stromy byla asi padesátimetrová plošina.
„Mělo by to jít,“ zabručel Mark, „za předpokladu, že bude ještě vidět.“ Ukázal na plošinu a pravil: „Tamhle je místo vašeho odpočinku, vážené dámy.“
S hlasitými kletbami neochotně vstaly.
Sestup probíhal podstatně rychleji. V Miščině případě dokonce tak rychle, že ji musel Ray brzdit. Hmotnost ji doslova táhla dolů.
„Já vím,“ chrčela, „nemám horský zkušenosti. Celej život jsem prožila ve městě, kde stromy zapomněly růst.“
Když dorazili na místo, zbývaly ještě dvě hodiny světla.
„Teď si můžete odpočinout,“ prohlásil Mark. „Ale buďte zticha, dokud vám neřeknu.“
Sám si sedl stranou a zavřel oči. Tak setrval zhruba hodinu. Elsa na něj zmateně hleděla. Tvář měl napjatou a na čele se mu leskl pot, jako by podstupoval kdovíjakou námahu.
Vtom vzduchem cosi zasvištělo a těsně nad stromy se objevil spojovací modul. Přistál pár metrů od nich. Mark s úsměvem vstal.
„Vida, nebylo to zas tak těžké,“ poznamenal.
„Jak je to možné?“ divila se Elsa.
„To ti vysvětlím později. Rychle si nastup.“
Nehodlal jí nyní vysvětlovat, že bytosti, od nichž dostal Merkur, ho obdařily schopnostmi psychicky loď

ovládat. Dokázal navést modul v dostatečně nízké výšce, aby unikl radarovému zaměření.
„Máme tu ale menší problém," ozval se v té chvíli Ray. „Stroj má jen tři místa. Jak to uděláme?"
„Odvez Elsu a Magdu na Merkura pak se pro nás vrať."
„Nerad tě tu nechávám samotného. Proč to nechceš odlítat místo mě?"
„V nízkých výškách pilotuješ mnohem líp. Neměj obavy, já ti Mišku nepřeberu. Navíc je mnohem silnější než já, ubránila by se."
Modul zakrátko odstartoval a Miška k Markovu překvapení poznamenala: „Nejsem si jistá, jestli bych se zas tolik bránila."
Rozesmál se a políbil ji na obě tváře.
„To je od vás děsně milé."
***
Když Mark s Miškou vešli do salonu Merkuru, spatřili Elsu a Magdu u stolu nad poloprázdnými talíři.
„To je snad poprvé, co mi chutnalo z automatu," oznamovala Elsa. „Posaď se a já se jdu zatím dát do pořádku. Doufám, že máš zásobu čistého prádla."
Za hodinu už byli všichni najedeni a vykoupáni. Elsa vytáhla láhev staré skotské a každému nalila.
„Když jsme teď v bezpečí, je načase uvědomit Vesmírnou policii."
Mark ale zavrtěl hlavou. „Nemyslím si, že by to byl právě teď ten nejrozumnější nápad. Asanovi lidé určitě odposlouchávají policejní relace. Když zjistí, že vysílám z téhle planety, začnou nás hledat. Nevíme, jak jsou silní. Asano navíc bude vědět, že všechno prasklo, a nebude už brát ohledy. Pokusí se zahladit veškeré kompromitující stopy."
„Máš pravdu. Co tedy navrhuješ?"
„Nenápadně vypadneme a přejdeme do subprostoru. V té chvíli můžeme kontaktovat Neumana."
„To není špatný nápad," ozval se Ray od řízení, „až na to, že na oběžné dráze patroluje nějaká loď."
„Určitě to bude nějaký pirát, kterého si Asano zavolal na pomoc. Nebude to poprvé, co se s nimi střetneme."
„Zapomínáš však na jednu maličkost. Máme už jen šest střel. Nějaké jsem spotřeboval cestou sem."
„To je ovšem horší. Takže musíme vypadnout hodně potichu. Zjisti, jestli se kolem toho piráta dá nějak proklouznout. Já si zatím zdřímnu a myslím, že ostatní mě rádi napodobí."
19

Mark seděl v pilotní kabině a studoval výstupy z počítače. Po šesti hodinách spánku byl ve vynikající formě.
„Když poletíme po téhle dráze," ukazoval Ray, „planeta nás od pirátů odstíní na dvě hodiny. Takže bychom se dostali z dostřelu."
„Pokud se cestou někde nezdržíme," podotkl Mark.
„A pokud odstartujeme přesně za čtyřicet sedm minut."
„Dám ženským vědět. Zahaj předstartovní kontrolu. Pro všechny případy připrav i rakety."
„Už se dávno stalo," opáčil Ray. „Stačí jim jen určit souřadnice."
Miška v salonu zrovna pořádala třetí porci. Brzy se dostavily i Elsa s Magdou, nádherně odpočaté, svěží, rozkvetlé.
„Honem to do sebe hoďte, za chvíli startujeme. A nezapomeňte se připoutat k relaxačním lůžkům. Obávám se, že to bude s námi házet."
Motory Merkuruuž vrčely. Pak se ozval pískot, který stále sílil. Ray sledoval řadu kontrolek. Loď se odpoutala od země a prudce zrychlovala. Zrychlení přibilo Mišku na lůžko.
„Už nikdy nepoletím do kosmu," zaúpěla.
Minuty se vlekly a Mark pozorně sledoval rychlostní údaje. Příliš ho neuspokojovaly.
„Pohon běží v optimálním režimu," hlásil Ray. „Musíme ho šetřit, má-li nám vydržet až do konce. Letíme přesně po stanovené dráze, tak si nedělej starosti."
O něco později dodal: „Podívej se na obrazovku. Brzo uvidíme piráty."
A skutečně, v té chvíli se ukázala loď.
„Už nás spatřili," poznamenal Mark. „Mění směr."

„Jenže měli vypnutý pohon, nějakou dobu jim potrvá, než se zahřeje. Tím získáme pár minut náskok.“
Vzdálenost mezi oběma loděmi se k Markově spokojenosti neustále zvětšovala.
„Patrně nemají poslední verze motorů od Cosmos Jetu. Teď už chápu, proč Asano tolik usiloval o naši společnost.“
Piráti na ně vypálili dvě rakety.
„Směšný pokus, jsme mimo dostřel,“ komentoval jejich akci Ray.
„Je to jen zastrašovací manévr. Domnívají se, že se lekneme a zapneme štít, čímž odebereme pohonu energii.“
Jejich radost však neměla dlouhého trvání. Na obrazovce se ukázala další loď.
„Sakra, byli dva!“ zaklel Mark.
„Tady toho máme na dostřel za čtyřicet sekund.“
Mark se rychle rozhodl. „Pošli na něj čtyři rakety. Těsně za sebou. Bude muset zapnout štít a pak nemůže střílet.“
Rayovy prsty se rozběhly po klávesnici.
„Rakety odpáleny!“
Pirát však reagoval překvapivě rychle. Ještě než zapnul štít, stačil vystřelit dvě rakety.
„Vypusť fantoma,“ nařídil Mark.
Ray se zašklebil a kývl na ukazatel rychlosti. „Tohle je hranice pro změnu kurzu. Naše přítelkyně si teď užijou.“
„Pořád lepší než nebýt, ne?“
„Jak chceš. Pozor, otáčím!“
Markovi zastřel zrak černý závoj a jakýsi zlomyslný démon se mu pokoušel vyrvat žaludek. Díky výcviku se však brzy vzpamatoval.
„Jejich rakety letí jinam a pirát dostal zásah. Ženou se za námi.“
Obrazovku zaplnila pátá planeta.
„Jakmile ji mineme, je to v suchu. Nabereme pořádnou rychlost a ztratíme se v subprostoru.“
Mark znovu zaklel, protože se objevila třetí loď.
„Tentokrát je to v pytli. Vypal ty poslední dvě střely. Třeba je mineme, než stačí zareagovat.“
„Klid. Podívej se na označení. Je to policejní loď.“
Rozblikala se kontrolka videorádia. Mark stiskl kontakt.
Na obrazovce se k jeho úlevě ukázala tvář plukovníka Parkera. Byli s Markem už na několika misích a párkrát si navzájem zachránili život. Pouze Parkerova uzavřená povaha bránila tomu, že se víc nesblížili. Nicméně si jeden druhého vážili a Mark věděl, že plukovník pro něj udělá vše, co je v jeho silách, i když by to nepřiznal.
„Velice rád vás vidím, plukovníku. Mám problém. Došla mi munice a mám dva piráty v patách.“
Parker jen pokýval hlavou. „Zůstaňte na oběžné dráze, já se o ně postarám. Jeden z nich je jistý Li-Ko a jsem velice rád, že jsem na něj narazil. Seznam jeho zločinů je delší než ohon komety.“
Policejní křižník zrychlil. Vypálil na nejbližšího piráta dvě salvy po šesti střelách. Parker to chtěl zřejmě rychle skoncovat, takže municí nešetřil. Nečekal ani na výsledek střelby a rovnou se pustil za druhou pirátskou lodí.
Piráta policejní křižník překvapil, nicméně zareagoval pohotově. Dobře věděl, že proti policejnímu křižníku nemá šanci, a proto se snažil zmizet.
Li-Ko sprostě nadával, když zjistil, že ho Vesmírná policie dohání.
„Mají ten novej pohon!“
Uběhly dvě minuty a pirátské lodě pořád ještě nevyvinuly dostatečnou rychlost, aby mohly přejít do subprostoru.
„Brzy budeme na dostřel,“ zabručel druhý důstojník.
Od křižníku se odpoutal roj řízených střel.
„Čtyři, osm, dvanáct,“ počítal zděšeně Li-Ko. „Musíme přidat.“
Motory zaburácely. Kontrolky varovaly, že už dávno byla překročena bezpečnostní hranice. Vzdálenost, jež je dělila od raket, se na chvíli stabilizovala, ale potom se začala prudce snižovat.

„To jsou poslední pozemské modely," vydechl druhý důstojník. „Mají větší rychlost."
„Motor tři je přehřátý," ozval se automatický hlas. „Dodržujte bezpečnostní předpisy."
„Musí zkrátka ještě vydržet," zavrčel Li-Ko. „Do subprostoru můžeme zapadnout až za dvě minuty dvacet sedm sekund."
Piráti však měli smůlu. Rakety je dohnaly už za minutu. Li-Ko ještě stačil zapnout ochranný štít na plný výkon, tím však snížil rychlost.
Dorazila první vlna střel. Štít jejich energii absorboval, ale světla na lodi zhasla. Hned nato přišla druhá vlna, až příliš brzy za tou první. Ta vybuchla mnohem blíž u lodi. Loď sebou začala zmítat. Druhému důstojníkovi spadlo videorádio na nohu. Nestačil však ani zařvat bolestí, protože kabina se vnořila do ohromné rudé dezintegrační koule.
***
Merkurrychle obletěl pátou planetu.
Mark si jen povzdychl: „Není zas tak špatné být pro jednou divákem. Parker je profík. Sleduj, jak ten pirát skončí!"
V dálce se zvolna rozplýval duhový oblak.
„Jen aby mu ten druhý neproklouzl pod nosem," poznamenal Ray. „Ne! Musí zpomalit. A už je konec! O dva mizery na světě míň!"
Znovu se rozsvítila obrazovka videorádia a na ní se skromně usmíval Parker.
„Řekl bych, že máte po problémech."
„Díkybohu! Tentokrát jen díky vám. Nezapomenu to zdůraznit v hlášení."
„Předem děkuji. Předpokládám, že máte na palubě slečnu Swensonovou." Mark přikývl. „Admirál bude mít radost."
„Chtěl jsem mu říct…," začal Mark.
„Předpokládám taky, že potřebujete doplnit zásoby," přerušil ho Parker.
„Přesně tak, plukovníku. Deset střel by se náramně hodilo."
„Dám je připravit. Zatím vás zvu k sobě na skleničku."
Mark jen vyvalil oči. Něco takového mu nabídl Parker poprvé. Ale pak mu to došlo. Plukovník zjevně nechtěl komunikovat videorádiem, aby je neslyšely nepovolané uši.
„Pošlete nám v tom případě modul, protože máme pouze záchranný člun."
Mark nařídil Rayovi, aby se přiblížil k bitevní lodi, a přešel do salonu. Elsa a Magda se už vzpamatovaly, jen Miška dál ležela na lůžku a bylo jí očividně nevolno.
„Prosím vás, Marku," zasténala, „vysaďte mě na jakékoli planetě, jenom mě už netahejte vesmírem."
„Jen klid, teď už nic nehrozí. Parker nás těch ničemů zbavil, žádné piruety nebudou."
„Tady je vidět, že slabá žena nemá ve vesmíru co dělat," prohlásil Ray, který právě vešel do místnosti. „Má sedět doma a čekat, až se vrátí její pán a velitel."
„Ty směšnej, nafoukanej samče," vybuchla Miška a málem utrhla magnetické pásy. Odepnula se, vstala a chtěla se na Raye vrhnout. Ale v té chvíli se všichni rozesmáli a ji hněv rázem přešel.
„Hezky zůstanete tady," přikázal Mark. „Elsa a já poletíme navštívit plukovníka Parkera a Ray se zatím postará o doplnění zásob."
„Jestli už vážně nebudou žádný divočárny, pak by bodlo něco k snědku," řekla smířeně Miška a přistoupila k automatu.
***
Parker je přivítal s úsměvem. Uklonil se Else a Elsa prohlásila:
„Vždycky mám radost, když vás vidím, plukovníku. Vy jste naše poslední záchrana. Pamatujete před lety? Na Venusii? Jaké náhodě vděčíme za to, že jste se ukázal i tady?"
„Admirál mi nařídil, abych hlídal Santu. Zjistil jsem přítomnost dvou pirátských lodí. Odposlechl jsem jejich relaci s kontrolní věží na astroportu. Musím vám říct, že o nás nemluvili zrovna lichotivě. Zrovna jsem uvažoval, co podniknu, když jsem spatřil vás. Myslím, že nebude na škodu, když se spojíme s admirálem. Určitě si vás rád poslechne. Tady můžete mluvit naprosto bezpečně, celé spojení se automaticky kóduje, takže nás nikdo nemůže odposlouchávat."
„Já hned věděl, že vaše pozvání na skleničku je jenom záminka," poznamenal Mark. „Ani sklenice

nevidím.“
Parker chvíli váhal a potom vytáhl ze skrýše v ostění tři sklenice a láhev s nálepkou Vzpružující nápoj pro případ naléhavé potřeby. Každému trochu odlil.
„Napijte se, je to starý armagnac, který si schovávám na slavnostní příležitosti. Ti dva piráti za to stojí.“
Elsa s úsměvem pozdvihla sklenici.
„Na vaše vítězství a na naši záchranu, plukovníku.“
„Admirál je na lince,“ hlásila služba a Parker vzácnou láhev hned schoval.
Neuman se snažil tvářit lhostejně, ale nikoho neošálil, ve skutečnosti byl náramně spokojený.
„Jsem velice rád, že jste naživu, kapitáne, i vy, slečno Swensonová. Když jste zmizeli, obával jsem se nejhoršího. A teď vidím, že vás nějaké menší zdravotní problémy přinutily k ozdravnému pobytu na Santě. Prý je tam vynikající klima, ale mé skrovné příjmy mi návštěvu nejspíš nikdy neumožní.“
„Ono to bylo poněkud jinak, pane admirále…“
Mark se zhluboka nadechl. Věděl, že nemá smysl se nějak vytáčet a skrývat pravdu.
„Všechno začalo tím, že Milligan nás pozval na večírek…“
Neuman mlčky naslouchal, ve tváři se mu nehnul ani sval. Když se Mark odmlčel, podotkl: „Lupiči orgánů, masožravá křoví, chodící a myslící stromy, skoro bych řekl, že jste zralí pro psychiatra, ale věřím vám. A mám radost, že se konečně zjistilo, kdo řídí Velkou společnost. Ale na tom seznamu, který nám nějaký dobroděj dodal do počítače, dotyčný nebyl.“
Odmlčel se a pak suše pokračoval: „Plukovníku, přistanete na Santě a provedete nezbytná zatčení. Přikazuji vám, abyste to hnízdo jaksepatří vyčistil.“
„Santa má zvláštní režim a významné osobnosti budou jistě intervenovat,“ namítl Parker.
„To je už moje věc. Hned se spojím s prezidentem. A vy bez prodlení vykonejte rozkaz. Zatím budete jednat na základě trestního oznámení slečny Swensonové a kapitána Stonea. Byli uneseni? Byli! To by pro začátek určitě stačilo. Pak už se další důvody najdou.“
Obrazovka zhasla.
Plukovník Parker jen zmateně zíral.
„Netrapte se. On měl vážně radost,“ konejšil ho Mark.
Parker jen pokýval hlavou a na čele mu vyskočily vrásky.
„Obsadit astroport a zatknout komplice pirátů nebude těžké, ale jestli jsem dobře pochopil, Asano má sídlo na té klinice. V tom zmatku nám může proklouznout mezi prsty, protože vůbec nevíme, jak vypadá. Potřebuji někoho, kdo by ho identifikoval.“ Tázavě se na Marka podíval a Mark se rozesmál.
„Rozumím. Jdu s vámi. Už se těším, jak se bude tvářit, až mu nasadíte pouta.“
„V tom případě se vraťte na Merkur, zásoby jsou doplněny. Sejdeme se na astroportu.“
20

Vincent vpadl do Asanovy pracovny, ani nezaklepal.
Asano si zrovna dopřával siestu a leknutím vyskočil z lůžka.
Jeho přítelkyně mu za Taniu poslala mnohem mladší dívenku. Byla poslušná, ale taky velice vynalézavá, takže v něm rozžehla oheň mládí. Po námaze nepřiměřené jeho věku zatoužil po zaslouženém odpočinku.

Nenávistně se podíval na vetřelce a stěží stačil Kourovi zabránit, aby se na něj nevrhl.
„Pane, to je… to je hrůza!“ blekotal Vincent. „Učiněná katastrofa!“
„Vzpamatujte se, Vincente,“ zavrčel Asano. „Doufám, že mě neotravujete kvůli nějaké blbosti.“
Tajemník se bez vyzvání svezl do křesla a Asano se zamračil.
„Právě jsem dostal zprávy ze Země. Od náhodného informátora. Je to mnohem horší, než jsme se obávali.“
„K věci a krátce!“ vyštěkl na něj Asano. Vincent se zhluboka nadechl. Doufal, že se mu zmírní tep a zastaví třas rukou.
„Vesmírná policie zahájila proti nám operaci. Desítky našich byly zatčeny. Žádní pěšáci, samé špičky. Jen málokomu se podařilo uniknout. Policejní akce byla perfektně sladěná. Ale to ještě není všecko…“
„Co dál?“

„Zablokovali všechna konta a řada našich podniků je pod státním dozorem, i ty nejméně podezřelé. Momentálně nemáme na Zemi ani vindru.“
„Jak je tohle možné?“ zařval Asano.
„Je pro to jediné logické vysvětlení. Informoval je Milligan.“
„Ten je ale mrtvý.“
„Tak se nějak dostali k jeho databázi. Já vás varoval, že je nebezpečné nechat ho volně disponovat s veškerým majetkem.“
„On ho ale báječně zmnožoval a měli jsme naději, že se staneme majoritními vlastníky veškerého pozemského obranného průmyslu.“
„Bohužel se zdá, že jeho touha zmocnit se Cosmos Jetu byla oním zrnkem písku, které zadřelo celý mechanismus. Všechny problémy začaly únosem jeho majitelů.“
Asano sevřel ruce v pěst.
„To všechno by se nestalo, kdybyste chytil Stonea, jak jsem vám nařídil. Koura by ho přinutil mluvit. Za všecko může určitě on.“
„Je tu ještě jeden problém, pane. A veliký. Volal šéf gildy. Už byl informován. Je to významný akcionář našich společností a žádá náhradu všech ztrát.“
„Jestliže už nic nemáme, nemůžeme ani platit.“
„A proto se rozhodl, že prozatímně převezme všechny podíly, které máme my v jeho obchodech.“
Asanovi dělalo očividně potíže strávit nepříjemné zprávy.
„Teď můžeme ještě čekat, že sem přiletí policie,“ zabručel. „Asi bude rozumnější zmizet.“
„Ale kam?“
„Na Terranii XII. Mám tam nějaké přátele, kteří nás přijmou a nebudou mít zbytečné dotazy. Vím na ně dost, aby nám pomohli. Připravte mi jachtu a řekněte veliteli, aby byl připraven okamžitě odstartovat.“
Ozval se videofon a na obrazovce se ukázal operátor z kontrolní věže.
„Žádal jste, abychom vám hlásili každou anomálii, pane.“
„Co se zase děje?“ obořil se na něj Asano.
„Hlídali jsme ty dvě lodě, co přiletěly nedávno. Dodržovaly pravidelnou dráhu, ale ta na stacionární dráze nad námi najednou změnila kurz a zamířila k páté planetě.“
„No a?“
Operátor zrozpačitěl. „Planeta nám interferuje s radarem, takže se dá těžko něco vidět. Na několik minut vypadl obraz úplně.“
„Co to znamená?“
„Těžko říct. Jenomže pak jsme spatřili dva stroje. Ale ty míří k Santě. Podle dráhy letu bych řekl, že chtějí přistát.“
„Zkontaktujte je.“
„Zkoušel jsem to, ale neodpovídají.“
Ozval se nesmělý Vincentův hlas: „A co když prezident Ligy uvědomil přímo Li-Koa a Li-Ko si chce vybrat část slíbené odměny, Nepatří mezi ty, kteří by pracovali zdarma.“
„Jestliže velitel Li-Ko požádá o souhlas k přistání,“ přikázal Asano, „ihned mě s ním spojte.“ S úsměvem dodal k Vincentovi: „Vím na něj dost, abychom se nějak dohodli.“
***
Křižník lehce přistál na astroportu, třebaže operátor ve věži mlel ustavičně dokola, že je zákaz přistání pro jakoukoli loď a že nemají právo a podobně.
Když viděl, že nic nepomáhá, vystřelil poslední trumf: „Uvědomím velitele bezpečnosti Barkina.“
Parker udělil příslušné rozkazy a klidně sestoupil po nouzových schůdcích na plochu. Technický personál na astroportu se ani neobtěžoval najet s pohyblivými schody. Za ním vystoupilo deset ozbrojených mužů.

Pár metrů od nich prudce zastavil vůz a z něj vyskočil tlusťoch se zarudlým obličejem.
„Nemáte právo zasahovat na Santě bez mého souhlasu!“ řval na ně. „Nařizuji vám, abyste okamžitě odstartovali, jinak…“
„Jinak co?“ zeptal se Parker s bohorovným klidem.

„Jinak budu nucen vás zatknout a v případě odporu zahájí moji muži palbu.“
Plukovník ukázal na vrata přechodové komory, která se právě otevřela a v nich se objevilo několik bojových helijetů. A vzápětí už helijety vzlétly a zaujaly pozice kolem astroportu a poblíž kontrolní věže.
„Jak je libo,“ pravil Parker klidně, „ale obávám se, že nebudete zrovna v přesile. Každý stroj má dostatek výkonných raket, které vám do minuty rozmetají všechna zařízení. Pochybuji, že by vaši muži byli za takových podmínek ochotni bojovat. Navíc vám zaručuji, že to určitě naruší odpočinek rekreantů.“
„Tohle je agrese,“ zasípal major. „Porušujete diplomatické dohody… Moji nadřízení si budou stěžovat…“
„To není můj problém. Já mám své rozkazy. A diplomati se mezi sebou už nějak dohodnou, nemyslíte?“
Ze spodní přechodové komory se vysunula rampa a po ní sjížděly vozy s vojáky.
Major pochopil, že nemá smysl protestovat. „Ustupuji hrubému násilí a oznámím to nadřízeným.“
„Zatím ne, protože vás zatýkám.“
Barkin náhle zbledl jako stěna. „Na to nemáte na Santě právo…“
Parker předstíral, že nic neslyšel, ukázal na důstojníka, který stál za ním, a poznamenal: „Vyslechne si vás tady kapitán Jackson. Laskavě mu předáte seznam nákladních lodí, které zde přistály za poslední rok. Nedoporučoval bych vám lhát, protože mám právo použít i psychosondu. Jistě dobře víte, jak nepříjemná je to procedura. Týdny a týdny trvá, než se vám zas vrátí psychická integrita.“
Major nyní vypadal jako figurka ze slonoviny. Ramena mu poklesla a uniforma na něm visela jako pytel. Dva vojáci ho vzali mezi sebe a nastoupili s ním do vozu, který se okamžitě rozjel ke kontrolní věži.
Mezitím asi sto metrů od křižníku přistál Merkur. Mark přešel do salonu.
„Možná by bylo rozumnější, kdybyste zůstala na palubě, Magdo,“ řekl.
Plavovláska rezolutně zavrtěla hlavou, až se jí vlasy rozlétly. „Ani náhodou! U tohohle rozhodně nesmím chybět. Nezapomínejte, že to mě chtěli nařezat na kousíčky!“
Mark se jen ušklíbl.
„A já jdu s Magdou,“ oznámila Miška.
Sotva sestoupili na plochu, zastavil u nich vůz Vesmírné policie. Parker seděl vedle řidiče. Zamračil se, když spatřil obě ženy.
„Tohle je Magda, byla unesená současně s námi,“ vysvětlil mu Mark. „A Miška je její tělesná stráž.“
„Vlezte si dozadu, ale upozorňuju vás, že operaci řídím já, že je to policejní akce, takže nijak neodpovídám za případné úrazy civilních osob, které nás doprovázejí. Je to tedy na vaše riziko,“ zabručel Parker.
„Přebíráme veškerou odpovědnost,“ odvětila Magda.
Nastoupili do transu, kde sedělo už deset vojáků. Museli se trochu zmáčknout. Jeden z nich, takový holobrádek, zašeptal sousedovi do ucha:
„Podívej se na tu ženskou, to je kus, co? Ta by byla! Na tu bych si chtěl šáhnout.“
Mladík netušil, že android má elektronický sluch. A Ray nahlas odpověděl:
„Nejdřív by ses jí ale musel velice zdvořile dovolit, jinak by ti mohla rozlousknout palici jako burský oříšek.“
Voják zrudl a Miška se podívala na Raye.
„Máš tady jednoho stydlivého obdivovatele,“ poznamenal.
Šlehla po vojákovi pohledem a mládenec se nadále soustředil už jen na špičky svých bot.
Mark se posadil vedle Parkera.
„Právě obsazujeme astroport. Zatím jsme nenarazili na odpor,“ informoval ho plukovník. „Teď musíme honem obsadit kliniku, tuším, že je to hlavní stan Velké společnosti.“
K budově dojeli za necelých pět minut, řidič byl skutečně vynikající. Brána byla zavřená. Než stačil Parker vydat jakýkoli rozkaz, Ray vyskočil z vozu, vznesl se a bránu přeletěl. Vpadl do domku strážných. Za půl minuty se brána otevřela a v ní stál spokojený android.
„Ty tři jsem musel uspat. Nepraštil jsem je moc, ale dost na to, aby dlouho nediskutovali. Někdo by měl u nich zůstat, aby nevyvolali zbytečně poplach.“
Plukovník určil dva muže do brány a přikázal jim, že nikoho nesmějí pustit ven.

Trans dojel před hlavní budovu. Parker ani nečekal, až všichni jeho muži vystoupí, a už se hnal s Markem do haly.
V recepci stála půvabná hnědovláska, na jejíž jmenovce si přečetli jméno Gina. Zděšeně hleděla na přísně se tvářícího důstojníka.
„Kde je Asano?“
„Vy… vy jste jeho přátelé?“
„Ne tak docela,“ odpověděl Mark. „Pan plukovník ho jde zatknout. A pokud máte pod pultem poplašné zařízení, nedoporučoval bych vám ho mačkat.“
Dívka zavrtěla hlavou a usmála se. To, co se právě dozvěděla, ji z neznámých důvodů pobavilo.
„Právě odešel. A měl nějak moc naspěch. V pracovně ale zůstal Vincent, jeho tajemník.“
Parker rozmrzele přikázal seržantovi: „Vezměte s sebou jednoho chlapa a seberte toho tajemníka.“
„Ale jak ho poznám?“
„Tady slečna vás doprovodí.“ Všiml si, že Gina váhá, a dodal: „A kdyby ne, tak ji zašijete pro spoluvinu. Rovněž zajistíte veškerou dokumentaci a zůstanete na místě, dokud vás někdo nevystřídá.“
Gina zbledla.
„Jen žádný strach,“ usmál se na ni Mark. „Bývalého šéfa se už nemusíte bát, budete pod policejní ochranou. Nemáte tušení, kam by tak Asano mohl zmizet?“
Gina chvíli přemýšlela. „Nejlíp si rozumí s ředitelkou… zařízení zvláštních služeb.“
„A kdepak to zařízení je?“
„První budova vlevo. Ale dávejte si pozor, šéf má s sebou pořád strážce. Je to surový netvor.“
„Už jsem měl příležitost se s ním setkat. Děkuji za radu. Koukám, že vám taky moc k srdci nepřirostl, což?“
„Kdyby vás zmlátil a znásilnil, pak byste se nedivil.“
Miška ji pošimrala na bradě. „Už na to nemysli. Až to skončí, mileráda tě utěším. Muži jsou hnusná surová zvířata, jen ženy si zaslouží existovat.“ Mark na ni ironicky pohlédl, a proto dodala: „Tedy většina mužů. Až na pár výjimek.“
Zatím Parker hovořil s lékařem, který měl hodnost kapitána.
„Vezměte si čtyři muže a prohlédněte transplantační pavilon. Podle Stoneova líčení se můžete nadít jen toho nejhoršího. Zatkněte celý personál až na ty, kteří jsou nezbytní pro funkci přístrojů.“
Obrátil se k Markovi. „A my se půjdeme podívat do toho zařízení zvláštních služeb, co říkáte?“
Cestou k transu Mark poznamenal: „Zřejmě jste zapomněl na jeden detail. Jaksi nám chybějí vojáci. Všichni zůstali na klinice.“
„Nevadí. Požádám vysílačkou o posily. Zatím nám postačí Ray a vaše silné přítelkyně. Aspoň uvidím, zda skutečně dokážou, co o nich tvrdíte.“
Řidič vyrazil jako na velké ceně a zakrátko zastavili před bílou budovou s nápisem Centrum aktivní terapie.
Ve vchodu se za stolkem usmívala půvabná blondýnka. Úsměv ji přešel, když spatřila Parkerovu černou uniformu. Vedle ní stál statný muž v uniformě ošetřovatele.
„Kde máte šéfovou?“ zeptal se suše Parker.
„Nepřijímá. A dovnitř se smí jen na předpis.“
Parker chtěl pokračovat v cestě, ale narazil na ošetřovatele.
„Ustupte, pane,“ řekl obr a plukovníka odstrčil.
Vykročila proti němu Miška. Ošetřovatel vyrazil pěstí a očekával, že se zaboří do tučného těla. Narazil však na pevné svaly. Než stačil pochopit svůj omyl, mohutná pěst, velká a tvrdá jako kámen, mu přerazila čelist. Odvrávoral tři kroky a svalil se jako pytel.
„Cesta je volná, pane plukovníku.“
„Děkuji,“ řekl Parker, upřeně hledě na omráčeného ošetřovatele. „Stone skutečně nepřeháněl, všechna čest, slečno.“
Recepční zaječela a Parker se otočil. Dívka zřejmě chtěla vyvolat poplach, ale Magda to včas postřehla a nyní jí kroutila ruku.
„Kdepak má šéfová kancelář?“ zeptala se laskavě, avšak v očích měla krutost.

Dívka sténala bolestí, ale váhala.
„Nerada se ptám dvakrát. Za pět vteřin kost praskne. Raz… dva…“
„Dost. Ty dveře na konci chodby…“
Stisk povolil.
„Myslím, že můžete dál. Slečna bude rozumná,“ řekla Magda. „A kdyby ne, vypíchnu jí oči, viď?“ Svá slova doprovodila výmluvným gestem.
Když Parker vešel do kanceláře, spatřil tlustou hnědovlasou stařenu.
„Nemáte právo vstupovat do tohoto zdravotnického zařízení bez soudního příkazu,“ ječela na něj.
„Kde je Asano?“
„Žádného Asana neznám. Okamžitě odejděte, jinak narušíte léčbu!“
Ray obešel stůl a zapnul všechny obrazovky na zdi.
„Zajímavá léčba!“
Parker se podíval a zrudl.
„Asano je tady,“ ozvala se diskrétně Elsa.
Na obrazovce bylo vidět místnost rozdělenou sklem. Jedna část byla silně osvětlena a jakýsi párek si v ní užíval. Druhá byla ve tmě. Nicméně se v ní daly rozeznat dva stíny.
„Asano předstírá, že je běžný zákazník,“ poznamenal Mark.
Pod obrazovkou stálo Pokoj č. 122.
Stařena se nadechovala ke křiku, ale dostala od Magdy takovou facku, že se svalila v bezvědomí k zemi.

„Jen jsme si něco vyřizovaly,“ podotkla Magda suše. „Nikdo vás nemůže obvinit z policejní brutality.“
Parker na to jen přikývl. Vyrazili z místnosti na chodbu a vyběhli po schodech do patra. Ray vykopl dveře číslo 122.
Koura zareagoval neuvěřitelně rychle. Vrhl se ven, srazil Parkera, ale narazil na Mišku. Dvě těžké váhy se do sebe zaklesly. Obr, jistý si svou silou, Mišku stiskl, jako by jí chtěl rozmačkat ledviny. Dívka odpověděla stejně silným sevřením.
Dvě minuty uběhly v hrobovém tichu. Miška byla celá rudá námahou, ale nevzdávala se.
„Rayi, pomozte jí,“ nařídil Parker při pohledu na souboj těch dvou titánů.
Android však jen zavrtěl hlavou.
„Nerad bych jí kazil potěšení.“
Nikdo si však nevšiml, že mu z ukazováku vyšlehl tenký laserový paprsek. Zasáhl Kouru do páteře a pochroumal mu jeden obratel.
Uběhla další minuta, potom Miška zaryčela a zesílila sevření. Její protivník ještě chvíli vzdoroval, ale pak hekl a povolil. V očích měl nezměrný úžas. Se zlomenou páteří se svezl k zemi.
Asano nevěřícně sledoval porážku svého šampióna. Brzy se však vzpamatoval, využil momentální nepozornosti všech zúčastněných a sáhl do kapsy pro pistoli.
Namířil na plukovníka v domnění, že likvidace velitele vyvolá zmatek a on pohodlně uteče. Ale právě v tom okamžiku, kdy chtěl stisknout spoušť, mu rychlý pohyb zvedl ruku a rudý záblesk vyšlehl ke stropu.
Snažil se vymanit ze sevření, ale zápěstí nevyprostil. Udeřil tedy tu směšnou ženskou levicí do obličeje.
Magda inkasovala úder, ale nepustila. Druhou rukou popadla Kouru za opasek, roztočila ho a mrštila jím o zeď. Nešťastnou náhodou letěl hlavou napřed, a to do skla rozdělujícího místnost. Prorazil je, sklo se uvolnilo a sťalo mu hlavu. Vychrstl příval krve. Hlava se odkutálela k posteli, na níž ještě před chvílí probíhalo milostné zápolení.
Dívka nezařvala milostnou extází, ale skutečnou, nefalšovanou hrůzou. Pokoušela se vstát, nohy jí však vypověděly službu. Partner ji zachytil do náruče. Od stropu se uvolnil poslední kus skla a roztříštil se o podlahu.
Parker se klidně podíval na Magdu a poznamenal: „Politováníhodná nehoda. Ale přesto díky. Ten lotr na mě mířil. Zachránila jste mi život.“
Na chodbě se ozvaly kroky. To přibíhalo družstvo policistů.
„Pročesejte celou budovu a zajistěte všechny klienty a holky. Roztřídíme si je později,“ nařídil Parker.
„Myslím, že to hlavní je už za námi.“

Když vycházeli z místnosti, Ray šťouchl do Marka a ukázal na zakrvácenou hlavu. „Teď je Velká společnost skutečně bez hlavy."
Plukovník stiskl Markovi paži. „Odvedli jste pěkný kus práce. A ta děvčata jsou opravdu schopná. Teď už nám zbývá jen rutinní zatýkání, výslechy, zajišťování a vyhodnocování stop.
Myslím, že nebude nutné se v hlášení zmiňovat o vaší účasti. Ušetříte si tím docházení k soudu."
Mark s jeho návrhem vřele souhlasil.
„My už tady ani nejsme. A dokonce se ptám, zda jsme tady vůbec byli. Není to tak lepší? Vrátíme se teď na loď, tam nás v případě potřeby najdete."
21

Lékař kapitán Crossen kráčel zvolna chodbou a prohlížel si zasklené boxy. Dělal si poznámky. Léta lékařské praxe a různé bojové operace ho dostatečně otužily, ale to, co viděl zde, jím pořádně otřáslo. Vojáci, kteří ho doprovázeli, neměli daleko k nevolnosti. Pohled na zmrzačená těla, udržovaná uměle při životě, byl skutečně šokující.
Na konci chodby se objevil muž v bílém. Byl rudý vzteky.
„Jsem doktor Sacks. Nikdo nemá na oddělení přístup bez mého souhlasu. Okamžitě odejděte!"
Ukazoval na dveře.
„Jste zatčen," pravil kapitán Crossen.
„Žertujete," odvětil Sacks a pokrčil rameny. „Patrně zapomínáte, mladý muži, že jsem největší světová kapacita přes transplantace. Mé zatčení zmobilizuje celou vědeckou frontu!"
„To bych neřekl. Až se svět o těchto hrůzách dozví, bude z toho skandál jako hrom," odpověděl Crossen a vyzval jednoho z vojáků, aby Sacksovi nasadil pouta.
„To je nesmírný omyl!" křičel již spoutaný Sacks. „V mé osobě zacházíte nešetrně s vědou. Jen uvažujte, pane kolego…"
Crossen se už přestal ovládat. Přiskočil k Sacksovi, popadl ho za klopy pláště, třásl s ním a řval:
„Zakazuji vám, abyste mi říkal kolego. S takovou zrůdou jako vy já nemám nic společného! Jste řezník!"

„Blázníte! Zachránil jsem život stovkám významných lidí!"
„Ale kolik jste jich kvůli nim zavraždil, co? Mám sto chutí si vás vyšetřit a zjistit, jestli by nějaký z vašich orgánů nezachránil někoho z těchto nešťastníků."
Sacks zbledl jako stěna. „To nejde! Na to nemáte právo! Musíte mít dárcův souhlas."
„A co oni?" ukázal kapitán na boxy. „Ptal jste se jich na souhlas?"
„To nebyla moje věc. Když mi je přivezli na sál, už spali. Přísahám, že nikdy netrpěli. Byli to jen takoví pěšáci, neměli v životě šanci, ale pomohli přežít osobnostem!"
„Spíš řekněte bohatým osobám."
„Moji klienti se za mě postaví. Do večera jsem na svobodě!"
„S tím bych příliš nepočítal. Budou mít takový strach ze skandálu, že ani nemuknou. To by stačilo. Půjdeme si pro vaši kartotéku."
„Ta je přísně důvěrná. Zakazuji vám…"
„Ticho! Nechtějte, abych si na vás vyzkoušel sílu svých pěstí."
„Budu si stěžovat…"
„Všichni kolem mi odpřísáhnou, že jsem se vás ani nedotkl."
„Pane kapitáne," ozval se jeden voják, „nechte mě s ním chvíli o samotě a uvidíte, jakou pak bude mít chuť spolupracovat." Měl sevřené pěsti a z očí mu šlehaly blesky.
Crossen se zamyslel.
„Přece mě nevydáte tady tomu," zděsil se Sacks. „Bude se vyžívat v…"
„Co chcete, pane kolego," podotkl kapitán, „k přehmatům dochází dnes a denně. Nic vážného se přece nestane. Nebylo by to poprvé, co se vězeň vrhne na dozorce, kterému pak nezbyde než se legitimně bránit."
Na Sacksově čele vyskočily velké kapky potu. Voják se už k němu blížil.
„Dost! Kartotéku vám vydám. Ostatně mezi lékaři to porušení lékařského tajemství není, že ne?"

***

Druhý den Mark, Ray a Elsa navštívili budovy astroportu. Uvnitř vládl menší zmatek. Utvořil se dlouhý zástup osob, střežených policisty, neboť důstojníci vyslýchali každého klienta zvlášť.
Malý hubeňour s drobným knírkem pokřikoval: „Já mám styky! Takové jednání je naprosto nepřípustné! To je policejní zvůle! Porušování základních lidských práv! Budu si stěžovat u Nejvyššího soudu…“
Vtom spatřil Elsu a zavolal na ni: „Slečno Swensonová! Slečno Swensonová!“
S údivem v něm poznala onoho ředitele, kterého chtěla požádat o pomoc, kdyby se dostala do města.
„Co se děje, pane Atkinsone?“
„Řekněte těm surovcům, ať mě pustí. Chtějí mě zatknout.“
„Z čeho je obviněn?“ zeptala se důstojníka.
„Našli jsme ho v bordelu,“ odpověděl poručík, který dobře věděl, jaké má Elsa dobré vztahy s Parkerem. „Bičoval tam jednu prostitutku. Zjistili jsme, že je to stálý klient a že vždycky chtěl hnědovlásky.“
Elsa pohlédla na Atkinsona.
„Byla to součást mé léčby,“ bránil se mužík. „Psychiatr tvrdil, že se tak zbavím zábran.“
„Rozumím,“ pravila s ledovým úsměvem. „Hnědovlásky jako vaše šéfová, že? To vám muselo velice povzbuzovat libido. Patrně jste si představoval, jak se svíjím pod vašimi údery.“
„Ne! To ne! Chápete to úplně špatně! Pomozte mi, prosím!“
Poručík rozpačitě vyčkával, co se bude dít.
„Víte, pane Atkinsone, já nemám na policii žádný vliv,“ řekla Elsa mrazivě. Obrátila se k poručíkovi a dodala: „Konejte svou povinnost, poručíku. Dobře víte, že plukovník Parker netoleruje žádnou nedbalost.“
Důstojníkovi se viditelně ulevilo a chtěl pokračovat ve výslechu, ale Elsa ještě neskončila.
„Pane Atkinsone, až si vyřídíte tyto právní záležitosti, nemusíte se už ukazovat na pracovišti.“ Odmlčela se a s gustem dodala: „Máte padáka.“
Otočila se k mužíkovi zády a společně s přáteli vešla do kanceláře majora Barkina, kterou si zabral plukovník Parker.
Plukovník zrovna diskutoval s jakýmsi neduživým chlapíkem nápadně žluté pleti.
„Je nepřípustné, abyste kliniku zavřel, pane plukovníku,“ protestoval muž. „Budu si stěžovat přímo u prezidenta. Patřím k jeho blízkému okolí. Mám se podrobit urgentní transplantaci jater. Už mě měli operovat před několika dny. Pouze z technických důvodů byla operace odložena. Žádám vás, abyste okamžitě povolil klinice provoz.“
„To nemá smysl. Už nejsou k dispozici žádné orgány,“ přispěchal Parkerovi na pomoc Mark.
„Doktor Sacks mě ujišťoval, že našel ideálního dárce.“
„Máte smůlu. Ona mladá žena se rozhodla, že si svá játra ponechá. Fungují jí velice dobře. Nejlépe jí ale fungují svaly. Kdyby se s vámi někdy potkala, určitě by vám ošklivě pochroumala ciferník. Hrozí vám obvinění ze spoluúčasti na vraždě.“
„Ale… Vždyť já nikdy nic nenařizoval… O to se přece staral doktor Sacks.“
„A vy jste se nestaral, jak je možné, že tak snadno získává orgány, zatímco na Zemi jich je takový nedostatek?“
Muž se zhroutil.
„Prezident,“ prohlásil Parker, „je už o zdejších kuriózních léčebných metodách informován. Souhlasil s evakuací kliniky. Jestli mi nevěříte, klidně mu zavolejte, ale pochybuji, že by vás vyslechl.“
Muži vhrkly do očí slzy.
„Ale co mám teď dělat? Na Zemi mi transplantaci nikdy neprovedou.“
„Sepište závěť,“ navrhla Elsa. „Správný muž má mít své věci vždycky v pořádku.“
Když se návštěvníka konečně zbavili, Parker poznamenal s hořkým úsměvem:
„S mocnými tohoto světa je potíž, myslí si, že se kvůli nim všichni posadí na zadek.“ Položil ruku na hromadu spisů. „Ten mladík Vincent je velice hovorný. Stačilo jen se zmínit o psychosondě a hned se mu vrátila paměť. Povídal několik hodin a bez pobízení. Pochopil, že zachovávat věrnost mrtvému nemá smysl. Patrně doufá, že z toho lacino vyvázne jako hloupý, ale poslušný vykonavatel.“

Na okamžik se odmlčel.
„Sklizeň se tedy vydařila. Piráti přišli o zásobovací základnu. Jen tak mimochodem, ta loď, co zničil Ray, patřila Haongovi. Pěkný neřád, seznam jeho hříchů zabíral vydatný kus paměti počítače. Váš android si zaslouží poděkování. Bohužel nemůže být oficiální.“ Ironicky na Marka pohlédl. „Měli bychom jim být vděční, že vás unesli, jinak bychom se nedostali až sem. Poskytli jste nám tak dobrou záminku k zásahu.“

„Velice mě těší, že jsem vám mohla být tímto způsobem užitečná,“ odvětila Elsa jedovatě. „Nyní bychom vás rádi požádali o souhlas k návratu na Zemi. Mé zmizení jistě vyvolalo zmatek v obchodech a byla bych nerada, kdyby se to ještě zhoršilo.“
„Můžete odstartovat za hodinu. Okamžitě vydám rozkazy.“
Když si Parker podával s Markem ruku, poznamenal: „A nezapomeňte poděkovat slečně Magdě. Je to výjimečná žena a rád bych se s ní ještě někdy setkal.“
Mark údivem zatajil dech.
„Rád jí vaše pozvání vyřídím. Jistě jí udělá radost, jen nevím, jestli je přijme.“
***
Merkurse odlepil od země. Když proplouvali stratosférou, Mark zašel za přáteli do salonu.
Miška zrovna vstávala z lůžka. „Přece jen pilotujete lip než Ray,“ prohlásila. „Poprvé jsem neměla pocit, že mě někdo hodil do míchačky na beton.“
„Nerad vás zklamu, ale i tentokrát pilotoval Ray. Jenomže dneska jsme si nemuseli hrát s piráty na babu. Ještě si radši lehněte, brzy přejdeme do subprostoru.“
Jakmile přešla běžná nevolnost, Mark otevřel láhev.
„Myslím, že bychom si měli připít na Mišku, která dovedla Raye až sem. Kdyby Milligan neunesl Magdu skoro současně s námi, nevím, jestli by nás našli tak brzo. Máme to za sebou. Na Zemi jsme za dva dny.“
Magda se protáhla a ňadry div neprotrhla kombinézu šitou přece jen na jiné míry.
„Musím se trochu vzpamatovat,“ řekla. „Půjdeme si s Miškou odpočinout.“
Obě ženy se vzaly kolem pasu a odešly ze salonu.
Elsa se usmála a zašeptala: „Taky bychom měli ten čas nějak zabít. Proto jsem tady u tebe.“
„Skvělý nápad!“
„Ale musíš chvilku počkat. Nejdřív se musím spojit se svou centrálou a ujistit se, že za mé nepřítomnosti nenatropili příliš blbostí.“
***
Od startu ze Santy uplynulo čtyřiadvacet hodin. Mark zrovna poobědval. Elsa byla v pilotní kabině a komunikovala se Zemí přes videorádio. Ray odešel na kontrolu lodi.
Do salonu vstoupila odpočatá Magda. Natočila si z automatu syntetický džus.
„Neviděl jste někde Mišku? Už ji hledám deset minut. V žádné kabině není.“
„Možná si šla prohlídnout loď. Pojďte, podíváme se do podpalubí.“
Sešli po kovovém točitém schodišti. Když míjeli sklad ložního prádla, zaslechli odtud tiché zvuky.
„Ne, Rayi. Teď ne. A ne tady. Já vážně nechci.“
Chvíle ticha.
„Ty jsi hroznej. Co to děláš? Pusť.“
Magda chtěla vyrazit dveře, ale Mark ji zastavil.
„Ne. Ano. Ano! Ještě. Pomalu. Rychleji. Ano, ano, ano!“
Výkřiky byly stále trhanější, střídaly je vzdechy a steny, které rozhodně nebyly vyvolány bolestí.
Magda zaváhala, zamračila se a potom se otočila k Markovi.
„Myslím, že bych si od vás vzala skleničku. A něčeho hodně ostrého. Musíme počkat, až ten váš satyr ukojí své nízké pudy.“
Vrátili se do salonu a Mark jí honem nalil whisky.
„Jak je tohle možné?“ zašeptala.
Mark pokrčil rameny. „Od té doby, co Ray žije se mnou, značně se mu rozšířilo spektrum citů. Objevil přátelství, neposlušnost, vztek, nenávist, pomstychtivost, když si jednou myslel, že jsem mrtvý, a

dokonce i pýchu. Už nějaký čas se pokouší objevit lásku a myslím, že se mu to daří. To přece není ten největší a nejnepříjemnější mužský zlozvyk.“
„Asi máte pravdu. Miška mu ostatně nepodlehla poprvé. Ray je jediný, kdo ji přemohl a dostal. Už tenkrát v lágru. To netušila, že je android.“
Markovi před očima znovu proběhla ona scéna v částečně zdemolované budově.
„Tehdy jste byla velice velkorysá, když jste nás nechala odejít.“ Mladá žena se rozesmála. „Spíš jsem měla čich. Určitě byste odešli i bez mého souhlasu. Myslím, že jsme si tím ušetřili spoustu nepříjemností.“

„My bychom byli zase jen zbytečně ztráceli čas a nevím, jestli bych našel včas synovce, kterého málem zmasakrovala ta banda vzteklých psů. Můžu vám ještě nalít?“
Za dvacet minut se dostavila Miška. Tvářila se jako neviňátko, ale tváře měla ještě zarudlé a oči jí svítily jako reflektory. Pohlédla na Magdu a řekla:
„Tuším, co si o mně myslíš. Ale ideál Amazek jsem nezradila. Ray je přece jen obyčejný stroj.“
„Ale nechybí mu jistý půvab, což?“ rozesmála se Magda. „Zapomeňme na to. Pojď se napít, za pár hodin přistáváme. Už se těším na náš klub. Doufám, že nám konkurence zatím nepřebrala zákaznice. Mimochodem, Elsa by měla víc trénovat. Žena se musí umět bránit, zvlášť proti mužům.“
Mark zabořil nos do sklenice a zahučel: „Já jsem pro mírové soužití mezi pohlavími.“
„Hlavně když máte poslední slovo,“ opáčila Magda. Pak se obrátila k Mišce: „Ty jdi do kabiny, hned přijdu za tebou. Za trest mi budeš hodinu masírovat záda.“
22

Pracovna admirála Neumana se nacházela v posledním patře budovy Vesmírné policie. Bylo z ní vidět hodně daleko na newyorskou aglomeraci, která se už rozrostla natolik, že pohltila i Washington.
Admirál seděl za stolem a vedle něj stál plukovník Still. Markovi a jeho přátelům byla nabídnuta křesla.
Od jejich návratu na Zem uplynul už týden. K admirálovi s nimi šla i silně zaneprázdněná Elsa. Posadila se vedle Marka a v zeleném kostýmku jí to mimořádně slušelo.
Mark si všiml, že se Neuman usmívá pod vousy. Spokojeným výrazem tak trochu připomínal kočku, které se konečně podařilo vyhrábnout z akvária vyhlídnutou rybičku.
Admirál si odkašlal a začal:
„Svolal jsem vás, abych vás informoval o závěru celého případu. Byli jste přece jeho aktéry i oběťmi. Na Zemi jsme díky neznámému informátorovi provedli celou řadu zatčení a zajistili veškeré jmění zločinecké organizace zvané Velká společnost.“
Nenápadně se podíval na Raye.
„Náš informátor získal tyto údaje patrně z Milliganova počítače, byl tedy mnohem úspěšnější než my. Když se naši specialisté chtěli na jeho počítač napíchnout, nepodařilo se jim to. Navíc v něm byl zabudován destrukční program. Při třetím pokusu by se vymazala paměť. Pokud někdo nezískal přístupový kód… Řekl bych, že Milligan před smrtí dost trpěl.“
Neuman se odmlčel a odkašlal si.
„Nedělám si iluze. Tato zločinecká organizace nebo kterákoli jiná se zase znovu vzpamatuje, ale bude muset začínat od nuly. Šéf Velké společnosti měl na Santě smrtelný úraz, jak jsem se doslechl. Prý chtěl zabít plukovníka Parkera a uprchnout. Parker je vynikající důstojník a nerad bych o něj přišel.“
Tím admirál vyjádřil plný souhlas s Magdiným zásahem.
„Nyní se podívejme na problém Santy. Nijak vám nebudu zakrývat, že prezident i já jsme byli vystaveni nejrůznějším tlakům, aby byla dál využívána k… léčebným účelům. O kliniku nikdo nebojoval. To zavánělo příliš velkým skandálem. Ale luxusní nevěstinec by si ti naši mocní velice rádi zachovali.“
„Totéž mají přece na Venusii,“ namítl Mark.
„Ale tam to není tak diskrétní. Venusie je už vykřičená, zatímco letět na Santu znamenalo skoro totéž jako jet do lázní. Psychiatr jim tam navíc všechno hezky zdůvodnil, takže měli čisté svědomí a namlouvali si, že to dělají pro své zdraví.“
„A jak jste těm tlakům odolali?“ chtěl vědět Mark.
Neumanovi se ironicky zablesklo v očích.

„Částečně díky vám, chlapče, a Rayovým nahrávkám. Exobiology nesmírně zaujaly ony rostlinné bytosti a začali tlačit na komisi pro nevměšování, aby nařídila evakuaci planety. Ten záběr z jeskyně byl pozoruhodný. Navíc ony bytosti nám všem připadaly velice přátelské, zvláště ve vztahu k ženám."
Miška zrudla a nenávistně se na Raye podívala. Pouze Elsa se tvářila, jako by se jí to netýkalo.
„To všechno by však nestačilo, tlaky byly skutečně příliš silné. Naštěstí jsem získal mocného spojence."
„Koho?"
Admirál si složil ruce na břicho.
„Jmenuje se Lisa a vykonává nepříliš ctihodné povolání kuplířky. Je už v profesi tak dlouho, že dobře ví, kdy je zapotřebí s policií spolupracovat. Něco jsme jí odpustili a ona nám zase dodala spoustu nahrávek. Těmi jsme pak oponenty umlčeli.
Santa bude tedy v nejbližší době evakuována a astroport zničen. Zůstane ovšem pod dozorem Vesmírné policie, aby si na ní nějací piráti nezřídili základnu. Jinak ohledně Velké společnosti se vyhlašuje informační embargo. Na naše spojence na jiných planetách by velice špatně zapůsobilo, kdyby se dozvěděli, že většina našeho obranného průmyslu málem padla do rukou solanských pirátů. Tím bychom přišli o řadu zakázek."
„Chápu," řekla Elsa. „Ani já nemíním do světa vytrubovat, že jsem málem přišla o Cosmos Jet."
„Tudíž," pokračoval Neuman, „policie uloží ad acta spisy o některých nedávných vraždách. Není pochyb, že se jednalo o vyřizování účtů mezi bandami."
Zahleděl se kamsi do stropu.
„Nicméně nám tu zbývá jeden velký problém. Prezidentovi poradci, kteří navrhli tento postup, vyžadují, aby byla Rayovi vymazána paměť. Soudí, že je nebezpečné nechat pobíhat po městě androida, který prováděl takové činy a uřezával hlavy."
Než stačil Mark protestovat, pokračoval: „Bohužel jsem s tím nemohl nic dělat. Proti tomuto rozhodnutí se nelze odvolat."
Markovi se draly do očí slzy. Vymazat Rayovu paměť znamenalo zničit celé jejich přátelství, všechny vzpomínky. Jeho přítel bude jen mechanismem bez duše, obyčejným robotem jako ostatní.
„Ne!" vykřikl.
Plukovník Still sebou trhl.
Miška vstala a položila dva prsty na stůl.
„Ray za nic nemůže. To já o všem rozhodovala. On pouze poslouchal moje rozkazy. Pitva prokáže, že ti mizerové byli už mrtví, když jim Ray uřízl hlavu. Dám vám seznam všech, kterým jsem zakroutila krkem jako kuřatům. Některým jsem prokopla hrudník. Prostě tak různě. Ukažte mi jejich fotografie, poznám je. A to ani nemluvím o jiných věcech. Nevěřil byste, jak Milligan lpěl na těch svých směšných kuličkách."
Plukovník jen zalapal po dechu.
„Asi si neuvědomujete závažnost svých slov," řekl přísně. „Pokud budete na své výpovědi trvat, musíte před soud. Vzhledem k tomu, že jste už byla jednou v táboře, hrozí vám dezintegrační komora."
„I já vyřídila na Santě několik těch mizerů," ozvala se v té chvíli Magda.
„No tak, mějte rozum," zašeptal Still. „Soudní počítač nezná slitování."
„Před ním a před novináři," pokračovala Miška, „prohlásím, že policie byla tak neschopná, že jsem si svou unesenou přítelkyni musela najít sama a bojovat proti celé zločinecké organizaci. Tak se mi podařilo odhalit jednoho bývalého vězně z tábora pro nepřizpůsobivé, který unikal Vesmírné policii. Vyhoupl se až do světa financí a stýkal se s mnoha významnými osobnostmi blízkými vládním kruhům. A nebude těžké dokázat, že mnohé z nich z toho měly značný prospěch."
Admirál sevřel rty.
„Dále promluvím o pacientech doktora Sackse. O podnikatelích, ale i o členech parlamentu, senátu, a dokonce o jednom ministrovi."
Uběhla minuta v tíživém tichu.
„Hm, s tímhle prezident a poradci nepočítali," povzdychl si admirál. „Budu s nimi muset jednat znovu. Nepochybuji, že najdeme jiné řešení, když má Ray tak vášnivé obhájce. Navrhuji dohodu. Budeme vyžadovat, aby Ray šel na revizi do výrobního podniku, který, pokud se nemýlím, patří tady slečně

Swensonové. Jsem si naprosto jist, že se na jeho vlastnostech nic nezmění a technokrati budou spokojeni. Dodáte mi atest, podepsaný ředitelem závodu a hlavním inženýrem, abych měl co ukázat komisi. Platí?“
Mark si vydechl úlevou.
Když odcházeli z pracovny, Neuman se přitočil k Mišce a zašeptal jí do ucha:
„Vaše gesto bylo nebezpečné a velice odvážné, ale jsem rád, že jste to udělala. Mám pro Raye slabost a vím, že nám může být v budoucnosti ještě hodně užitečný. Na tajných misích nemá konkurenci. Se Stonem jsou perfektní tandem a rád bych je Khovovi jednou přebral.“
Na chodníku před budovou střeženou dvěma policisty Ray Mišku objal.
„Byla jsi skvělá a slibuju ti, že si u mě můžeš vybírat odměnu, kdykoli budeš chtít.“
Magda mezi ně vstoupila a suše pravila: „Teď žádné odměny nebudou, možná později, uvidíme. Zatím má Miška dost práce v klubu a upozorňuju vás, že do něj muži ani androidi v mužské podobě nemají přístup. Máme dobrou pověst a musíme si ji udržet. Můj klub není žádný bordel, jako měla Lisa na Santě.“
O něco později Mark v transu přiznal: „V životě jsem se snad tolik nebál. Stačilo málo a mohl jsem provést pěknou hloupost.“
„Myslím, že Neuman něco takového tušil a že to jen zkoušel. Teď si je jist, že prezidentovo rozhodnutí budeme respektovat a už kvůli Rayovi budeme mlčet,“ řekla Elsa.
„Bylo to od něj poněkud machiavellistické,“ poznamenal Mark.
„A co bys taky chtěl, řídí přece policii, a ne nějakou charitu.“
„Já,“ ozval se Ray, „jsem zneklidněn. Mark už nikdy nesmí opustit byt, pokud budu v servisu. Kdykoli jsem pryč, něco se mu stane.“
„Já ti na něj dám pozor,“ zasmála se Elsa.
„A já ti slibuju, že jestli mě Elsa zase někdy zatáhne na nějaký večírek, tak se tam dostavím v maskáčích a po zuby ozbrojený.“

JEAN-PIERRE GAREN DOUPĚ DÉMONOVO Mark Stone 41 Z francouzského originálu L‘antre du démon, vydaného nakladatelstvím Editions Fleuve Noir, Paris 1998, přeložila Erika Rumplová. Obálku podle kresby Petra Bauera navrhl Jan Přibík. Vydal jako svou tisící osmistou dvanáctou publikaci IZ, s. r. o., Václavské nám. 36, Praha l, roku 1999. Odpovědná redaktorka Anna Staňková. Vytiskl FINIDR, spol. s r. o., Lipová, Český Těšín. Vydání první. Doporučená cena 61,80 + 3,10 DPH = 64,90 Kč

MARK
STONE
Jean-Pierre Garen
DOUPĚ DÉMONOVO
Mark Stone a jeho přítelkyně Elsa Swensonová jsou během jednoho večírku uneseni a octnou se na jiné planetě mezi oběťmi gangu dodavatelů orgánů pro transplantace. Podaří se jim uprchnout, ale čeká je nesnadná cesta divokým porostem plným nebezpečných tvorů. Tentokrát však s nimi není věrný Markův android Ray, který by jim pomohl…
ISBN 80-240-0811-4